EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

FANTOMA DIN ÎNTUNERIC

„The face în the night”

Capitolul I.
OMUL DE LA SUD.

Ceaţa care se pregătea să coboare asupra Londrei, nu era decât o simplă aburează cenuşie şi becurile de gaz păreau doar puţin întunecate, când Africanul, clătinându-se pe picioare, intră în Portman Square. Deşi era un frig umed, el nu purta nici un fel de pardesiu, iar gulerul cămăşii îi era răsfrânt, lăsând să i se vadă pieptul dezgolit. Umbla privind cu atenţie la toate uşile şi se opri în cele din urmă la Nr. 551, cercetând cu de-amănuntul ferestrele întunecate ale imobilului, zâmbind sarcastic.

Este ştiut că, beţia intensifică sentimentele. Omul vesel îşi îndrăgeşte mai mult tovarăşii, omul mâhnit devine mai amărât, iar cel mâniat poate fi împins la crimă. Şi Laker simţea o mânie fără de seamăn. Are să-i arate dracului ăsta bătrân, ăstui pungaş mizerabil, care trăia din riscurile suportate de alţii, că nu poate să fure aşa fără nici o teamă de răspundere!

El, Laker, sosea fără o para chioară, după ce făcuse un drum lung şi din cale afară de obositor. Mai avea încă vie în minte, spaima nebună ce-l cuprinse la Capetown, când a venit poliţia să-i percheziţioneze locuinţa. Toată viaţa lui, a fost o viaţă de câine. Atunci, de ce bătrânul Malpas, care se afla în pragul morţii, să se lăfăiască în lux, pe când agentul lui cel mai bun trăgea pe dracul de coadă? Asemenea gânduri îl chinuiau întotdeauna pe Laker, ori de câte ori era beat.

Faţa-i lungă, nerasă, cicatricea care-i brăzda unul din obraji, de la tâmplă până la bărbie, fruntea-i mică, acoperită cu smocuri de păr încâlcit, hainele-i murdare din cale afară, totul din el evidenţia cea mai abjectă mizerie.

Se opri un timp locului, privind la ghetele-i stricate, apoi urcă cele câteva trepte ale peronului şi bătu încetişor la uşa de intrare.

Imediat, se auzi o voce, care întreabă:

— Cine-i acolo?

— Laker! răspunse el, cu o voce puternică.

Uşa se deschise fără zgomot şi el pătrunse înăuntru. Aici nu era însă nimeni care să-l primească. Străbătând holul pustiu, urcă o scară, trecu printr-un culoar îngust şi intră într-o cameră foarte puţin luminată.

O lumină slabă cădea dintr-o lampă cu abajur verde, aşezată pe un birou, în dosul căruia şedea un bătrân.

— Şezi jos, spuse acesta.

Laker nu avea nevoie să fie îndrumat: cunoştea prea bine unde se găsea masa şi scaunul, doar la trei paşi de el. Fără să mai spună o singură vorbă se aşează; pe faţa lui străluci un surâs sarcastic. Bătrânul cu mutra respingătoare, nu-l putea zări.

— Când ai sosit?

— Am venit cu „Buluwayo”. Am nevoie de bani, Malpas şi asta cât mai repede.

— Pune pe masă ceea ce ai adus, spuse bătrânul foarte răstit; revino după un sfert de ora, şi banii vor fi aici.

— Ba eu, îi vreau chiar acuma, spuse omul nostru cu o încăpăţânare de beţiv.

Malpas întoarse figura-i hidoasă, către Laker.

— Aici domneşte o singură regulă şi anume aceea pe care o dictez eu. Lasă pe masă ce ai adus, sau dacă vrei ia-le cu tine; când eşti beat eşti un idiot şi nu ştii ce vorbeşti.

— Se prea poate; dar nu sunt chiar atât de idiot, ca să-mi mai pun pielea în joc, cum am făcut-o până acum. Şi, ştii

Malpas că nici tu nu prea stai pe roze. Habar n-ai cine locuieşte în casa de alături!

Îşi aduse aminte de un fapt pe care îl aflase întâmplător, în aceiaşi dimineaţă.

Malpas îşi strânse pe umeri halatul vătuit, şi rânji.

— Ai crezut tu că n-am habar? Că nu ştiu că Lacy Marshalt locuieşte alături de mine? Atunci imbecilule, de ce crezi că locuiesc aici, dacă nu ca să fiu lângă dânsul?

Beţivul îl privi cu gura căscată.

— Alături de el… de ce? E unul din oamenii pe care îi furi, deşi el însuşi este un hoţ, dar vorba-i că tu îl prăzi! Ce nevoie ai tu să fi alături de el?

— Asta-i treaba mea, răspunse bătrânul aspru. Lasă ce ai adus şi şterge-o!

— Nu vreau să las nimic, spuse Laker ridicându-se, şi n-o să plec până nu ştiu totul despre tine, Malpas. M-am gândit şi m-am răzgândit. Tu nu eşti ceea ce pari; n-ai sta la capătul celălalt al odăii, ţinându-mă pe mine şi pe ceilalţi tovarăşi ai mei, la atâta distanţă de tine, dacă n-ai avea un motiv serios. Vreau să te văd. Ceva mai de aproape, fătul meu. Să nu faci nici o mişcare; ţi-e imposibil să vezi revolverul meu, dar pe cuvântul meu de onoare, că-l am.

Făcu trei paşi înainte, apoi se împiedică de un obstacol şi fu aruncat înapoi. Era un fir gros de fier, întins de la un perete la altul, care pe întuneric nu putea fi observat.

Lampa se stinse înainte ca Laker să-şi fi putut recăpăta echilibrul. Asta îl scoase cu totul din sărite. Cu un urlet ca de fiară, se năpusti înainte şi apucă firul de fier. De data aceasta o lovitură de picior îl aruncă iar pământ.

Dintr-o săritură fu la loc în picioare.

— Fă lumină pungaş bătrân, strigă el învârtind în mână un scaun. Sunt atâţia ani de când mă furi într-una! Plăteşte-mi, sau îţi devastez casa!

— Bagă de seamă băiete; e a treia oară că mă ameninţi!

De astă dată vocea se auzi din spatele lui; se întoarse repede, şi în culmea furiei trase.

Zidurile capitonate ale încăperii înăbuşiră detunătura, dar la lumina produsă de descărcarea revolverului Laker zări o siluetă târându-se înspre uşă şi trase din nou. Uşa se deschise şi văzu atunci pe celălalt bărbat, cum se strecura afară. Într-o secundă fu şi el pe culoar, dar bătrânul dispăruse de acum. Unde putea să fi intrat? Laker zări o uşă asupra căreia se năpusti cu toată puterea.

— Ieşi de acolo! strigă el, ca scos din minţi. Ieşi ca să stăm puţin de vorbă, dacă-ţi dă mâna, trădătorule!

Auzi în dosul lui un scârţâit. Uşa camerei din care ieşise, fu brusc închisă.

Atunci îşi dădu seama că mai avea încă în mână săculeţul de piele, pe care-l scosese din buzunar şi că risca să plece fără nici un rezultat palpabil. Începu să bată cu pumnii în uşă, după care bătrânul se pusese la adăpost.

— Haide Malpas! De ce nu înţelegi de glumă? Ieşi afară de acolo că nu-ţi fac nimic. Mi se pare şi mie că sunt niţel cam beat!

Din odaie nu veni nici un răspuns.

— Crede-mă, dragă Malpas, îmi pare foarte rău.

Jos, la picioarele sale, zări un obiect pe care îl ridică. Era o bărbie de ceară, bine modelată şi colorată, care se vedea că fusese fixată cu două şireturi elastice, din care unul se rupsese. Această jumătate de mască îl făcu să pufnească într-un râs zgomotos.

— Ia te uită Malpas, am pus mâna pe o bucată din mutra ta! strigă el. Ieşi afară că de nu îţi duc bărbia la poliţie, care cu siguranţă că o să vrea să găsească şi restul simpaticei tale persoane.

Rămase din nou fără nici un răspuns. Atunci râzând într-una, coborî scara şi încearcă să deschidă uşa care da în stradă. Aceasta însă, nu avea nici un fel de clanţă.

— Malpas!

Vocea-i puternică trezi ecoul camerelor goale. Înjurând, urcă din nou scara. Când fu la jumătatea drumului, auzi ceva căzând. Ridică privirea şi zări sus mutra aceea pe care

n-o putea suferi; văzu o greutate neagră rostogolindu-se spre el şi încearcă să se dea la o parte, din cale-i.

O secundă mai târziu căzu ca un pachet neînsufleţit, de-a lungul scării.

Capitolul II.

COLIERUL REGINEI FINLANDEI.

La ambasada americană, balul era în toi.

Când năvala de oaspeţi se mai linişti puţin, dintr-o maşină de piaţă coborî un bărbat cu figura voioasă şi trecu liniştit printre cele două rânduri de spectatori. Făcu un semn prietenesc poliţistului care păzea trecerea şi pătrunse în hol.

— Colonel Bothwell, spuse el valetului din uşă, apoi pătrunse în salon ca la el acasă.

— Scuzaţi-mă…

Un bărbat cu fizicul agreabil, în ţinută de seară, îl luă afectuos de braţ şi-l conduse într-o anticameră mică, transformată în bufet şi care la ora asta era încă pustie.

Colonelul Bothwell ridică din sprâncene, arătând surpriză binevoitoare.

— Nu, spuse încetişor străinul.

— Nu?

Sprâncenele colonelului nu se puteau ridica mai sus decât erau, aşa că se încrunta.

— Nu, nu cred.

Ochii cenuşii care surâdeau privind la ofiţer, străluceau de veselie.

— Iubite amice american, spuse colonelul încercând să-şi scoată braţul din strânsoarea celuilalt. Într-adevăr, nu înţeleg de loc – te înşeli poate!

Cel cu care vorbea, dădu încetişor din cap.

— Eu nu mă înşel niciodată. Precum o ştii destul de bine, sunt englez, ca şi d-ta, cu toate că imiţi accentul din Statele Unite. Sărmane Slick, asta nu se prinde.

Slick Smith suspină, dar nu lăsă de loc să se vadă că ar fi câtuşi de puţin decepţionat.

— Dacă un cetăţean american nu poate să facă o vizită amicală ambasadorului său, fără să sbârlească părul copoilor, este un semn că ceva nu-i în ordine. Uite, căpitane, am primit invitaţie şi dacă ambasadorul meu doreşte să mă vadă, asta nu te priveşte. Este cel puţin părerea mea!

Căpitanul Dick Shannon râse încetişor.

— Vezi că el nu doreşte de loc să te vadă Slick. Din contră, ar fi cât se poate de încurcat, dacă ar afla că un vestit pungaş englez este în noaptea asta, în locul unde diamante în valoare de un milion de dolari vor fi la îndemâna lui. Se poate că ar fi mulţumit să aibe lângă el pe colonelul Bothwell din regimentul 94 de cavalerie şi să-şi strângă mâna, dar cu siguranţă că nu are nevoie de loc de Slick Smith, hoţ de bijuterii. Vrei să ciocnim un pahar înainte să pleci?

Slick suspină din nou.

— Whisky, spuse el foarte laconic, arătând o sticlă pe bufet. Te înşeli dacă crezi că am venit pentru afaceri. E lucru cunoscut căpitane: curiozitatea este viciul meu şi am venit numai din dorinţa de a contempla colierul de diamante al Reginei. Probabil că-i pentru ultima dată că-l mai văd. Nu pune prea multă apă, whisky-ul nu ştie să înoate.

Plin de tristeţe privi la pahar înainte de a-l da pe gât.

— La drept vorbind, sunt mulţumit într-un fel că m-ai dibuit. Invitaţia am primit-o de la un prieten. Fiecare om are un ideal în viaţa lui, chiar şi un copoi; iar visul meu a fost întotdeauna să lămuresc misterele încâlcite. Sunt la fel ca şi Stormer, detectivul care m-a denunţat d-tale, şi habar nu am ce avea în capul lui.

Era într-adevăr perfect exact că Shannon primise din partea agenţiei Stormer primele indicaţii asupra identităţii adevărate a lui Slick.

— Ne întâlnim oare acum ca fraţii întru detectiviei sau suntem pur şi simplu un poliţist faţă de un…

— Nu te jena şi spune „un hoţ”, fără teamă că o să mă atingi în amorul propriu, spuse Slick.

— Şi cum rămâne cu diamantele Reginei?

Slick oftă îndelung.

— Sunt ochite, spuse el. Sunt foarte curios să ştiu cum o să învârtească afacerea. Lovitura o dă o bandă foarte dibace, cred că nu te aştepţi să-ţi dau pe faţă câteva nume, nu-i aşa?

— Au sosit deja la ambasadă? întrebă Dick într-o suflare.

— Nu ştiu, asta sunt curios şi eu să văd. Nu sunt dintre profesionişti aceia, pe care felul cum operează nu-i interesează. Mai curând s-ar putea spune că sunt un doctor căruia îi place să vadă cum operează alţii.

Shannon stătu câteva momente pe gânduri.

— Aşteaptă-mă aici, şi vezi să nu ţi se lipească de mâini ceva piese din serviciul argintăriei, spuse el părăsind de astă dată un Slick indignat.

Se duse în salonul înţesat de lume şi croindu-şi drum printre mulţime, ajunse la un loc liber, unde ambasadorul sta de vorbă cu o femeie impozantă, care părea extrem de obosită, şi pentru paza căreia, Shannon se afla la ambasadă.

Un lanţ sclipitor arunca reflexe luminoase la fiecare mişcare a gâtului său.

Cu ochii în patru, Shannon supraveghea pe toţi cei din jurul ei. Observă un tânăr care stătea de vorbă cu unul din secretarii ambasadei şi încrucişându-şi privirea cu a lui, îi făcu semn să se apropie.

— Ascultă Steel, Slick Smith este aici. Îmi spune că se va întâmpla o sustragere a colierului reginei. N-ai să-l pierzi din ochi nici un moment. Spune unui om de la ambasadă să verifice lista şi adu-mi pe toţi care nu vor putea fi identificaţi.

Se înapoie la Slick, pe cure-l găsi ocupat cu sorbirea celui de al treilea pahar de alcool.

— Ascultă-mă Slick. De ce ai venit aici dacă ştiai că furtul trebuie să fie comis în astă seară? Chiar dacă nu eşti complice, tot vei fi bănuit!

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Smith.

Din locul unde se găseau amândoi, se putea vedea perfect intrarea principală a salonului. Invitaţii soseau fără întrerupere şi în acel moment îşi făcu apariţia un bărbat bine făcut, însoţind o femeie atât de frumoasă încât chiar Slick, care nu se emoţiona cu una cu două, rămase înmărmurit. Aceştia trecură de ei, înainte ca Dick Shannon să-i fi putut vedea de aproape.

— Iată o creatură cu adevărat încântătoare. Martin Elton nu-i aici? Femeiuşca asta iese prea mult cu Lacy.

— Lacy?

— Da, onorabilul Lacy Marshalt. Un milionar. Un tip straşnic, care şi-a început viaţa într-o casă de corecţie şi care-i gata întotdeauna să intre în alta… Cunoşti dama, căpitane?

Aproape că nu era om, care să nu o cunoască pe Dora Elton. Era una din acele femei elegante, pe care o puteai întâlni la toate premierele sau cluburile de noapte ultra mondene. Din contră, pe Lacy Marshalt nu-l cunoştea Shannon, decât doar din auzite.

— Frumoasă! Doamne, Doamne, repetă Slick plin de admiraţie. De ar fi soţia mea nu i-aş da voie să iasă la plimbare cu Lacy. Garantat că nu, domnul meu, dar se vede că la Londra se obişnuieşte asta.

— Peste tot e la fel. Aici ca la Paris, New York, Chicago, Madrid sau Bagdad. Şi acum cară-te!

— Ţii atât de mult să plec? Bine, dragul meu! Dar să ştii, căpitane, că mi-ai stricat toată seara! Am venit aici ca să mai învăţ ceva. Fii sigur că nu m-aş fi băgat în cămaşă scrobită, dacă aş fi ştiut că te găsesc aici.

Dick îl petrecu până la uşa de intrare şi aşteptă acolo până ce-l văzu pornind cu o maşină de piaţă.

La orele unu noaptea, spre deplina uşurare a lui Shannon, Majestatea Sa Regina Finlandei plecă la hotelul Buckingham Gate, unde locuia incognito.

Shannon, cu capul descoperit, rămase afară în ceaţă până ce ultimele lumini ale echipajului se pierdură în noapte. Pe scaunul alăturat de şofer sta un agent înarmat până-n dinţi, aşa că se simţea perfect asigurat în privinţa bijuteriilor.

Atunci urcă la rândul său în maşină şi porni la Scotland Yard. Mergea aproape la pas, deoarece se lăsase o ceaţă din cele mai dense.

— Caută pe cineva, să-mi ducă maşina la garaj, spuse el poliţistului de serviciu. Am să merg pe jos acasă, e mult mai sigur.

— V-a căutat domnul inspector, domnule căpitan. A plecat spre Embankment.

— Splendidă noapte pentru plimbare! spuse Dick ştergându-şi ochii, care-l usturau.

— T. P. (Tamisa Policemen, poliţia fluvială a Tamisei N. T.) caută corpul unui om care a fost aruncat astă noapte în fluviu.

— Aruncat? Vrei să spui că a sărit?

— Nu, domnule căpitan, a fost aruncat. O patrulă trecea pe acolo, când ceaţa nu era atât de deasă şi a văzut că omul a fost ridicat şi aruncat peste parapet. Sergentul a fluierat, dar nu era niciunul din agenţii noştri în apropiere aşa că cel aruncat a dispărut în valuri. Acum îi caută cu toţii corpul. Domnul inspector mi-a spus să vă încunoştinţez de îndată ce vă veţi înapoia.

Dick Shannon nu şovăi de loc. O porni grăbit spre malul apei. Ceaţa era acum deasă să tai cu cuţitul şi semnalele lugubre ale remorcherelor încetaseră.

În apropierea obeliscului, care reaminteşte de gloriile trecute ale Egiptului, zări un grup de oameni; şi inspectorul care se găsea printre ei, îi ieşi în întâmpinare.

— S-a petrecut un asasinat. T. P. a găsit corpul.

— Înecat?

— Nu, omul a fost ucis, înainte de a fi aruncat în apă. Dacă vrei să te dai jos, îl poţi vedea.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Aseară la nouă.

Shannon coborî treptele care duceau la fluviu.

— I-am făcut un examen sumar, spuse sergentul din patrulă. N-are în buzunare nimic, după care să poată fi identificat. La bărbie are cicatricea unei răni mai vechi.

— Aşa! spuse Shannon; vom urma cercetările mai târziu.

Însoţit de inspector se înapoie la Scotland Yard. Holul de la intrare, complet pustiu la plecarea sa, era acum animat, căci între timp venise ştirea că automobilul Majestăţii Sale Regina Finlandei a fost oprit în porţiunea întunecată din Mall, detectivul omorât, iar colierul Majestăţii sale a dispărut în ceaţă. Nici nu se va regăsi, până ce o anumită fată, care în acest moment nu visa decât la găinile sale, va veni la oraş, ca să viziteze pe sora sa, care o ura.

Capitolul III.

AUDREY

— Petre şi cu Paul au adus amândoi câte patru şilingi, spuse doamna Graffitt privind cu ochii extrem de miopi banii, ce-i pusese pe masă.

Audrey Bedford făcu socoteala la repezeală.

— Asta împreună cu mobilierul, face treizeci şi şapte de lire şi zece şilingi, ceea ce va ajunge pentru cel care îngrijeşte de găini şi lefurile voastre, ba mai rămâne destul, ca să pot face drumul Ia Londra.

— Dacă aş primi ceea ce mi s-ar cuveni, apoi aş avea mai mult decât leafa, spuse doamna Graffitt bocind. De când a murit biata mama d-tale, te-am îngrijit cum am putut mai bine, şi acum mă dai afară, să fiu nevoită să trăiesc cu fiul meu ăl mare.

— Ferice de D-ta că ai un băiat mare, răspunse Audrey, fără să pară câtuşi de puţin emoţionată. Nu fi proastă, doamna Graffitt. Negustoria cu găini numai atunci nu rentează, când cel care-ţi ajută vinde pe ascuns ouăle. Am

făcut mai ieri socoteala, şi am găsit că ai câştigat numai din ouă pe puţin patruzeci de lire pe an.

— Până astăzi nu a spus nimeni că-s o hoaţă, zise plângând.

— Hai lasă plânsul, spuse Audrey, ferma este şi aşa destul de umedă.

— Şi unde vrei să pleci, domnişoară? întrebă doamna Graffitt, uitând cu mult tact chestiunea cinstei sale puse la îndoială.

— Nu mă întreba, că nu ştiu; poate la Londra.

— Ai niscaiva rubedenii pe acolo?

— Ce-ţi pasă! Fă-mi mai bine o ceaşcă cu ceai, şi vino pe urmă să-ţi plătesc.

— Îngrozitor oraş este şi Londra, mai spuse doamna Graffitt, dând cu tristeţe din cap. Unde te învârteşti, numai crime, sinucideri, furturi şi câte şi mai câte! Mai ieri seara a fost jefuită o regină adevărată.

— Măi, taci! spuse Audrey în mod maşinal. Tocmai îşi frământa creierul, întrebându-se ce s-ar fi făcut cu celelalte şase găini, pe care doamna Graffitt nu le pusese la socoteală.

— I s-au şterpelit diamante de sute de mii de lire. N-ar strica să mai citeşti din când în când ziarele, habar n-ai de ce se petrece în lume.

— Pentru că veni vorba de furt, spuse Audrey, ce s-a întâmplat cu celelalte găini?

— Oh, alea… Doamna Graffitt rămase câteva secunde, fără să poată spune nimic. Păi, ţi-am dat banii pe ele? Probabil că mi-au căzut din buzunar, că-i găurit. I-am pierdut.

— Nu-ţi bate capul de pomană. Am să chem poliţistul din sat, este meşter ne-ntrecut în găsirea lucrurilor pierdute.

Cât ai clipi din ochi, doamna Graffitt găsi banii.

Se retrăsese bombănind în bucătărie şi Audrey, rămasă singură, aruncă o privire prin odaia atât de familiară.

Arsese în ultimele zile scaunul pe care obişnuise să şadă mamă-sa; se mai vedeau încă în vatră resturile unui picior.

Pe tatăl său nu-l cunoscuse niciodată, iar doamna Bedford nu-i vorbise de loc de el.

— E mort, mamă? întrebase odată copila.

— Sper, fu singurul răspuns.

Soră-sa Dora, nu pusese niciodată asemenea întrebări nesăbuite, era însă şi cu mult mai în vârstă decât ea şi mult mai iubită de femeia cu care se asemăna atât de mult, prin natura-i răzbunătoare, şi ale cărei prejudecăţi le împărtăşea şi ea.

Doamna Graffitt aduse ceaiul şi înainte ca să se pornească pe bocetul de rămas bun, avu grijă să-şi numere cu băgare de seamă banii.

— Să te mai sărut o dată înainte de a pleca, spuse ea bocind.

— Dacă vrei să renunţi la asta, îţi mai dau un şiling, spuse repede Audrey, şi doamna Graffitt se grăbi să pună mâna pe şiling.

Tânăra fată ieşi din casă şi se îndreptă spre cimitir. Găsi mormântul scump, şi rămase în faţa lui, tăcută, cu mâinile împreunate.

— Adio, spuse ea liniştită, fără lacrimi în ochi, şi se întoarse acasă.

Geamantanu-i plin cu cărţi era de acum la gară, adresat depozitului de bagaje de mână al gării Victoria. Gândindu-se la viitor, se instruise singură în nopţile de iarnă, în timp ce doamna Graffitt îi spunea că ar fi mai bine, dacă ar lua în mână andrelele de tricotat.

— Mai avem timp berechet, mormăi conducătorul autobuzului, zvârlind înăuntrul maşinii valiza fetei.

Audrey urcă tocmai în autobuz, când apăru un străin. Avea aerul unui ajutor de notar şi părea de vârstă mijlocie.

— Iertaţi-mă domnişoară Bedford. Numele meu e Willitt. S-ar putea să vă vorbesc diseară, când o să veniţi înapoi?

— Nu mai vin înapoi, spuse ea. Vă datorez poate ceva?

Străinilor politicoşi, Audrey le punea întotdeauna aceasta întrebare. În general răspundeau cu toţii „da”, deoarece

doamna Graffitt avea obiceiul să cam „amâne” plăţile, obicei prea bine cunoscut în localitate.

— Nu, domnişoară. Şi nu vă mai înapoiaţi? S-ar putea să am adresa dv.? Voiam să vă văd pentru o afacere foarte importanta.

Părea foarte tulburat.

— Tare mi-e teamă că n-am să vă pot da adresa mea; fiţi bun şi daţi-mi-o pe a dv. şi o să vă scriu.

Acesta îi dădu cartea de vizită.

— Mai lasă vorba! strigă conducătorul. Dacă mai staţi mult de vorbă, apoi s-a dus trenul.

Audrey sări în autobuz şi închise uşa cu băgare de seamă.

În colţ la Ledbury Lane, se produse accidentul.

Venind de pe şoseaua principală, Dick Shannon viră cam brusc şi roţile dinapoi ale maşinii sale lungi, făcură un salt de toată frumuseţea. Ciocnirea ce urmă, fu ceva mai puţin elegantă. Partea din dos a maşinii, lovi cu toată puterea autobuzul lui Fontwell şi-i smulse o roată, răpindu-i astfel puţinul prestigiu, pe care timpul şi uzura îl mai lăsaseră.

Unica pasageră sărise pe şoseaua noroioasă, înainte ca Dick să fi putut sosi lângă ea, cu pălăria în mână şi adânc mâhnit.

— Regretele mele domnişoară; dar sper că nu vi s-a întâmplat nimic rău.

El, să-i fi dat vreo şaptesprezece ani, deşi ea avea cu doi ani mai mult. Audrey era îmbrăcată foarte simplu. Pardesiul mult prea lung, se cunoştea că fusese reparat de mai multe ori. Chiar gulerul de blană era jerpelit în ultimul hal. Dick nu dădu însă nici o atenţie acestor amănunte, ci se uita numai la obrazul care era de o frumuseţe răpitoare. Îl atrăgea oare arcuirea sprâncenelor, sau ochii, linia perfectă a gurii, sau tenul? Se temea s-o audă vorbind, pentru ca nu cumva accentul de ţărăncuţă să-l facă să-şi piardă iluzia prinţesei din basme.

— Nu mulţumesc, mi-e teamă numai să nu pierd trenul.

Auzindu-i vocea îi dispăru orice teamă. Prinţesa zdrenţuită era o adevărată doamnă, din lumea mare.

— Mergeţi, poate la Barnham Junction? Ce coincidenţă, spuse el. Şi eu am drumul pe acolo. Dar în orice caz, chiar dacă n-ar fi trebuit să iau direcţia aceea, tot aş fi fost nevoit să trimit ajutoare acestui biet şofer.

Conducătorul autobuzului coborâse şi el de pe scaunul său.

— De ce nu zgâieşti mai bine ochii pe unde mergi? Sau ai nevoie de toată şoseaua, cât e ea de largă?

Dick îşi desfăcu pardesiul şi scoase din buzunar portvizitul.

— Iată cartea mea de vizită, Jehu, spuse el, şi un bilet de bancă împreună cu scuzele mele cele mai sincere.

— Numele meu este Herbert Jiles, spuse conducătorul luând cartea de vizită şi banii.

— Nu te supăra amice, Jehu este un nume fantezist şi se referă la fiul lui Nimski, care conducea ca un nebun.

— Dar eu mergeam aproape la pas, spuse Jiles plin de indignare.

— Lasă că-ţi trimit ajutor din Barnham, răspunse Dick. Şi acum domnişoară, vrei să mi te încredinţezi mie?

— Cred că da, spuse ea râzând şi, scoţându-şi valiza din autobuz, sări alături de el, în limuzină.

— De fapt mă duc şi la Londra, duduiţă, dar nu îndrăznesc să-ţi propun să faci tot drumul în tovărăşia mea, deşi asta ţi-ar economisi preţul călătoriei.

— Cred că o să plec mai bine cu trenul, deoarece poate să vină soră mea să mă aştepte la gară.

— Locuieşti prin pustietăţile astea?

— La Fontwell. Aveam acolo o mică fermă; era a mamei, până a murit. Ai încercat vreodată să trăieşti numai din ouă?

Uluit, Jim îi răspunse:

— Nu chiar completamente. Sunt foarte hrănitoare, după câte se spune, dar…

— Nu voiam să spun să trăieşti din ele mâncându-le, ci dacă ai încercat vreodată să-ţi faci un venit din crescătorie de găini?

El dădu din cap.

— Atunci nici să nu încerci! zise ea îngâmfată.

Pe Shannon îl pufni râsul.

— Cu alte cuvinte, să înţeleg că dumneata ai renunţat la aşa ceva?

Audrey aprobă.

— N-aş putea spune că am vândut căsuţa părintească; a fost vândută sărmana, bucată cu bucată sub formă de ipoteci. Pare ceva patetic, nu-i aşa? Ei bine, nu-i aşa. Am toată simpatia pentru deţinătorul ipotecilor!

— Norocul dumitale că ai o soră drăguţă, care te aşteaptă la gară, spuse Shannon.

— Bineînţeles, spuse ea fără prea mult entuziasm. Iată mi se pare că am ajuns de-acum la Barnham.

După câteva minute, maşina se opri în faţa gării. El sări jos şi duse valiza tinerei fete pe peron, cerând insistent permisiunea de a aştepta şi el acolo sosirea trenului.

— Probabil că sora dumitale locuieşte la Londra?

— Da, în Curzon Street.

Dick nu lăsă să i se vadă surprinderea.

— Poate oare… Era o întrebare din cele mai delicate. Nu cumva lucrează acolo?

— O, nu! E măritată şi se numeşte doamna Martin Elton.

Dick rămase pur şi simplu năucit.

În acel moment fu anunţat şi trenul, iar el se grăbi să-i cumpere vreo câteva reviste pentru drum.

— Ai fost foarte drăguţ cu mine domnule. Numele meu este Audrey Bedford.

— N-am să-l uit niciodată, spuse el surâzând. Am o memorie excelentă a numelor. Pe mine mă cheamă Jackson.

Rămase locului, până ce felinarele roşii ale trenului dispărură, la prima cotitură. Se înapoie apoi încetişor la maşina sa şi o conduse la staţia de poliţie ca să declare

accidentul. Doamna Martin Elton! Şi copila asta sora sa! De i-ar fi spus numele lui cel adevărat şi dacă ea ar fi povestit frumoasei Dora Elton că şi-a petrecut o bună parte din zi cu căpitanul Richard Shannon, mai mult ca sigur că s-ar fi distrus pentru totdeauna, dulcea armonie care domnea în bijuteria de casă, din Curzon Street. Şi pe drept cuvânt, Dora Elton era singura hoaţă din Londra, pe care Dick Shannon căuta cu toată ardoarea să o prindă.

Capitolul IV.

ONORABILUL LACY.

Lacy Marshalt fusese odată membru al Consiliului Legislativ din Africa de Sud şi în semn de curtoazie, continua să fie numit „onorabil”, lucru care-l amuza din cale afară pe dl. Tonger, valetul său.

Într-o dimineaţă posomorâtă ieşea din baie, îmbrăcat doar cu pantalonii şi o cămaşă de mătase, sub care muşchii pectorali se profilau în toată splendoarea lor. În felul acesta părea mai curând un aventurier, cum fusese considerat în Africa de Sud, decât legislator; în orice caz reuşise, şi rezultatul era palatul acesta din Portman Square.

Rămase timp îndelungat în picioare, privind afară pe fereastră; ceaţa trecuse şi acum ploua cu găleata.

— Totdeauna plouă în Anglia, se gândi el.

Îşi reamintea cu regret căminul său însorit din Muizenbour, la plaja întinsă; şi lacurile albastre din False Bay, la via sa, care urca până la povârnişurile Constantiei.

Se întoarse repede spre uşă, bătuse cineva.

— Intră!

Surâzând pătrunse în cameră bătrânul valet.

— Am adus poşta, spuse el fără nici un fel de ceremonie, aruncând pe masă pachetul cu scrisori.

— Poţi să spui domnule, mormăi Lacy, iar îţi pierzi obişnuinţa.

Tonger se strâmbă la el.

— O să trebuiască să mi-o recapăt, răspunse el liniştit.

— Ai face chiar foarte bine. La Londra aş putea găsi pentru banii care ţi dau ţie, o sută de valeţi, oameni mai tineri şi de o mie de ori mai capabili, îl ameninţă stăpânul său.

— Se prea poate, dar ei n-ar face pentru dumneata, ceea ce fac eu şi n-ai avea încredere în ei. Sinceritatea nu se poate cumpăra cu bani. Asta am citit-o zilele trecute, într-o carte.

Lacy Marshalt alesese din vraful adus de valet, o scrisoare împăturită într-un plic albastru şi pe care era scrisă adresa de o mână nepricepută. O deschise şi citi:

O. K. GATA DE SCUFUNDARE

(O. K este o expresie americană, care înseamnă: Totul în perfectă ordine). Pe foaia de hârtie nu era nici un fel de iscălitură.

Marshalt mormăi ceva de neînţeles şi aruncă valetului scrisoarea.

— Îi trimiţi douăzeci de lire, spuse el.

Tonger, fără nici un fel de sfială, citi scrisoarea.

— Gata de scufundare! făcu el. Oare ştie să înoate?

Lacy privi ţintă la el.

— Ce vrei să spui cu asta? Bineînţeles că ştie să înoate, ca o focă. Dar de ce?

— De nimica!

Lacy Marshalt îl privea într-una, foarte sever.

— Mi se pare că te-ai ramolit. Priveşte bine plicul. Scrisoarea a fost expediată din Matjesfontein, cea dinainte la fel. De ce scrie el de la mai bine de o sută de mile depărtare de Cape Town?

— Poate că vrea numai să facă pe grozavul, opină Tonger. De ce nu-ţi petreci iarna la Cap? întrebă el.

— Pentru că m-am decis să o petrec în Anglia.

Marshalt se îmbrăcă vorbind. O nuanţă curioasă în sunetul vocii sale atrase atenţia valetului.

— Să-ţi spun ceva, Lacy. Unde-i ură e şi frică.

Celălalt privi ţintă la el.

— Unde-i ură e şi frică? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun doar că nu poţi urî un om fără să-ţi fie şi teamă de el. Numai frica e în stare să facă să urăşti pe cineva, pe care nu-l poţi suferi. Dă frica la o parte, şi rămâne ori dispreţ sau orice vrei, dar asta nu se mai poate numi ură.

Marshalt urmă să se îmbrace mai departe.

— Şi asta tot într-o carte ai mai citit-o?

— Nu, asta vine chiar din tigva mea, zise Tonger, luând vesta s-o perie.

— Spune-mi Lacy, cine-i individul care locuieşte alături? De mult am vrut să te întreb; îl cheamă Malpas, sau cam aşa ceva. Vorbeam aseară cu un coleg, şi-mi spunea că, după părerea lui trebuie să fie cam bătut la creier. Trăieşte singur, fără nici un servitor şi-şi face singur menajul. Casa are vreo şase etaje, şi nu vrea să închirieze niciunul. Cine o fi, oare?

Cu spatele întors la el, Marshalt mormăi:

— Ai obiceiul să ştii toate cele; atunci de ce mă mai întrebi?

Tonger îşi scarpină nasul.

— Închipuie-ţi că ar fi el.

Stăpânul lui se întoarse brusc:

— Închipuie-ţi că ai şterge putina, idiot bătrân şi limbut!

Fără să se lase de loc impresionat de aerul sălbatic al stăpânului său, Tonger aşează frumos vesta pe scaun.

— Aşteaptă afară detectivul particular, pe care l-ai chemat ieri, spuse el.

— De ce nu mi-ai spus-o, până acum? zbieră Lacy. Ascultă Tonger începi să devii nefolositor. Am să te execut într-o bună zi, şi încetează odată cu strâmbăturile. Spune-i să vină sus!

Omul cu mutra umilă care intră, avu un surâs plin de respect pentru cel care-i da de lucru.

— Poţi pleca, Tonger.

Valetul ieşi fără să se grăbească, de loc.

— Ei ce se aude?

— Am dibuit-o, spuse agentul şi deschizând portvizitul întinse milionarului un instantaneu.

— Ea este, dar din moment ce cunoşteam satul în care locuieşte, nu era greu de loc s-o găseşti. Cine-i ea?

— Audrey Bedford.

— Bedford? Eşti sigur? întrebă Lacy dintr-o suflare. Locuieşte cu mamă-sa, acolo?

— Mama sa e moartă de cinci ani, spuse agentul.

— Mai există şi o altă fiică?

— După câte am putut descoperi este unicul copil. Am obţinut şi o fotografie de a mamei. A fost luată într-un grup la o serbare bisericească în 1913.

Întinse un pachet, pe care îl desfăcu.

Lacy Marshalt se duse cu fotografia mai spre lumină.

— Asta e, spuse el arătând o persoană din grup.

— Dumnezeule, atotputernic! Cât e de minunat! Când am văzut-o pe fată, parcă mi-a spus ceva în mine! Aşadar o cunoaşteţi, domnule?

— Nu.

Răspunsul fusese brusc, aproape nepoliticos.

— Ce face ea? Trăieşte singură?

— Mai era lângă ea în casă o femeie bătrână, care-i ajuta la creşterea păsărilor. Fata a plecat ieri spre Londra. După câte mi s-a spus prin sat, era aproape ruinată şi a trebuit să vândă totul.

Milionarul sta lângă fereastră, faţa lui era fără nici o expresie.

— Minunat! Unde-i ură e şi frică, murmură el, ca un ecou al lui Tonger.

— Minunată fată, ha! Ce zici?

— Încântătoare, spuse detectivul. Nu sunt expert în materie, dar mi s-a părut distinsă.

Lacy îl aprobă.

— Da, iese cu totul din comun.

— La Fontwell, am avut anumite neplăceri; nu cred că ele să aibă vreo urmare; dar e mai bine să le ştii pentru cazul, când ţi-ar ajunge pe altă cale la ureche. Noi ăştia, detectivii particulari lucrăm parcă mai cu spor, dacă le băgăm oamenilor în cap că suntem îndreptăţiţi în ceea ce facem. A fost nevoie să le spun că sunt în căutarea unor hoţi de găini – la hanul Coroanei şi-au închipuit că sunt de la Scotland Yard.

— Nu văd cine ştie ce crimă în asta, domnule Willitt, răspunse Lacy, surâzând ironic.

— În general nu, dar spre marele meu ghinion m-am pomenit la acelaşi han, cu căpitanul Shannon, care venise să-şi schimbe un cauciuc la maşină.

— Cine-i Shannon, ăsta?

— Dacă nu-l cunoşti, nici să nu cauţi ocazia, spuse Willitt. E cel mai iscusit dintre toţi de la Scotland Yard. Este noul comisar executiv. Până mai ieri, comisarii erau simpli funcţionari de birou şi nu aveau mână liberă să aresteze după bunul lor plac. Pe Shannon l-au adus din Serviciul Secret al Indiilor, deoarece s-au ivit în ultimul timp o mulţime de scandaluri. Ce mi-a făcut, pentru că m-am dat la un om al poliţiei! Doamne, Doamne! Ce gură pe el!

— Nu cumva a aflat ce căutai?

— Nu, ăsta e singurul lucru pe care nu l-a aflat.

— Şi ai lăsat-o pe mititica să plece fără să-i ceri adresa? Slab, foarte slab din partea dumitale. Încearcă să o găseşti, apoi să faci neapărat cunoştinţă cu ea.

Scoase din portvizit câteva bancnote, pe care le vârî în mâna care stă întinsă, în faţa lui.

— Adu-o într-o seară aici, să ia masa cu mine, spuse el încetişor. După aceea ar putea să te cheme cineva la telefon…

Willitt îl privi şi clătină din cap.

— Nu ştiu, ăsta nu e genul meu.

— Ţin foarte mult să-i vorbesc, să-i spun ceva ce nu ştie. Uite, ai aici cinci sute de lire.

Detectivul clipi repede din ochi.

— Cinci sute? Voi… voi vedea…

Ura lui contra lui Dan Torrington nu era… decât o ură adevărată.

Capitolul V.

SLICK FILOSOFUL

— Nu-i nimica, spuse Shannon privind aripa strivită a maşinii.

— Aţi avut o ciocnire? întrebă Steel, ajutorul lui.

— Da, şi încă una foarte plăcută.

Intrară în pasajul îngust care ducea la apartamentul lui.

— N-am aşteptat cine ştie ce, spuse Steel în timp ce Dick deschidea uşa salonului. Ştiam că o să veniţi aici. Aţi văzut pe omul din Bongor?

— Da, a făcut mărturisiri… după câteva argumente convingătoare. Ascultă Steel, cunoşti rudele doamnei Elton?

— Nici n-am ştiut că are rude.

— Poate ştie Slick. I-am spus să fie aici la orele şase. Mă preocupă gândul dacă o fi ajuns cu bine în oraş!

— Cine? întrebă Steel foarte surprins, ceea ce îl puse pe comisar în mare încurcătură.

— Mă gândeam la cineva, spuse el foarte neîndemânatic şi schimbă vorba. A fost identificat corpul?

Steel clătină din cap.

— Omul acela venea din străinătate, probabil din Africa de Sud. Purta veltshoen, un fel de ghete lucrate acolo, foarte la modă printre buri; iar tutunul din tabacheră era incontestabil din Magaliesburg. Se prea poate să fi fost în Anglia de câteva săptămâni, după cum, iar este posibil să fi debarcat de curând. Săptămâna trecută au ancorat Buluwayo şi Balmoral Castle şi mai mult probabil să fi sosit cu unul din aceste vase. De altfel sunt singurele care au sosit, de două săptămâni încoace, din Africa de Sud. Dar ce-i cu omul din Bongor? Ştie ceva referitor la bijuteriile reginei?

— Nu, absolut nimica. Spunea că s-a certat de câtva timp cu Elton, şi că nu mai făceau afaceri împreună. Din convorbirea noastră n-am putut scoate nimic precis. Un hoţ n-o să numească niciodată un lucru pe numele lui adevărat.

Shannon rămase tăcut câteva momente, apoi continuă:

— Cred că sora ei s-a dus să o aştepte.

Steel clipi nervos.

— A cui soră domnuleîntrebă el, şi de data asta Dick începu să râdă.

— Cu siguranţă că a aşteptat-o, urmă el continuându-şi şirul gândurilor. Dacă nu de alta, dar cel puţin ca să o împiedice să meargă la Curzon Street şi s-o conducă la vreun hotel.

În creierul lui Steel se făcu lumină deplină.

— Acum mi-au venit boii acasă, vorbiţi de Elton.

— Da, de Elton vorbesc şi de încă cineva, care nu te interesează. Casa este mereu sub supraveghere?

— Casa lui Elton? Da. Trebuie să o facem însă foarte discret, deoarece Elton este un cumătru foarte şiret.

Dick îşi muşcă buzele.

— Dacă nu mă înşel prea rău, n-o să se întâmple nimic până la nouă fără un sfert. Diseară la ora asta colierul Reginei Finlandei va ieşi din Curzon Street şi-l voi urmări eu însumi până la destinaţie, deoarece ţin cu tot dinadinsul să fac cunoştinţă şi cu al cincilea membru al bandei, care după cum presupun este un străin.

— Şi atunci? întrebă Steel.

— Atunci o voi prinde pe Dora Elton asupra faptului. E mult timp de când aştept ocazia asta.

— De ce ea, şi nu Bunny?

— Bunny are curaj nespus, o recunosc, dar nu în genul ăsta. Îţi trebuie un curaj fără margini să te plimbi prin Londra cu obiecte furate în buzunare. Asta nu-i genul lui Bunny. Nu, misiunea o va îndeplini nevastă-sa.

Privi cu nerăbdare la ceasornic, apoi luă de pe birou un mers al trenurilor, pe care îl răsfoi.

— A sosit de acum o jumătate de oră; mă întreb…

Steel se întreba şi el. Până acum nu-l văzuse pe Dick în halul ăsta, niciodată.

Sosirea lui Slick Smith puse capăt oricărei explicaţii.

Acesta intră cu sfială, ca un om bine chibzuit, bine îmbrăcat şi cu o ţigară fină în gură.

Făcu un semn prietenesc lui Steel, care-i răspunse printr-un zâmbet cordial, în timp ce-şi lua rămas bun de la Shannon.

— Te-am chemat Slick, începu să-i vorbească Dick, ca să-ţi aflu părerea asupra furtului. Într-adevăr, precum prevăzuseşi, s-a făptuit.

— Ştiu, am citit în ziare, astăzi de dimineaţă, spuse Slick, deşi la drept vorbind, nu prea pun preţ pe ziarele de dimineaţă. Eu unul, prefer ştirile din ediţiile de după-masă; gazetarii n-au timpul să adauge înfloriturі de la ei, aşa că ştirile sunt servite fără nici un fel de diluare.

— Elton e amestecat şi el; ştiai asta? Slick ridică foarte mirat din sprâncene.

— Lasă gluma la o parte, spuse el foarte politicos de altfel. Nu mă nebuni! Domnul Elton? E ultima fiinţă de pe lumea asta, pe care aş îndrăzni să o bănuiesc.

— Încetează, te rog, cu bătaia de joc şi vino la chestie; îi zise Dick împingând spre el o carafă. Ce ştii despre doamna Elton?

— O femeie încântătoare, o doamnă foarte delicioasă! Deşi, la drept vorbind, ar fi cam exagerat să se compare sufletul ei, cu acela al fecioarelor nevinovate.

— Cine era ea înainte de căsătorie?

Slick dădu din umeri.

— Zvonurile răutăcioase, cancanurile şi scandalurile îmi displac, spuse el şovăind, tot ce ştiu e că a fost fată de treabă, dar foarte mediocră ca artistă. Îmi vine să cred că l-a luat pe Elton, numai cu scopul să-l reformeze.

— Şi a izbutit? întrebă Shannon ironic.

Slick dădu din nou din umeri.

— Cine ştie?! Permite-mi să beau în sănătatea dumitale.

Dick îl observă de aproape, dându-şi bine seama că el făcea toate sforţările să se depărteze de la subiect.

— Are vreo soră?

— Dacă are cumva, apoi s-o aibe Dumnezeu în paza sa, răspunse Slick.

Capitolul VI.

SURORILE.

Audrey aşteptă un sfert de oră în gara Victoria, ba căutând pe sora sa, ba citind ştirile noi, care povesteau furtul colierului Reginei Finlandei. Trecuseră douăzeci de minute şi Dora încă nu apăruse. Doamna Graffitt avea prostul obicei de a uita să pună scrisorile la cutie şi Audrey îşi aduse aminte că i-o dăduse ei, ca să o pună la poştă.

N-avea bani suficienţi ca să ia un taxi, dar un poliţist îi dădu toate informaţiile, astfel că în scurt timp găsi căsuţa din Curzon Street.

Sună la uşa de intrare. O cameristă foarte elegantă îi deschise şi o măsură cu privirea pe vizitatoarea sărăcăcios îmbrăcată.

— Doamna Martin Elton este foarte ocupată. Vii, poate de la Seville?

— Nu, vin din Sussex, spuse surâzând tânăra fată. Spune-i doar că sora ei e aici.

Servitoarea o privi cam cu neîncredere, dar o introduse totuşi într-un salonaş neîncălzit şi închise uşa, lăsând-o acolo.

— Se vede cât de colo că nu mă aşteaptă, îşi spuse Audrey şi teama cu care se gândise la această vizită crescu din ce în ce mai mult.

Dora nu se interesase niciodată de mamă-sa, nici de ceea ce descria ea măreţ drept „fermă”, şi când sora mai mică ajunsă la disperare, îi scrisese într-o bună zi cerându-i ajutor, după un timp oarecare îi trimise o bancnotă de cinci lire împreună cu înştiinţarea că nu avea nici mijloacele şi nici pofta să facă filantropie.

Dora urcase foarte tânără pe scenă, apoi câteva săptămâni după moartea mamei sale, se căsătorise precum spunea, foarte strălucit. În ochii femeii acesteia aspre şi inflexibile, Dora nu putea să facă nimic rău; şi chiar indiferenţa-i sistematică nu putuse să-i schimbe afecţiunea mamei sale. Dora reuşise în viaţă, lucru care în ochii doamnei Bedford, scuza totul. Nu ştia şi nici n-o interesa prin ce mijloace îşi crease renumele şi independenţa.

Dintr-odată uşa se deschise şi apăru Dora. Era mai înaltă şi mai blondă, decât Audrey şi din multe puncte de vedere tot atât de frumoasă, deşi gura-i era mai dreaptă şi ochii mai puţin expresivi.

— Scumpa mea, copilă! De unde vii tu în halul ăsta? strigă ea consternată.

— Dar cum, Dora? N-ai primit scrisoarea pe care ţi-am scris-o?

— Nu, n-am primit, nici o scrisoare. Dar să ştii că te-ai făcut mare mititico! Abia erai mai mare de o şchioapă, când te-am văzut ultima oară.

— Creşte omul, spuse Audrey foarte serioasă. Am vândut ferma.

Dora deschise ochii mari.

— De ce ai făcut asta?

— S-a vândut singură. Cu alte cuvinte, am pus-o de atâtea ori amanet, până când n-a mai rămas nimica din ea. Atunci m-am lepădat şi de găini, erau probabil singurele găini fără ouă din tot ţinutul şi valorau în felul acesta mulţi bani, ca raritătţi zoologice.

— Şi ai venit aici?

Nu exista nici un fel de dubiu asupra răcelii cu care era primită.

— Foarte neplăcut! Este exclus să te primesc aici, şi găsesc că-i foarte urât din partea ta că ai vândut ferma. Acolo a murit biata mama noastră şi numai la gândul ăsta, casa ar fi trebuit să fie sfântă pentru tine.

— Tot ce priveşte pe mama este sfânt pentru mine, spuse Audrey foarte liniştită, găsesc însă că nu e necesar să mor de foame, ca sa arăt afecţiunea pentru mama mea. Nu cer cine ştie ce de la tine, Dora; nu cer decât un colţişor unde să-mi pot odihni capul, doar o săptămână, până când voi găsi ceva de lucru.

Cu sprâncenele încruntate, Dora măsura odaia în lung şi în lat. Purta o toaletă elegantă, al cărei preţ ar fi putut să o facă pe Audrey să trăiască cel puţin o lună fără nici un fel de grijă; cerceii de diamante şi cele două rânduri de perle ce-i împodobeau gâtul, valorau o avere.

— Ai făcut rău într-adevăr că ai venit aşa, ca şi cum ai fi căzut din nori, zise Dora iritată. Nici nu-mi trece prin gând ce aş putea face pentru tine… dar stai să vorbesc cu Martin.

Alergă afară din cameră, lăsând în urmă-i un miros discret de parfum de flori. Buzele lui Audrey se încreţiră într-un surâs dureros. Fapta surorii sale nu o surprindea de loc. Nu se aştepta de la ea mai mult decât atâta. Se scurse aproape o jumătate de oră până când aceasta se înapoie. Avusese loc o prefacere magică, căci Dora era aproape amabilă.

— Martin spune că trebuie să rămâi. Haide, vino cu mine.

Urcă scara îngustă, trecu pe lângă o anticameră unde se auzeau râsete şi discuţii şi la al doilea etaj, deschise o uşă şi făcu lumină.

Audrey ghici că era o cameră rezervată pentru musafirii lui Elton.

— Nu-i aşa că nu ai prieteni la Londra? o întrebă Dora nepăsătoare.

— Nu, niciunul. Dar ştii că-i frumoasă camera asta, Dora!

— Da, nu-i aşa? Ştie cineva că ai venit la noi?

— Doamna Graffitt ştie că am plecat la Londra, dar habar nu are la cine.

Audrey credea că soră-sa o să o lase imediat singură. Dar Dora rămase în faţa uşii întredeschise; era evident că mai avea să spună ceva.

— Mă tem că am fost cam brutală cu tine, mai adineaori. Audrey, spuse ea punând o mână pe braţul tinerei fete, dar o să fi un înger de bună şi de cuminte şi o să mă ierţi, nu-i aşa? Ştiu că o să mă ierţi, căci ai promis mamei mele, că o să faci orice pentru mine, nu?

Audrey fu mişcată.

— Ştii, foarte bine că, da! spuse ea.

— Într-una din zile o să-ţi spun toate secretele mele, continuă Dora. Căci eşti singura fiinţă pe lume în care pot avea încredere. Mama spunea că eşti atât de încăpăţânată încât nimenea nu poate să te facă să vorbeşti, dacă vrei. Aşteaptă-mă puţin, că-mi pleacă musafirii; vreau să-l vezi pe Stanford şi pe Martin, pe care nu-l cunoşti încă.

— I-am văzut fotografia.

— E frumos, zise Dora nepăsătoare, poate o să te amorezezi de el, nu ştiu, dar cu siguranţă că Bunny o să se îndrăgostească de tine. Are o slăbiciune grozavă pentru figurile noi.

Dora se înapoie în salon. Cei doi bărbaţi care se găseau acolo, priviră nerăbdători la ea.

— Unde e? întrebă cel mai înalt dintre ei.

— Am instalat-o în camera de musafiri.

— Nu sunt sigur că este bine să fie aici tocmai acum, zise Elton, dă-i ceva bani şi trimite-o la hotel.

Dora se porni pe râs.

— V-aţi muncit o după masă întreagă întrebându-vă, cum să faceţi ca pachetul să ajungă în mâinile lui Petre. Niciunul din voi nu vrea să rişte, să fie prins având asupra lui colierul Reginei Finlandei.

— Ho-ho-ho! Nu aşa tare, nebun ce eşti! spuse Elton, printre dinţi. De ce nu deschizi mai bine fereastra şi s-o strigi în gura mare!

— Tăcere! porunci voluminosul Bill Stanford. Urmează, te rog, Dora; ghicesc că ceea ce vrei să spui este foarte bine. Pentru acela, care ar fi prins cu acest obiect ar însemna

munca silnică pe viaţă. Şi totuşi trebuie neapărat, ca Petre să-l aibă, încă în noaptea asta. Cine duce colierul?

— Cine? Ei bine, micuţa mea surioară, spuse Dora rece. Fata asta s-a născut să fie folositoare.

Capitolul VII.

COMPLOTUL.

Bill Stanford nu era de loc sentimental, cu toate acestea tresări la auzul unei asemenea propuneri.

— Sora dumitale? Doar n-o să o laşi să se expună unui asemenea pericol?

Fără să răspundă, Dora surâse, în timp ce soţul ei îşi rodea unghiile.

— Poate că nu este nici un fel de pericol, spuse în cele din urmă Elton, şi dacă există, nu-i oare acelaşi pentru oricare dintre noi?

— Foarte adevărat, dar în afacerea asta, noi avem profitul de partea noastră. Ce se întâmplă, dacă este prinsă şi o bagă la închisoare?

— Ăsta-i singurul risc, spuse Dora şi nu e din cele mai mari!

Bill privi ţintă la covor, gândindu-se în fel şi chip.

— Obiectul trebuie neapărat să iasă din casa asta şi din ţară, şi asta cât mai repede, spuse el. Nu se întâmplă să trec pe lângă un singur vânzător de ziare, fără să aud zarva pe care o face presa pentru chestia asta. Aşadar, trebuie ca Petre să intre în posesia lui, diseară la orele nouă în gara Charing Cross. Chestia e, să ştim cine duce obiectul.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Audrey, repetă Dora. Nimeni n-o cunoaşte şi nimeni n-o s-o bănuiască. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar imediat la asta. E uşor să-l identifici imediat pe Petre şi apoi, Bunny, vom ieşi pentru totdeauna din… carieră: cred că e tot timpul de-acuma!

— Poate că domnul Lacy Marshalt o să-l facă pe Martin director, spuse Stanford rânjind.

— Nici nu-l cunosc prea bine, spuse Dora cu un ton tăios. Ţi-am vorbit doar despre el, Bunny. E bărbatul pe care l-am întâlnit la bal, la Denshore. E unul din Africa de Sud, un bogătaş.

Bănuitor, Martin o privi cu multă atenţie.

— Nu ştiam, că-l cunoşti, începu el.

— Să revenim la afacerea noastră, mormăi Stanford. Aş vrea să ştiu un singur lucru, ce ne facem dacă-i prinsă?

Urmă din nou o tăcere lungă şi penibilă.

— De ce să nu oprim aici obiectul, până trece toată zarva? întrebă Elton. Asupra noastră nu planează nici cea mai mică umbră de bănuială.

Stanford privi ţintă la el.

— Acum un an, spuse el, rar şi apăsat, când Layland Hall a fost jumulit, ai putut scoate afară din ţară cea mai mare parte din obiecte graţie unui tăinuitor din Bongor. Asta ţi-a produs ceva neplăceri, nu-i aşa?

— Da, răspunse scurt Elton, tocmai din această cauză, nu m-am gândit la el pentru afacerea asta.

— Şi, forte bine ai făcut, spuse Bill. Dick Shannon şi-a petrecut cea mai mare parte din zi cu amicul din Bongor.

Faţa lui Elton păli ca de moarte.

— Cred că n-o să-l destăinuiască, spuse el tremurând.

— Nu ştiu; dacă ar voi vreunul să destăinuiască ceva, apoi ar destăinui lui Shannon. De când serviciul detectiv englez, a admis gentlemeni în cadrele lui, ne-am ars. Mie-mi place poliţia cu care te poţi înţelege, urmă el, făcând ostentativ să-i sune în buzunare piesele de argint. Vezi, tocmai din cauza asta, spun că obiectul trebuie să iasă neapărat din casa asta. Poate că Bennet n-a destăinuit nimic, sau poate că o fi emis câteva păreri indicatoare. Ce spui, Dora?

Ea fu de aceiaşi părere.

— Trebuie, ca obiectul să iasă de aici, de mult sunt convinsă de asta. Fă un pachet din el, Martin.

Atunci Stanford o întrebă:

— Dar dacă va fi prinsă, ce va face soră-ta?

— Sunt sigură de ea, răspunse Dora.

— Adu-o aici, spuse Stanford, după ce pachetul bine pecetluit, fu ascuns sub o pernă de pe canapea.

Când intră în odaie, Audrey şedea pe un scaun scund, aproape de sobă.

— Poţi să vi jos surioară. Dar ştii că ai mutra unei sperietoare de ciori, Audrey? O să trebuiască să-ţi cumpăr neapărat îmbrăcăminte nouă.

Audrey se luă după ea şi amândouă pătrunseră în salonul care ocupa toată lungimea casei. Cu spatele la sobă, sta un bărbat înalt, cu umeri largi. Pe el îl văzu primul Audrey. Avea vreo cincizeci de ani şi părul îi era tuns atât de scurt, încât fata îl crezu chel. Când ea intră în odaie, ochii lui se fixară asupra-i.

Dora făcu prezentarea:

— Domnul Stanford, surioara mea cea mică.

El întinse mâna lui enormă, o luă pe a tinerei fete şi o strânse puternic.

Celălalt bărbat era subţirel şi elegant, paliditatea lui obişnuită era scoasă în relief prin mustaţa-i neagră şi sprâncenele ca de cărbune.

— Frumos bărbat, se gândi Audrey, aproape prea frumos. Aşadar acesta era acel Martin, de care auzise atât de mult.

— Sunt fericit să te văd Audrey, spuse el plin de admiraţie.

— E mult mai frumoasă ca înainte, spuse Dora cu indiferenţă, dar rochiile ei sunt oribile.

Bărbatul cel voluminos privi la ceas.

— Am plecat, spuse el. Sunt încântat că te-am întâlnit, domnişoară. Poate că ne mai revedem?

Audrey spera din toată inima că acest lucru să nu se mai întâmple.

Capitolul VIII.

ARESTAREA.

Elton ieşi împreună cu oaspetele lui. Când fură singure, Dora începu să depene povestea.

Era povestea unei femei nenorocite, care din cauza brutalităţii soţului ei fusese nevoită să părăsească ţara, lăsând aici o miniatură a copilaşului. Bărbatul bănuieşte că este la noi şi a pus detectivi să ne supravegheze zi şi noapte. Astă seară soseşte la Londra un prieten al acestei sărmane Lady Nilligan şi a rămas hotărât ca unul din noi să meargă la gară, ca să-i predea fotografia. Acuma rămâne de văzut Audrey, dacă vrei să fi tu scumpă şi dulce şi s-o duci tu. Nimeni nu te cunoaşte; spionii bărbatului nu au de unde să te ştie şi ai putea face un mare serviciu bietei femei. Eu găsesc că în toată afacerea asta este mult sentimentalism, deoarece nu văd pentru ce o miniatură ar avea mai multă valoare decât alta, probabil însă că sărmana mamă, aşa crede.

— Ciudată poveste! spuse Audrey. Nu s-ar putea să trimiţi pe unul din servitori? Sau s-ar mai putea, mai bine să vină amicul acela la voi!

— Ţi-am spus doar că locuinţa noastră e supravegheată! zise Dora, enervată. Dacă nu vrei să faci serviciul ăsta…

— Ba da, vezi bine că vreau, răspunse Audrey râzând.

— Nu cer de la tine decât un singur lucru, şi anume promisiunea că n-ai să pronunţi numele nostru, dacă ar fi să se descopere ceva. Vreau să mi-o promiţi pe sufletul mamei noastre!

— Nu e nevoie, spuse Audrey, rănită în amorul propriu. Ţi-o promit, şi asta cred că este suficient.

Dora o luă în braţe şi o sărută.

— Eşti un înger, o bomboană de fată. Stai să-ţi aduc imediat obiectul.

Pe la orele opt şi jumătate, reveni, aducând un pachet legat cu sfoară şi plin de peceţi.

— Şi acum notează-ţi bine: nu mă cunoşti şi nu ai fost niciodată în Curzon Street Nr.508. Repetă apoi instrucţiunile şi îl descrise detaliat, pe misteriosul Petre. Cum îl zăreşti, mergi la el şi-i spui doar atât: Asta este pentru Doamna, atât şi nimic mai mult.

Cu pachetul bine ascuns în buzunarul interior al pardesiului, Audrey părăsi Curzon Street şi merse repede spre Park Lane. Abia dispăruse după colţul străzii, că Martin Elton ieşi la rândul său. O zări urcându-se într-un autobuz şi chemând un taxi, porni în urmărirea ei.

Autobuzul se opri în faţa gării Charing Cros şi tânăra fată intră pe peron. Acolo era o mulţime de lume. Trenul de noapte începea să se umple şi în faţa barierelor se formaseră grupuri compacte de voiajori cu însoţitorii lor.

Privi timp îndelungat în jurul ei, până să-l găsească pe domnul Petre, un om scund şi îndesat, cu o barbă încâlcită. Ducându-se mai aproape de el, ca să fie sigură că este dânsul, zări negul de pe obraz, după care trebuia să-l recunoască.

Fără ezitare merse la el şi-i întinse pachetul.

— Asta este pentru Doamna, spuse ea.

El tresări, o privi ţintă, vârî repede pachetul în buzunar, încât ea abia că-i putu urmări mişcările.

— Bine, spuse el. Mulţumeşte, te rog, domnului şi…

Se întoarse repede, dar omul care-l apucase de mână îl ţinu ca într-o menghină. În acelaşi moment, cineva o apucă de braţ pe Audrey.

— Am nevoie de dumneata, tânăra mea prietenă, spuse o voce foarte simpatică. Sunt căpitanul Shannon de la Scotland Yard.

Cuvintele i se opriră în gât, când privi faţa îngrozită, care se întoarse spre el.

— Prinţesa mea în zdrenţe! gâfâi el.

— Lasă-mă să plec, te rog.

Încercă să se desprindă din strânsoarea lui, îi era tare frică şi se simţea ca bolnavă.

— Trebuie să mă duc la… urmă ea, dar se opri la timp.

— Trebuie să te duci să o vezi pe doamna Elton, bineînţeles, spuse Shannon privind-o ţintă.

— Nu, nu trebuie să o văd pe doamna Elton, nu cunosc nici o doamnă Elton, spuse ea abia putând respira.

El dădu din cap.

— Mi-e teamă că va trebui să te reţin, până voi lămuri o anumită chestiune. Sunt convins că în toată afacerea asta eşti un agent cu totul nevinovat, precum sunt de asemenea convins că nu acelaşi lucru se poate spune despre sora dumitale.

Dora! Vorbea oare de Dora? Tonul lui sever îi arăta tinerei fete ceva ce nu voia să vadă, ceva ce o îngrozea peste măsura.

Făcând o sforţare spuse:

— Nu căutam de loc să mă fac nevăzută. Dar nu vin de la doamna Elton, care de altfel nici nu mi-e soră. Ceea ce ţi-am povestit nu e de loc adevărat

— Dar pentru ce toate astea? întrebă el.

— Pentru că… aici se codi, pentru că ştiam că eşti detectiv.

Dick făcu semn unui taxi, şi-i ajută fetei să urce în el.

— Te apuci să minţi, ca să-ţi aperi sora şi pe Bunny Elton. Sunt adânc mâhnit că trebuie să-ţi spun că minţi.

Audrey era foarte tulburată. Aşadar ceea ce dusese ca să predea la gară nu era o simplă miniatură pentru o femeie imaginară, ci altceva mult mai important.

— Ce era în pachet? întrebă ea cu vocea sufocată.

— Colierul de diamante al Reginei Finlandei, dacă nu greşesc. Automobilul Majestăţii Sale fu oprit în Mall acum patru nopţi şi bijuteriile furate de pe gâtul ei.

Audrey avu o privire plină de durere. Părea ca şi cum ar fi biciuit-o. Dora! Citise ea un articol asupra acestei afaceri, într-unul din ziarele pe care i le cumpărase în gară, la Barham. Rămase nemişcată, paralizată de groază.

— Bineînţeles că dumneata habar n-aveai ce este în pachet, nu-i aşa? E prea dureros pentru mine că trebuie să te întreb ceva; însă trebuie să-mi spui tot adevărul, chiar dacă mărturisirea ta ar trebui să o ducă pe sora ta acolo unde de mulţi ani ar fi trebuit să fie.

— Fă tot ce poţi pentru Dora. Lecţia pe care mamă-sa i-o repetase atât de des, îi suna în urechi. Tremura din tot

corpul; creierul îi era parcă paralizat şi n-o putea călăuzi de fel. Un singur lucru ştia şi anume că era arestată… ea Audrey Bedford de la Beak Farm.

— N-am nici o soră, spuse ea, muindu-şi buzele şi încercând cu greu să respire. Eu am furat colierul.

El începu să râdă încetişor; ei îi venea să-l omoare.

— Sărmană copilită! spuse Dick. Asta a fost un furt comis de nişte profesionişti. Nu-ţi voi permite să faci o astfel de nebunie. Nu ştii că Dora Elton şi soţul ei sunt cei mai periculoşi hoţi din Londra?

Cu faţa ascunsă în mâini, ea plângea de frică şi de ruşine.

— Nu, nu spuse ea printre sughiţuri, nu ştiu nimic. Dora nu mi-e soră.

Shannon suspină şi dădu din umeri. Nu mai exista nici un fel de alternativă. Trebuia să o aresteze.

Petre ajunse la destinaţie înaintea lor şi ea văzu cu groază cum este percheziţionat; pe masa sergentului văzu pachetul deschis precum şi strălucirea conţinutului său…

Shannon o luă încetişor de braţ şi o conduse în sala poliţiei.

— Numele ei este Audrey Bedford, spuse el, iar adresa Fontwell în Vest Sussex. Învinovăţită de, aici ezită puţintel, de a fi în posesia unor obiecte furate, a căror origine o cunoştea. Şi acum, îi murmură el, la ureche, spune tot adevărul.

Ea dădu cu încăpăţânare din cap.

Capitolul IX.

FĂGĂDUIALA.

După un somn agitat, Audrey se deşteptă şi ridicându-se îşi frecă umerii îndureraţi.

Dormise pe o scândură acoperită doar cu o pătură subţire şi se simţea slăbită, zdrobită din cap până în picioare.

Fusese trezită de introducerea unei chei în broasca celulei. Era supraveghetoarea care venea să o conducă în sala de baie.

Înapoindu-se în celulă întrucâtva mai odihnită, găsi acolo o ceaşcă cu cafea şi nişte pâine cu unt. Abia terminase dejunul, când uşa se deschise din nou şi ridicând privirea, îl zări pe Dick Shannon.

— Am nevoie de dumneata, zise el.

Bietei fete îi părea că i se opresc bătăile inimii.

— Voi fi dusă în faţa unui judecător?

— Deocamdată, nu încă, dar mi-e teamă că trebuie să apari în faţa judecătorului, afară numai în cazul când…

Ea făcu un semn ca şi când ar fi vrut să îndepărteze orice fel de sugestie. În timpul nopţii luase o hotărâre definitivă în această chestiune.

Inima lui Dick suferea din cauza ei. Ştia precis că fata era cu totul nevinovată şi ca să o poată dovedi trimisese un om special în Sussex.

— Este cineva aici pe care îl cunoşti, spuse el. Deschizând o uşă, o trase în cameră.

Erau acolo două persoane: Dora Elton şi soţul ei. Audrey privi la ei. Ca să-şi păstreze sângele rece de care avea nevoie, îşi înfipse unghiile adânc în palmă. Şi izbuti să se stăpânească.

— Cunoşti pe această tânără fată? întrebă Shannon.

Dora negă.

— Nu, spuse ea cu un ton nevinovat, n-am văzut-o niciodată. Tu, o cunoşti Martin?

Acesta, cu ochii rătăciţi, răspunse plin de îngâmfare:

— De când sunt, nu am văzut-o.

— Mie-mi pare că e sora dumitale? spuse Shannon. Dora surâse.

— Auzi absurditate N-am decât o singură soră, care este în Australia.

— Ştiai că mama şi sora dumitale trăiau la Fontwell?

— Mama mea n-a trăit niciodată la Fontwell, spuse Dora foarte liniştită, şi cu toată prezenţa de spirit Audrey tresări.

— În Fontwell trăiau nişte persoane pe care le protejam. Pe femeia aceea o ajutasem o dată sau de două ori. Oare

asta să fie fiica ei? Mi-e cu totul necunoscută.

În timp ce vorbea privirea-i era aţintită asupra lui Audrey şi aceasta văzu în ea o rugăminte mută, disperată. Îşi spuse că ceea ce povestea Dora părea purul adevăr. Se măritase sub numele ei de teatru, iar vecinii n-ar fi putut-o identifica drept fiică a doamnei Bedford, deoarece nu venise niciodată la Fontwell şi mama lor era dintre acelea care nu fac destăinuiri vecinilor.

— Ceea ce spune doamna Elton este adevărat, spuse ea liniştită.

Dick Shannon deschise uşa şi tânăra fată se înapoie lângă supraveghetoarea care o aştepta.

După ce Audrey ieşi, detectivul se întoarse spre soţii Elton şi spuse.

— Ascultă Elton, nu ştiu cât timp o să mai poată susţine acest rol, dar dacă o duce până la capăt, apoi să ştii că înfundă puşcăria.

Apoi adăugă în mod grav:

— Şi vă mai spun ceva: dacă se întâmplă ca acest copil nevinovat să fie condamnat, dacă-i permiteţi să se sacrifice pentru voi, apoi n-o să am pic de odihnă până nu vă voi băga pe amândoi la răcoare.

— Mi se pare că uitaţi cu cine vorbiţi, spuse Dora cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— Ştiu că vorbesc cu doi indivizi fără scrupule şi complet depravaţi, răspunse Dick. Hai, ieşiţi!

Având înaintea lui ziarul desfăcut, Lacy Marshalt şedea în sufragerie, sprâncenele-i erau încruntate. Privi din nou şi cu multă atenţie fotografia luată de către reporter. Nu mai putea exista nici un dubiu; era de prisos să compare ziarul cu fotografia pe care o avea în buzunar, deoarece chiar dacă nu ar fi existat nici un fel de fotografie, numele prizonierei ar fi fost suficient pentru stabilirea identităţii ei.

Tocmai atunci intră şi Tonger.

— Ai sunat Lacy? întrebă el.

— Am sunat acum zece minute şi ţi-o repet pentru ultima oară, termină cu acest „Lacy” al tău. Orice răbdare are şi ea o limită!

Servitorul îşi frecă mâinile cu un aer de vădită mulţumire.

— Am primit astăzi veşti de la fiica mea, spuse el. Se pare că şi-a croit o viaţă splendidă în America.

— Serios?

Lacy Marshalt luă din nou ziarul în mână.

— Are bani mulţi, şi scrie din hotelurile cele mai renumite. În ruptul capului n-aş fi crezut vreodată că lucrurile au să ia o asemenea întorsătură.

Lacy împături ziarul şi-l lăsă să cadă pe jos.

— În câteva momente soseşte doamna Elton. Va intra prin poarta de serviciu. O aştepţi acolo şi o aduci prin seră, în bibliotecă. După aceea, când auzi că sun vi de o iei şi o reconduci pe acelaşi drum.

Nu trecuseră nici cinci minute de la această convorbire, că Dora pătrunse prin portiţa din dos şi trecând în goană prin curte urcă treptele care duceau la seră. Era îmbrăcată toată în negru şi voalată cu cea mai mare grijă. Tonger constată la ea anumite semne de extremă nervozitate.

— Unde-i domnul Marshalt?

— În bibliotecă.

Când pătrunse înăuntru, Lacy era cufundat în gânduri.

— Mi-a fost nespus de greu să vin până aici, spuse ea. A trebuit să născocesc fel de fel de minciuni pentru Martin. Dar ce-i cu tine? Nu mă săruţi?

Ea se plecă spre el şi-i atinse obrazul cu buzele.

— Frumoasă sărutare! spuse ea ironic. Ei ce s-a întâmplat?

— Un furt de bijuterii, spuse el încetişor. E implicata o fată, despre care aud că poliţia ar fi bănuind că e sora ta.

Ea nu scoase un cuvânt.

— Bineînţeles că ştiu din ce bandă faci parte. Stanford e o cunoştinţa veche din Africa de Sud, şi face parte din banda voastră. Dar ce e cu fata aia?

— O ştii foarte bine şi singur, spuse ea ursuză. Doar nu pentru asta venise ea la Portman Square, trecând prin atâtea riscuri, ca să vorbească despre Audrey.

— Când am trecut pe lângă dependinţe, era unul care supraveghea casa. L-am văzut lângă poarta de serviciu. Cum l-am zărit a şters-o.

— Cine oare-mi supraveghează casa? întrebă el pe un ton neîncrezător. Ce fel de om era?

— Avea aerul unui om bine. Mutra însă abia i-am putut-o zări. Subţire şi foarte distinsă. Cam şchiopăta.

Lacy merse spre ea şi o zgâlţâi tare de umeri. Faţa îi devenise cenuşie şi buzele-i tremurau. Câteva momente nu putu scoate nici o vorbă apoi:

— Minţi! strigă el, ca scos din fire. Încerci să asmuţi pe cineva asupra mea.

Îngrozită, Dora se desprinse din strânsoarea lui.

— Ce-i cu tine, Lacy?

— Sunt nervos, şi spusele tale m-au uluit, zise el apăsat. Continuă, te rog, la cele ce te-am întrebat? Este sau nu fata aceea, sora ta? Vreau neapărat să ştiu.

— Soră vitregă, spuse ea cu glasul stins.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu aveţi acelaşi tată? Ea făcu un semn de aprobare.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Dorei începu să-i fie teamă.

— O să fie întemniţată, e lucru evident… şi se sacrifică pentru tine?

Începu să râdă, un râs forţat, un râs în care nu era pic de veselie.

— Bine! Pot să mai aştept!

O lună mai târziu, într-o frumoasă zi de mai, o tânără fată extrem de palidă sta în sala spaţioasă din Old Bailey având alături de ea un belgian lat în umeri, care trebuia să fie judecat primul.

Ieşind din tribunal, foarte emoţionat şi mâhnit de judecata care trebuia să acopere cu noroi o victimă atât de plăpândă,

Shannon zări o siluetă familiară ce sta aşezată pe una din băncile în care de obicei stau martorii, aşteptând sale vină rândul.

— Ei bine, Slick. Ai fost la tribunal?

— Da, răspunse acesta, dar mi-am pierdut orice iluzii în ce priveşte succesul detectivului. A trebuit să plec, nu toţi sunt atât de sensibili ca mine. L-am zărit şi pe Stanford, printre sadicii de acolo.

Shannon luă loc alături de el.

— Ce crezi de astea?

— Despre afacerea asta? Domnişoara Don Quichotte o s-o păţească.

— Şi mie mi-e teamă de asta, spuse Shannon, suspinând.

— Ori ce i-or face, însă, n-au s-o poată schimba. O să se înapoieze de acolo tot aşa cum pleacă, adică foarte dulce. Genul acesta de fiinţe nu se înăcresc. Ascultă Shannon; ai auzit vreodată vorbindu-se de un individ care se numeşte Malpas?

— Da, un bătrân original care locuieşte în Portland Square. Dar de ce?

Slick Smith surâse cu interes.

— E amestecat şi el în afacerea asta. O spun eu în calitate de detectiv.

În momentul acesta, un poliţist făcu semn lui Shannon, care dădu buzna în sala tribunalului ca să audă verdictul.

— Ce vârstă ai? întrebă judecătorul, privind peste ochelari.

— Nouăsprezece ani, domnule judecător, răspunse Shannon în locul celei întrebate; şi mai pot adăuga că poliţia este pe deplin convinsă că această tânără fată este victima cu totul nevinovată a anumitor persoane care ar trebui să fie aici în locul ei.

Judecătorul clinti din cap.

— Faptele ne obligă să privim chestiunea cu totul altfel. E îngrozitor şi în acelaşi timp extrem de penibil pentru mine, când văd o fată atât de tânără într-o asemenea situaţie; ar însemna totuşi să procedez contrar îndatoririlor mele faţă

de societate, dacă n-aş lua cele mai severe măsuri contra unui agent atât de periculos. Audrey Bedford, eşti condamnată la un an închisoare grea.

Capitolul X.

ADEVĂRUL.

Într-o dimineaţă întunecată din luna decembrie, se deschiseră porţile închisorii din Holloway, lăsând să iasă din acel lăcaş de afurisenie o tânără fată sveltă îmbrăcată într-un palton vechi de pluş, care o porni repede pe drumul spre Camden Town. Opri un tramvai, care trecea şi nu văzu maşina cea mare a lui Dick Shannon, care trecea în acelaşi moment pe acolo. Lui Audrey îi mai rămâneau doar câţiva şilingi, salariul muncii sale de un an şi se dădu jos la terminus. Luă apoi drumul spre Euston, până când ajunse la un mic restaurant.

Figura-i era mai subţiată, privirea mult mai gravă, şi totuşi era aceeaşi Audrey, care comandă o porţie mare de rinichi cu ouă. Rutina închisorii apăsase nouă luni de zile asupra ei; în tot timpul acesta trăise laolaltă cu drojdia societăţii şi totuşi nu se coborâse până la nivelul ei.

Încotro o va apuca?

— La Dora, hotărî ea. Voia să fie absolut sigură că n-o judecase rău. Va aştepta până la sosirea nopţii, apoi îşi petrecu dimineaţa căutând o locuinţă, pe care în cele din urmă o găsi pe drumul spre Grays Inn, într-o cămăruţă din ultimul etaj al unei case. Rămase acolo toată după amiază şi, de îndată ce sosi noaptea, merse în Curzon Street.

Uşa i-o deschise aceeaşi servitoare, care fusese şi prima dată când a fost acolo.

— Ce pofteşti? întrebă ea răstită.

— Aş vrea să vorbesc cu d-na Elton.

— Nu se poate, spuse fata încercând să închidă uşa. Dar cele nouă luni de lucru manual avuseseră o mare înrâurire asupra lui Audrey. Fără nici un fel de efort, împinse uşa şi intră.

— Urcă şi spune stăpânei tale că sunt aici, spuse ea pe un ton poruncitor.

Fata o porni alergând pe scară, iar Audrey, fără umbră de sfială o urmă.

Când pătrunse în salon o auzi pe soră-sa spunând:

— Cum?! Îndrăzneşte să vină aici?

Era în toaletă de seară, încântătoare, cu părul blond lucind ca aurul învechit. Privi la tânăra fată, ca şi când ar fi avut în faţă un strigoi şi închise ochii pe jumătate.

— Cum îndrăzneşti să intri cu forţa în casa asta? întrebă ea.

— Trimite afară servitoarea, spuse Audrey liniştită, şi după ce ieşi fata, merse înspre Dora şi urmă foarte calmă: doresc pur şi simplu să-mi mulţumeşti. Am făcut un lucru nebunesc, stupid, pentru simplul motiv că doream să fac pentru mama ceea ce poate că-i datoram şi nu-i plătisem încă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Dora roşindu-se.

— Dar, ştii că eşti de o îndrăzneală neruşinată, strigă Martin. Ai încercat să ne tragi şi pe noi în… crima d-tale… şi după toate acestea mai ai neobrăzarea să vi la noi în casă, fără să ceri măcar permisiunea?

— Dacă ai nevoie de bani, spuse Dora deschizând uşa, scrie-mi. Dacă te mai prind aici chem poliţia.

— Fă bine şi cheamă unul numaidecât, spuse Audrey foarte calmă. Am făcut atât de bine cunoştinţă cu poliţia şi cu păzitorii de la închisoare, încât nu mă mai poţi speria cu asta, scumpă surioară.

Dora închise uşa.

— Dacă vrei să ştii nici nu suntem surori. Tu nu eşti nici măcar englezoaică! spuse ea cu voce înceată şi răutăcioasă. Tatăl tău a fost al doilea bărbat al mamei, un american. Şi dacă vrei să ştii unde se află el acum, pot să-ţi spun că e la ocnă în Cape Town, unde-şi ispăşeşte o condamnare pe viaţă.

Ca să nu cadă, Audrey se prinse de speteaza unui scaun.

— Nu-i adevărat, spuse ea.

— Ba da, e foarte adevărat. Mi-a spus mama, şi o ştie şi dl. Stanford. Tatăl tău a cumpărat diamante de contrabandă şi a tras în cel care l-a denunţat. În Africa de Sud e o crimă să cumperi diamante. Asta a fost o ruşine pentru biata mama, care şi-a schimbat numele a doua zi după ce el a fost arestat. TU nici nu ai vreun drept să te numeşti Bedford.

— Şi evident că l-a părăsit numaidecât, spuse Audrey. Nici nu a rămas lângă el, ca să-l înconjure cu simpatia pe care o femeie o datorează bărbatului ei, oricât ar fi el de rău. L-a părăsit. Ce mult îi seamănă fapta asta!

Ridică încet ochii până ce privirea ei se întâlni cu cea a Dorei.

— N-ar fi trebuit să merg la închisoare, spuse ea. N-o meritai: nici tu şi nici mama noastră.

— Îndrăzneşti să vorbeşti de mama mea?! strigă Dora, furioasă.

— Da, da pentru că era tot atât de mult a mea ca şi a ta. Care-i numele meu?

— Descoperă-l.

— Am să-l întreb pe dl. Shannon, spuse tânăra fată. Acesta a fost singurul lucru răutăcios pe care l-a spus ea, dar şi-a atins ţinta, văzând efectul asupra celor doi.

Capitolul XI.

DOMNUL MALPAS.

Dick Shannon avea un apartament în Haymarket, unde-şi avea deasemenea şi biroul.

În ziua când Audrey Bedford fusese eliberată, se reunise un subcomitet. Erau acolo, sergentul Steel şi inspectorul Lane.

— N-ai văzut-o, întrebă inspectorul. Shannon suspină.

— Când ajunsesem la Guvernator, ea plecase deja şi era inutil să pornesc în căutarea ei. Am dat instrucţiuni la toate comisariatele să mă prevină de îndată ce s-o prezenta – deoarece nu şi-a terminat încă osânda.

— Este vădit o eroare judiciară, adaugă Shannon, şi cu toate acestea nu văd ce alt verdict ar fi putut da juriul. Ce se aude în chestia Malpas?

— Omul ăsta e un mister, spuse Lane şi casa în care locuieşte e un şi mai mare mister. Am descoperit că locuieşte la nr. 551 din Portman Square, din ianuarie 1917. Nimeni nu l-a văzut până astăzi. Anul trecut am primit o plângere din partea lui Lacy Marshalt, care locuieşte alături, spunea că este deranjat noaptea de lovituri în perete. Malpas îşi plăteşte datoriile foarte regulat şi când a venit să locuiască în această casă – care de fapt îi aparţine – a cheltuit sume însemnate de bani cu repararea ei. O firmă importantă din Torino a făcut instalaţiile de lumină electrică şi semnale de alarmă contra hoţilor, dar n-am descoperit să fi intrat vreodată o mobilă în casa aceea.

— Sunt ceva servitori acolo?

— Niciunul; şi tocmai asta este cel mai curios. În casa lui nu intră niciodată o fărâmă de hrană. Am pus doi oameni să supravegheze casa şi în faţă şi în dos, dar le-a scăpat mereu, deşi au văzut acolo lucruri interesante.

Shannon îşi frecă bărbia.

— Nici o lege nu opreşte pe cineva să trăiască retras; dar e cu totul oprită orice conspiraţie. Adu persoana aceea, Steel.

Sergentul ieşi, apoi reveni aducând o persoană tânără, foarte pudrată, care salută nestingherită şi luă loc pe un scaun, pe care Steel i-l întinse.

— D-ră Nielson, dumneata eşti dansatoare profesionistă fără angajament?

— Da, răspunse ea, scurt.

— Doresc să-mi povesteşti despre vizita d-tale la nr.551, din Portman Square.

Ea nu părea de loc dispusă la vorbă.

— Dacă în noaptea aceea aş fi ştiut că stau de vorbă cu un detectiv, apoi n-aş fi vorbit de loc, spuse ea foarte sinceră. N-aveţi nici un drept să mă supuneţi la interogator.

— Ai acuzat pe un om, cu poziţia stabilită, că ar fi încercat să te atragă într-o conspiraţie.

— N-am spus că e vorba de o conspirare; tot ce am povestit este că dl. cel bătrân, pe care niciunul nu-l cunoşteam, m-a întrebat dacă n-aş vrea să fac zgomot în faţa casei vecine. Voia să merg acolo într-o seară, să fac scandal, să strig că dl. Marshalt este un mizerabil, să sparg un geam şi să fac să fiu arestată. Acest Marshalt este un mizerabil.

— N-a spus pentru ce?

— Nu. N-am vrut să ştiu nimic; când l-am văzut pe omul acela mi-a trecut pofta de orice. Ea se cutremură. Aţi auzit poate vorbindu-se de oameni foarte urâţi. Ei bine! Habar nu aveţi ce înseamnă, ca urâţenie. Şi apoi rămâi aiurit. Eşti nevoit să te aşezi la un capăt al odăii în timp ce el stă la celălalt capăt. Camera este în întuneric, afară de o luminiţă de pe biroul în dosul căruia şade el. Casa este plină de fantome, uşile se deschid singure, şi-ţi vorbesc voci care nici nu ştii de unde vin.

— Dacă ţi-era străin, de unde te cunoaşte? întrebă Dick mirat şi bănuitor.

— A văzut numele meu într-un ziar de teatru, în coloana cererilor de angajamente.

Explicaţia ei era logica şi după un interogatoriu mai sever o lăsară să plece.

— Curios, spuse Dick, dus pe gânduri. Tare aş avea poftă să-l văd pe dl. Malpas. Primeşte vizite?

— Da; tocmai voiam să vă vorbesc despre asta. La anumite intervale, niciodată mai mari de cincisprezece zile primeşte câte un vizitator, câteodată şi doi, în cursul uneia şi aceleaşi zi, de obicei într-o sâmbătă. Musafirul nu soseşte decât odată cu noaptea şi nu rămâne acolo decât cel mult o jumătate de oră.

— Trebuie neapărat ca Malpas să fie supravegheat mai de aproape, hotărî Dick.

Cu toate acestea Shannon nu avea de unde să prevadă că prinţesa lui în zdrenţe, a cărei amintire nu-l mai părăsea de nouă luni de zile, va merge în curând în vizuina bătrânului şi va găsi acolo soarta şi viitorul ei legate de ale sale.

Audrey Bedford făcuse o descoperire interesantă. Există în viaţă un lucru esenţial de care ea habar nu avea – un lucru misterios, numit „Certificat”, sau mai delicat, „Referinţă”.

Fără una sau alta, era imposibil să poţi găsi un serviciu. Mica ei economie se topea văzând cu ochii. În ziua de Crăciun se sculă de dimineaţă cu poftă de mâncare turbată, dar fu nevoită să se mulţumească cu apă şi pâine uscată, pe care o păstrase din ziua precedentă.

Marţi dimineaţă proprietăreasa ei urcă scările; iar Audrey îi auzi cu groază paşii.

— Bună ziua d-ră, iată o scrisoare pentru d-ta.

Ochii fetei se dilatară de atâta mirare. Nimeni nu-i cunoştea adresa – nu ajunsese niciodată până acolo ca să fie nevoită să şi-o lase în birourile unde cerea de lucru.

Audrey întorcea scrisoarea pe o parte şi pe alta. O deschise nervoasă şi găsi acolo o adresă însoţită de câteva rânduri, scrise cu creionul. Uluită din cale afară, citi:

— Vino astăzi după masă, la orele cinci. Am de lucru pentru d-ta.

Notiţa era semnată Malpas.

Ea încruntă din sprâncene.

Cine era acest Malpas, şi de unde descoperise el locuinţa ei?

Capitolul XII.

ÎNTREVEDEREA.

Audrey apropie de ochi bucăţica de hârtie udă, ca să descifreze mai bine adresa. Scrisul de creion era acum aproape indescifrabil.

În această lumină difuză de decembrie, era greu de citit. Paltonu-i era şi aşa plin de umezeală, fu udată leoarcă înainte să fi străbătut primul kilometru, iar pălăria de pluş era şi ea udă.

Vârî hârtia în buzunar şi privi cu frică la uşa lugubră de la nr. 551, din Portman Square.

Care va fi sfârşitul acestei încercări?

Pe stradă nu era nimeni. De o parte a squarului, omnibuzele cele mari şi taximetrele, treceau repede şi la intervale destul de mari. Suspinând adânc, urcă cele două trepte ale peronului şi căută soneria. Nu exista niciuna. Atunci bătu încetişor la uşă.

— Cine-i acolo?

Vocea părea că vine dintre cei doi stâlpi care erau de o parte şi alta a uşii.

— Domnişoara Bedford, răspunse ea, am întâlnire cu dl. Malpas.

Urmă un moment de tăcere, apoi uşa se deschise încet şi o voce îi zise:

— Urcă şi intră în camera de la primul etaj.

Holul era gol şi luminat de un glob galben. În timp ce ea privea în juru-i, uşa se închise la loc fără vreun mecanism vizibil.

Fu cuprinsă de o groază subită şi căută clanţa; dar la uşă nu exista aşa ceva. Portalul negru şi greoi se închisese irevocabil. Mâinile lui Audrey tremurau, frigul şi frica îi distruseră tot curajul. Privi de jur împrejurul holului. Nu era acolo decât un fotoliu vechi rezemat de perete. Parchetul era acoperit cu un strat gros de praf, pereţii decoraţi nu aveau nici un tablou, nici covoare.

Făcu o sforţare şi tremurând din tot trupul, urcă scara de piatră. La primul etaj se pomeni în faţa unei uşi – singura pe care o zări – şi, după un moment de ezitare ca să-şi recapete curajul, bătu.

— Eşti d-ra Bedford?

Vocea părea că vine deasupra capului său. Ridicând capul, zări în uşă, ceva mai retras, un fel de grilaj. Era aşezat în aşa fel încât oricare vizitator ar fi putut să se găsească exact dedesubtul lui.

— Da, răspunse ea, abia stăpânindu-şi frica. Imediat se deschise uşa şi ea intră într-un hol mare şi bine luminatîn faţa ei o a doua uşă era întredeschisă.

— Intră, te rog.

De data aceasta vocea venea chiar din cameră şi era mult mai distinctă.

Audrey se codi; inima-i bătea să se rupă. Cu excepţia unei lumini foarte slabe, camera părea cufundată în cea mai mare beznă.

Ea intră.

Era o cameră lungă de aproape zece metri şi poate de două ori pe atât de lată. Zidurile erau atât de complet acoperite de perdelele de pluş încât ar fi fost imposibil să poţi descoperi dacă şi unde erau ferestrele. Podeaua era acoperită pe toată întinderea ei, cu un covor gros în care picioarele ei se înfundară când înainta cu trei paşi.

În colţul cel mai îndepărtat, în dosul unui birou luminat de o lampă cu abajur verde, sta aşezat un om. O figură curioasă, revoltătoare. Capu-i era îngust şi chel; figura spână era brăzdată de nenumărate încreţituri; nasul lat şi încovoiat. Bărbia-i lungă se mişca necontenit ca şi când omul acela îşi vorbea singur.

— Şezi pe scaunul acela, spuse el cu o voce cavernoasă. Scaunul pe care Audrey îl zări, după ce ochii i se mai obişnuiră cu întunericul din cameră, era aşezat în dosul unei măsuţe mititele. Se aşeză pe el încet şi cu precauţie.

— Te-am chemat aici, spuse misteriosul bătrân, ca să-ţi fac norocul. Multe persoane s-au aşezat pe scaunul acela şi au plecat bogaţi din casa asta.

În lumina verde care cădea pe faţă-i lua aspectul unei zămisliri hidoase a vreunui artist chinez.

Ea se cutremură şi-şi întoarse privirea de la el.

— Priveşte pe masă.

Audrey zări acolo un teanc de hârtii de bancă.

— Ia-le.

După un moment de ezitare ea întinse mâna şi luă biletele. Tremura toată din cap până în picioare.

— Numele d-tale este într-adevăr, Audrey Bedford? Ea nu răspunse.

— Ai ieşit acum trei săptămâni din închisoare, unde ai stat nouă luni de zile, acuzată de complicitate la furt?

— Da, spuse tânăra fată foarte liniştită. În orice caz v-aş fi declarat-o; am povestit întotdeauna acest lucru, ori de câte ori solicitam vreun post.

— Ai fost bineînţeles, nevinovată? întrebă el.

Pe figura fără nici o expresie a individului nu era nici un surâs, aşa încât ea nu-şi putea da seama dacă vorbea ironic sau nu.

— Da, spuse ea calmă, eram nevinovată.

— Învinovăţire falsă, o maşinaţie, ha, ha? Elton a aranjat totul nu ştiai nimic despre furt? Aştept răspunsul.

— Nu ştiam nimic despre furt, mărturisi ea în cele din urmă.

— Ai spus lucrul ăsta la tribunal? Ea nu răspunse nimic.

— Eşti cam prost îmbrăcată, asta mă supără foarte mult. Acuma ai parale, aşa încât să cumperi tot ce e mai bun şi mai frumos. Vino din nou la mine peste opt zile. Pe masă este o cheie; aceasta deschide toate uşile; dacă e dat la o parte zăvorul de siguranţă.

Audrey îşi regăsi în cele din urmă graiul.

— Trebuie să ştiu care vor fi îndatoririle mele – vocea-i părea moartă în această cameră acoperită peste tot cu covoare – sunteţi prea bun că-mi încredinţaţi atâţia bani; dar trebuie să înţelegeţi că nu-i pot accepta fără să ştiu mai înainte ceea ce se aşteaptă din partea mea.

El vorbi încet şi răspicat:

— Sarcina d-tale va fi să zdrobeşti inima unui om.

Tinerei fete îi venea să râdă.

— Asta pare într-adevăr foarte neliniştitor. Vorbiţi serios?

El nu răspunse.

Atunci ea simţi în spatele ei un curent de aer rece şi întorcându-se, avu o tresărire de frică, zărind cum uşa se deschide singură, încet.

— Bună seara.

Omul din celălalt capăt al camerei arătă spre uşă. Ea era cu un picior pe scară când uşa se închise la loc. Pradă unei nelinişti pe care n-o putea exprima, coborî în hol.

Uşa de la intrare nu era deschisă. Cu siguranţă el voia ca să se servească de cheie. Încercă să o introducă în gaura mică, dar mâinile îi tremurau în aşa hal încât o scăpă pe jos.

Cu mare greutate o regăsi; căzuse într-un colţ. Dar ridicând-o mai găsi şi un alt obiect, o pietricică de mărimea unei alune. Pe această piatră era o bucată de ceară roşie, pe care se distingea imprimat un sigil.

Obiectul era atât de curios, încât pentru moment uită cu totul dorinţa grozavă ce o avea, să fugă din acest lăcaş. Lucrurile bizare fascinează totdeauna tineretul; şi era ceva extraordinar de curios în această bucată de piatră ordinară pecetluită cu atâta grijă. Audrey privi în sus pe scară sperând să zărească pe bătrân, ca să-l întrebe dacă ceea ce găsise nu prezenta vreun interes pentru el. Îşi reaminti că urma în orice caz să-l revadă peste opt zile, şi vârî piatra în poşetă.

Arunci îşi dădu seama că mai ţinea încă în mână pachetul de bancnote. Şase sute de lire! Erau trei de câte o sută, patru de câte cincizeci şi douăzeci de câte cinci. Băgă banii în geantă şi vârî cheia în broască. Un moment după aceea se găsea afară, în ceaţă. Taximetrul care se apropia la pas nu prezenta la început nici un fel de interes pentru ea; deodată îşi reaminti însă că era de acuma femeie bogată şi cu inima bătând făcu semn şoferului şi se apropie de el.

— Condu-mă la…

— Unde? Mai întâi ar fi trebuit să ia masa! Apoi, după ce prin hrană şi-ar fi restabilit echilibrul, va putea să gândească mai bine şi în linişte.

— Asta a tras peste treizeci şi una! spuse şoferul râzând.

Audrey crezu, în primul moment, că şoferul vorbea despre ea, şi se întreba cam ce o fi vrând să spună; dar observă că privirea lui era aţintită ceva mai departe şi avu atunci un spectacol care o umplu mai întâi de scârbă, apoi de milă. O femeie se crampona de grilajul casei alăturate, de aceea de unde ieşise ea şi împleticindu-se pe picioare, încerca să bată în poartă.

Privea la nenorocită, când uşa casei se deschise brusc şi văzu apărând un om bătrân şi slab.

— Cine face gălăgia asta? Şi încă în faţa locuinţei unui nobil? Hai, cară-te, sau trimit să cheme gardianul!

Vocea lui Tonger ajungea la urechile femeii, amestecată cu şuierăturile vântului.

— Vreau să intru, spuse ea, aruncându-se spre el.

Avu loc o luptă foarte scurtă. Audrey îl zări pe Tonger, cum trăgea femeia înăuntru, iar uşa vilei se închise cu un zgomot în urma lor.

— Unde mi-aţi spus să vă conduc, d-ră?

Ea dădu numele unui magazin din Shaftesbury.

— Curând mă voi trezi din acest vis, îşi spuse ea aruncându-şi privirea prin geamurile aburite, dar voi ieşi cel puţin din afacerea asta, cu veşminte uscate şi cu un pat în care să se poată dormi.

Capitolul XIII.

BUNNY VORBEŞTE PE FAŢĂ.

Între actul al doilea şi al treilea al unei piese, unde îl trăsese Dora după ea, Martin Elton ieşi în foaier ca să fumeze o ţigară. Era lume care-l cunoştea şi îl saluta, dar numai unul încercă să converseze cu dânsul, căci Martin prefera tovărăşia propriilor sale gânduri, mai cu seamă în seara aceea.

— Allo! Elton!

Surâse în mod maşinal şi ar fi trecut mai departe; dar persoana care îl interpelase, ignora în mod voluntar dorinţa lui de singurătate.

— După câte mi se spune, Stanford a plecat în Italia. Individul ăsta este fără îndoială pasărea din istorie, care putea să se găsească în acelaşi timp în două locuri diferite. S-a pus ceva la cale?

— Nimic, răspunse Martin scurt, Londra a devenit posomorâtă de când s-a călcat apartamentul Melillei Snowden, furându-se perlele.

Slick Smith se porni pe un râs tăcut.

— Nu-s eu de vină, spuse el. În orice caz, furtul a fost autentic; dar zarva făcută de agentul ei de presă, nu era decât publicitate. Mi-am pierdut iluziile despre Malilla, atât ca femeie cât şi ca artistă. N-ai poate ceva de lucru pentru mine? Dar trebuie să fie cinstit!

— Treci într-o zi pe acasă, să-mi repari coşul de la bucătărie, spuse Martin morocănos; se cunoştea de la o poştă că nu era în toane bune.

— Coşurile sunt tocmai specialitatea mea, spuse, Slick, fără să se supere. L-ai văzut pe Shannon?

Martin suspină puternic.

— Nu l-am văzut pe Shannon şi nici n-am nevoie să-l văd. Vino la chestie, nu sunt de loc dispus astăzi pentru conversaţie.

— Păcat, spuse Slick, cu mult regret. Eu unul mă simt din contră foarte vorbăreţ şi m-am săturat să vorbesc tot cu mine însumi. A început să mă plictisească.

— Vezi să nu începi să mă plictiseşti şi pe mine, spuse Martin, surâzând fără voia lui.

— Am băgat de seamă; sunt foarte sensibil la schimbările atmosferice. Din punctul ăsta de vedere, Lacy Marshalt nu seamănă cu mine.

— Nu prea ştiu multe despre Marshalt, spuse Elton scurt.

— Cred şi eu că nu. Eu unul, ştiu foarte bine câte parale face. Este şi el un excroc. Lucrurile pe care le fură, lasă un mare gol. D-ta eşti însă un om de ispravă, Elton.

Incoerenţa aparentă a interlocutorului său, nu-l înşela pe Martin.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse Martin n-aş mai continua, încerci să fi drăguţ faţă de mine, nu-i aşa?

— Nu încerc de loc, ci o fac chiar foarte natural. Surâsul lui Slick Smith era foarte îndatoritor.

Întorcându-se acasă, în noapte aceea rece Martin se gândea tot timpul la Slick. Piesa la care asistase nu l-a amuzat nici pe el şi nici pe Dora; un fel de rezervă se ridica între amândoi. Până la locuinţa lor nu schimbară nici un cuvânt.

Pregătit pentru scandalul ce-l aştepta, o urmă în salon.

— Ce-i cu tine Bunny? Toată noaptea n-ai scos un cuvânt; sunt sătulă de mutrele astea îmbufnate. Mă aduc într-o stare de nervi, că zău nu ştiu ce o să se mai întâmple cu mine.

— Dar… nu sunt de loc îmbufnat. Mă gândeam şi atâta tot. Mai ştii ceva despre sora ta?

— Nu, răspunse ea morocănos, şi sper că nici n-o să mai aud vreodată de ticăloasa aia miloagă.

El scoase ţigara din gură şi privi cu multă atenţie la soţia lui.

— Să-ţi spun drept; cam n-am văzut-o milogindu-se; şi dacă e cumva păcătoasă, apoi tot din cauza noastră a ajuns aşa.

Ea îl privea ca aiurită.

— Ai un fel de concepţie, pe care nu ţi-o cunoscusem până acum, Bunny. După câte mi-aduc aminte, parcă tu ai fost acela care ai dat-o afară, când venise ultima oară la noi.

— Da, n-am uitat lucrul ăsta, spuse el liniştitor. Dar… vezi că Londra este un adevărat putregai pentru o fată frumoasă şi singură fără bani şi fără prieteni. Tare aş vrea să ştiu pe unde o fi acum.

Dora surâse.

— Fetele frumoase au fost totdeauna slăbiciunea ta, spuse ea ironic.

El avu un gest de supărare.

— Frumuseţea ei mă interesează mult mai puţin decât situaţia în care se găseşte. A scris ceva?

— Bineînţeles că nu. Oare pentru asta ai fost atât de ursuz?

El o privi cu răceala câteva secunde, ceea ce avu darul să o întărâte până la mânie. S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat că biata copilă este probabil muritoare de foame. Singur Dumnezeu ştie ce o fi cu ea!

— Dacă-i aşa, s-o lăsăm în paza lui, spuse ea scrâşnind din dinţi.

— Când te-am văzut cum te-ai purtat cu propria ta soră, m-am gândit cu groaza la ce ar trebui să mă aştept de la tine dacă ar fi să trebuiască să alegi între mine şi siguranţa ta personală, atunci când lucrurile n-ar mai merge cum trebuie.

— Bineînţeles că siguranţa mea personală ar avea întâietate, spuse ea cu mult cinism. De ce să te înşel, Bunny? „Sauve qui peut”, asta-i deviza familiei mele!

Îşi scoase pantofii şi-şi vârî picioarele în papucii roşii, care se găseau în faţa căminului.

— Şi asta-i oare totul la ce te gândeai? întrebă ea batjocoritoare.

— Mai e ceva Dora, vocea-i era de data aceasta de o răceală suspectă. Domnul Lacy Marshalt este o cunoştinţă cu totul indezirabilă.

Ea deschise ochii mari.

— Te pomeneşti că n-o fi un om cinstit? întrebă ea, cu vinovăţie.

— Există mulţi oameni, poate chiar foarte cinstiţi, cu care o aventurieră respectabilă nu poate lua masa în separeu la Shavari. Lacy Marshalt este unul dintre aceştia.

Dora lăsă ochii în jos.

— Şi zi… m-ai spionat? Marshalt poate fi un individ a cărui cunoştinţă să-ţi folosească în anumite împrejurări.

— Nu mi-e de folos în nici o împrejurare; niciodată nu-mi este mai nefolositor decât atunci când ia masa în separeu

cu nevastă-mea.

Urmă o tăcere îndelungata.

— N-am mâncat decât o singură dată cu el la Shavari. Aveam intenţia să-ţi povestesc, dar am uitat. Sute de persoane iau masa în separeu la Shavari, urmă ea sfidătoare.

— Şi eu doresc foarte mult, ca tu să nu faci parte din acele sute de persoane. De fapt ai luat masa de două ori cu el. De două ori, numai cât ştiu eu; probabil însă că mult mai de multe ori. Înţeleg ca lucrul acesta, să nu se mai repete.

Ea nu răspunse.

— M-ai înţeles? Ea dădu din umeri.

— Şi dacă o s-o faci, mă duc să-l caut pe Marshalt şi-i trântesc trei gloanţe drept prin buzunarul unde-şi păstrează ţigările atât de minunate. Ce ţi-oi face ţie, nu ştiu. Depinde foarte mult de toanele în care m-oi găsi şi mai ales de atitudinea ta. Însă tare mi-e teamă că o să fie ceea ce numesc ziarele o triplă tragedie.

Dora devenise palidă ca o moartă. Încercă să vorbească, dar nu găsi cuvinte. Deodată se aruncă la picioarele lui.

— Oh, Bunny, Bunny! strigă ea, plângând în hohote, nu mă privi astfel, nu-mi vorbi aşa. O să fac tot ce vrei… nu s-a întâmplat nimic rău, îţi jur că n-a fost nimic serios între noi. Bunny… Mergeam să mă distrez.

El atinse părul-i auriu.

— Mi-eşti prea dragă, Dora spuse el drăgăstos. N-am exercitat asupra ta o influenţă prea bună şi mi-e teamă să nu fi îndepărtat de la tine perceptele morale care trebuie să călăuzească fiecare viaţă; este însă unul singur la care voi ţine până la moarte şi anume; cinste între hoţi; da Dora, m-ai înţeles? Cinste între hoţi!

Ea era culcată de mai bine de două ore şi el sta mereu în faţa focului pe jumătate stins, cu ţigara neaprinsă între dinţi, cu privirea ţintă la jeraticul ce-şi da ultima pâlpâire.

Petrecuse două ore din cale afară de amare, faţă în faţă cu adevărul, judecându-şi soţia, pe care o adora.

Se ridică, deschise un sertar al biroului, scoase de acolo un browning mititel şi rămase un sfert de oră mereu în faţa focului, mânuind pistolul cu ochii fixaţi asupra armei.

Auzi un foşnet. Când intră Dora, numai în capot, ascunse repede revolverul în buzunar.

— E trecut de două, Bunny, spuse ea plină de teamă. Nu vii? El se ridică şi se întinse.

— Nu mai eşti necăjit, Bunny, spune? întrebă ea cu teamă. Ochi-i erau încă roşii de lacrimi şi mâna ce-o puse pe braţul lui, tremura.

— Nu, s-a terminat. Începem acum o pagină nouă din viaţă.

— Îţi mulţumesc, Bunny gemu ea în şoaptă, îţi jur că n-o să se mai întâmple.

— Începem o pagină nouă repetă Bunny, sărutând-o.

Capitolul XIV.

O ÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ.

Dick Shannon bătu cu putere în geamul taxiului care-l conducea de-a lungul lui Regent Street şi plecându-se în afară strigă:

— Întorce-o şi ia-o înapoi. Vreau să vorbesc doamnei aceleia.

— Care doamnă, d-le?

Şoferul întoarse capul ca să strige această întrebare prin geam şi opri maşina la marginea trotuarului.

Dick deschise uşa şi sări jos, încă înainte ca maşina să se fi oprit.

— D-ra Bedford, dacă nu mă-nşel, spuse el surâzând. Asta zic şi eu că-i o surpriză plăcută.

Era o surpriză din cele mai complete. Dispăruse orice urmă de sărăcie. Bine îmbrăcată, bine încălţată, fata era atât de frumoasă încât multă lume întorcea capul după ea.

Surpriza era de ambele părţi şi judecând după lucirea ochilor ei, a lui Audrey, plăcerea ei era cel puţin la fel de mare.

— Te-am căutat peste tot prin Londra, spuse el mergând alături de ea. Spre nenorocirea mea am venit cu un minut prea târziu în întâmpinarea d-tale, în ziua când ai ieşit din Holloway. Îmi închipuiam că va trebui să te prezinţi regulat în fiecare zi la poliţie.

— La fel cu cei mai periculoşi criminali… zise ea surâzând. Nu, asemenea umilire nu mi-a fost dată.

—… şi ce faci acum?

Ea se codi înainte ca să răspundă:

— Nici eu singură nu prea ştiu; copiez scrisori pentru un domn prea puţin simpatic şi pentru munca mea primesc un salariu extravagant.

Cu tot tonul uşuratic cu care vorbea, Dick îşi dădu seama că era tulburată.

— Dacă îmi dai voie te conduc în parc, şi vorbim acolo mai serios.

Făcu semn şoferului.

În pustietatea din Hyde Park găsiră două scaune şi liniştea dorită.

— În primul rând aş dori să te aud vorbind despre domnul cel antipatic, spuse Dick.

Ea îi povesti întrevederea avută cu dl. Malpas.

— Bănuiesc că mă dispreţuieşti că am întrebuinţat din banii aceştia; dar când unei nenorocite îi e foame şi frig, apoi n-are nici timpul şi nici dorinţa să se frământe cu probleme de moralitate abstractă. Conştiinţa mi s-a deşteptat abia a doua zi dimineaţă. În ajun scrisesem d-lui Malpas, dându-i noua mea adresă şi eram pe cale să-i trimit o a doua, în care să-i spun că sunt gata să mă pretez la indiferent orice lucru, fie el chiar manual, dar că a zdrobi inimile oamenilor nu intră în puterile mele; când primii din partea lui un bileţel împreună cu un plic mare şi gros care conţinea zece scrisori, scrise cu creionul şi pe care cerea să le copiez şi să i te trimit înapoi.

— Ce fel de scrisori erau acelea? întrebă Dick, plin de mirare.

— Majoritatea lor refuzuri la invitaţii la masă, precum şi alte obligaţii mondene faţă de prieteni intimi (le semna doar cu o simplă iniţială). Spunea că puteau fi scrise pe hârtie simplă, de la hotel şi că nu este nevoie să fie dactilografiate.

Dick Shannon rămase dus pe gânduri.

— Toată afacerea asta nu-mi prea miroase a bine, spuse el, în cele din urmă.

— Îl cunoşti, poate?

— Am auzit vorbindu-se de el; chiar zilele trecute am avut o consfătuire îndelungată referitoare la el cu… nişte pieteni. Ce salar îţi dă?

Ea clătină din cap.

— Nici n-a fost vorba despre asta. Mi-a dat un pachet de bancnote şi mi-a spus să revin săptămâna viitoare. De atunci n-am făcut altceva decât să copiez documentele ce-mi soseau în fiecare zi cu poşta de dimineaţă. Pe ziua de astăzi scrisorile au fost mult mai lungi. Am avut de copiat o corespondenţă între Guvernul Bermudelor şi Oficiul Colonial Britanic. Învaţă-mă ce trebuie să fac, domnule Shannon.

— Habar n-am ce trebuie să faci, spuse el perplex. Un singur lucru e sigur ce nu trebuie să faci, şi anume să mergi sâmbăta viitoare singură acolo, în casă. Trebuie să-mi spui ora exactă. Te voi aştepta în Portman Square şi, când se va deschide uşa, îmi va fi uşor să pătrund în casă.

Văzând groaza ce i se întipărise pe faţă, adăugă:

— Voi rămâne în hol, ca să-ţi pot fi de folos la nevoie. Nu trebuie să te temi că aş avea intenţia să mă servesc de d-ta pentru vreo descindere poliţienească. Contra d-lui Malpas nu ştiu nimic, decât doar că este o fiinţă misterioasă. Apropo; nu cumva, dintre scrisorile care ţi le-a dat să le copiezi, a fost vreuna adresată domnului Lacy Marshalt?

— Nu. E vorba de milionarul african, nu-i aşa? Şoferul taxiului mi-a spus că locuieşte alături.

Îi povesti apoi despre curioasa întâmplare petrecută în faţa casei lui Marshalt, la care asistase.

— Curios! exclamă Dick. Asta seamănă cu una din acele scene meschine, pe care bătrânul dorea să le joace vecinului, ca să-i producă neplăceri. Cred că cel mai bun lucru pe care l-aş face să mă duc la Marshalt şi să-l întreb ce are Malpas. Prin parc sufla un vânt rece şi, cu toate că era îmbrăcată gros, Audrey tremura.

Shannon se ridică brusc în picioare.

— Animal egoist, ce sunt! spuse el înfuriat. Vino să luăm undeva, o cafea fierbinte.

Capitolul XV.

OMUL PE CARE LACY NU-L CUNOŞTEA.

Tonger îi deschise uşa lui Dick Shannon. Avea mania să vină la uşă înaintea servitorului şi să-i primească pe acei vizitatori, care păreau mai distinşi. După descrierea lui Audrey, Dick îl recunoscu.

— Domnul Marshalt este acasă?

— Da domnule, spuse el postându-se în faţa uşii, dar nu primeşte decât pe cei cu care a fixat vreo întâlnire.

— Poate că vrei să fi atât de bun, să-i duci cartea mea de vizită?

— Poate… spuse omul cu nepăsare, luând cartea şi citind-o.

— Oh! urmă el buimăcit, sunteţi detectiv? Intraţi, domnule căpitan. Aţi venit oare să arestaţi pe cineva?

— Poate fi arestat cineva în casa asta atât de bine ordonată, unde chiar şi servitorii sunt atât de politicoşi şi îndatoritori, că-ţi este penibil să-i deranjezi?

Tonger râse încet.

— Greşiţi domnule, dar eu nu sunt servitor.

— Te pomeneşti că fiul casei? şuieră Dick dispus, sau poate chiar domnul Marshalt în persoană?

— Nu, mulţumesc lui Dumnezeu! spuse omul rânjind. Nu mi-ar plăcea deloc să am banii şi responsabilitatea lui. Veniţi pe aici, d-le căpitan.

Conduse pe vizitator în salon şi spre marea surprindere a lui Shannon pătrunse şi el acolo şi închise uşa.

— Spuneţi-mi vă rog este ceva în neregulă? întrebă el cu voce speriată.

— După câte ştiu eu, nu; vizita mea are caracter pur amical. Tonger ieşi afară din salon şi reveni după câteva momente precedându-l pe Marshalt. Ar fi rămas şi el acolo, dacă acesta nu i-ar fi arătat uşa.

— Vreau să sper că acest individ nu şi-a permis să fie nepoliticos cu dvs., căpitan Shannon. Tonger a crescut împreună cu mine şi prin urmare, n-a fost niciodată stilat.

— Din contră, mie mi s-a părut chiar foarte amuzant.

Lacy Marshalt mormăi:

— Pe mine nu mă prea amuză, de loc. De multe ori, plăteşti cam prea mult pentru cinstea cuiva. Sunt momente când Tonger mă scoate din minţi.

Ţinea în mână cartea de vizită a detectivului, pe care o citi din nou.

— După cum văd, sunteţi de la Scotland Yard. Ce pot face pentru Dvs.?

— Aş dori să vă întreb, în primul rând, dacă-l cunoaşteţi pe dl. Malpas, vecinul dvs…

— Nu; veniţi poate pentru plângerea care am depus-o acum câteva luni?

— Nu. Cred că poliţia locală a reglat această chestiune. Am venit să vă văd, pentru că am aflat că acest individ Malpas, pune la cale ceva contra Dvs. Spuneaţi că nu-l cunoaşteţi?

— Nu l-am văzut niciodată, aşa încât nu pot spune că-l cunosc. E sigur că nu cunosc pe nimeni cu numele de Malpas. Ce vă face să credeţi la Scotland Yard, că omul ar avea ceva contra mea? În cele din urmă, ar fi posibil, deoarece am depus plângere contra lui. Era atât de gălăgios, încât literalmente nu mă lăsa să dorm.

— Şi ce fel de zgomote făcea?

— În general erau nişte zgomote de ciocan. Părea că bate în perete; dar se poate prea bine ca eu să mă fi înşelat şi el să nu fi făcut altceva decât să închidă nişte lăzi.

— Nu l-aţi văzut aşadar niciodată?
— Niciodată.
— N-aţi avut o descriere a lui, care să vă permită să-l identificaţi cu vreo persoană, ce aţi cunoscut în Africa?
— Nu, n-am idee de aşa ceva. Duşmani are fiecare bineînţeles; e imposibil să reuşeşti în viaţă, fără să-ţi creezi asemenea neplăceri.
Dick rămase puţintel pe gânduri. Se întreba dacă era prudent să se destăinuiască acestui milionar. În sfârşit, chiar cu riscul unor neplăceri viitoare se hotărî totuşi să-i spună o parte din cele ce ştia.
— Malpas întrebuinţează pe cineva, sau are intenţia să-l întrebuinţeze, ca să vă producă neplăceri de un caracter meschin. Aşa de exemplu, sunt convins că femeia aceea beată care a venit aici acum câteva zile, a fost trimisă de el.
— O femeie!
Marshalt încruntă din sprâncene.
— N-am auzit niciodată vorbindu-se de o femeie beată. Se sculă repede şi sună. Aproape imediat intră Tonger.
— Îmi spune căpitanul Shannon, că o femeie beată a venit să facă scandal aici. Mie nu mi-ai spus nimic de aşa ceva.
— Parcă spun toate câte se întâmplă? zise Tonger plictisit, într-adevăr a venit o femeie. Că era beată asta mai mult ca sigur. A căzut jos, grămadă în hol. Ce era să fac cu ea? Am dat-o afară. Spunea că este doamna Lidderley de la magazinul „La paisprezece Flori”.
— În timp ce feciorul vorbea, Shannon privi pe stăpân şi văzu cum obrazul acestuia devenea galben ca ceara.

Capitolul XVI.
SHANNON FACE O VIZITĂ

— Doamna Lidderley?! întrebă Marshalt aproape în şoaptă. Ce fel de femeie era?
— Un fel de stârpitură. Ochii lui Tonger se fixară asupra detectivului. Pe legea mea, era slabă ca un ţâr.
Marshalt respiră uşurat.

— Cu siguranţă era o şantajistă. Probabil că i-a cunoscut pe Lidderley. Ultima dată când am primit ştiri din Africa, d-na Lidderley era grav bolnavă.

Privi ţintă la Tonger:

— Tu i-ai cunoscut pe Lidderley, Tonger?

— Pe doamna Lidderley n-am cunoscut-o. Moşneagul s-a însurat după plecarea noastră din Cape Town, dacă e vorba cumva de Iulius Lidderley. În orice caz, ce mai atâta vorbă, am dat-o afară!

— I-ai luat adresa?

— Ce să iau adresa unei femei cherchelite? întrebă Tonger, ridicând din sprâncene. Nu, Lacy…

— Ieşi afară, mormăi Lacy, trântind uşa după el.

— Individul ăsta mă exasperează din cale afară. Îl am la mine de o groază de ani şi foarte adevărat că în timpurile de demult eram unul pentru altul „Lacy” şi „Tonger”; dar lucrul acesta duce la nişte situaţii imposibile.

Dick începu să râdă. Scena îl amuzase cu adevărat.

— Cât despre Malpas, urmă Lacy, nu ştiu nimic despre el. Aveţi poate vreo descriere a lui?

— Niciuna, după care să puteţi să-l recunoaşteţi. Tot ce ştiu, e că-i un om în vârstă, foarte urât şi că a angajat o cântăreaţă de cabaret să vă producă neplăceri. Asta mi s-a părut ceva copilăresc, afară de cazul când dvs. aţi avea poate oroare de cântăreţele de cabaret.

Lacy Marshalt se plimbă prin salon, de colo până colo.

— Nu pot înţelege nimic, spuse el ascultând această nouă precizare cu un calm la care Shannon nu se aştepta. Nu-mi pot închipui că l-am ofensat vreodată pe acest Malpas. Dar de ce nu vă duceţi să-l vedeţi, căpitane?

Apoi adăugă repede:

— E cam, îndrăzneţ din partea mea, să vă sugerez asemenea lucru, dar sunt curios să-l identific pe acest individ.

Dick Shannon se hotărâse să-l viziteze pe misteriosul domn Malpas.

Părăsindu-l pe Marshalt, merse în faţa casei vecine şi privi la ferestrele goale. Căuta butonul soneriei. Negăsindu-l bătu la uşă şi tresări auzind aproape de urechea lui o voce întrebându-l:

— Cine-i acolo?

Înmărmurit se întoarse. De jur împrejurul lui, la cel puţin douăzeci de metri, nu se afla absolut nimeni. Atunci zări un mic grilaj deasupra uşii, aşa că-şi lămuri misterul. În dosul acestui grilaj era cu siguranţă un telefon prevăzut cu amplificator.

— Sunt căpitanul Richard Shannon de la Scotland Yard, spuse el adresându-se instrumentului invizibil şi doresc să am o întrevedere cu domnul Malpas.

— Aşa? E imposibil! mormăi vocea, şi se auzi o mică pocnitură de închidere a aparatului.

Dick mai bătu din nou în uşă, dar nu se mai auzi nici o voce; iar uşa rezistă sforţărilor sale.

— Trebuie să existe un mijloc de a intra în contact cu acest om, gândi Shannon cercetând cartea de telefon, dar numele lui Malpas nu era înscris ca locuind la Portman Square. Decepţionat, se întoarse acasă.

Cu toate acestea nu putea considera ziua aceea pierdută zadarnic. O întâlnise pe prinţesa în zdrenţe – care nu mai era în zdrenţe, şi ştia unde poate fi găsită.

Capitolul XVII.

TONGER ASISTĂ.

Puţini servitori se bucurau de libertatea şi confortul lui Jim Tonger. Mansarda casei din Portman Square era a lui. Avea acolo dormitor, cameră de locuit, odaie de baie. În acest apartament îşi petrecea el serile, cufundat în nesfârşite calcule matematice, cu ajutorul unei mici rulete. Tonger şi-a consacrat cea mai mare parte a timpului său liber, perfecţionării unui sistem care ar putea provoca într-o zi teroarea şi consternarea stăpânilor de la cazinoul din Monte Carlo.

În seara aceasta era ocupat cu altceva – când auzi soneria – părăsi repede camera şi îl găsi pe Lacy Marshalt în biroul său, aşteptându-l foarte grăbit.

— Unde dracu ai fost! mormăi Lacy.

M-ai sunat în odaia mea, deci trebuia să fiu acolo, spuse Tonger.

— Te-am chemat ca să-ţi spun s-o laşi înăuntru pe d-na Elton la şapte şi patruzeci de minute. Va conduce ea singură automobilul. Aşteaptă în garaj şi du maşina la Albert-Hall, unde are loc un concert. După concert, aduci maşina înapoi, în garaj.

— Puţin cam primejdios, după cele ce ţi-a scris Elton, nu?

— Ce, ştii despre scrisoarea lui Elton?

— Oh, ai lăsat-o aşa… am văzut-o fără să vreau.

— Am pus-o în sertarul biroului meu. Deci ai scos-o şi ai citit-o?

— N-are importanţă; destul c-am văzut-o şi-ţi spun, că-i periculos ceea ce vrei să faci. Cred că nu ţi-ar conveni să fii adus în faţa unui tribunal. Aud?

— Cu tine ca martor? rânji Lacy.

Tonger ridică din umeri.

— Ştii prea bine, Lacy că n-o să mă duc niciodată să depun mărturie contra ta. Nu e felul meu. Dar dacă mi-ar fi scris un individ ca Elton spunându-mi că dacă mă mai prinde cu nevastă-sa mă omoară, ei bine! Ţi-o spun sincer că mi-aş păzi pielea.

— Am de discutat cu d-na Elton ceva afaceri, răspunse scurt, Marshalt. Doresc să fii exact la opt fără un sfert la poarta din dos. De îndată ce d-na Elton iese din maşină, intri tu acolo şi o porneşti. Atâta tot şi am terminat!

— Bine. Şi dacă ar fi urmărită, maşina ei va putea dovedi că a stat tot timpul la Albert Hall. Ştii că ai un creier grozav, Lacy! Dar, ce-a vrut poliţistul?

— Voia să se informeze de ţicnitul, care locuieşte alături. Pare că-i unul dintre duşmanii mei.

— Cine dracu n-are duşmani, Lacy? răspunse valetul suspinând. Dar ce i-ai mai făcut şi tipului ăsta?

— Habar n-am, şi nici nu-mi pasă de el. Dar tu, ce credeai că l-a făcut să vină?

— Bănuiam că în chestia doamnei Elton. E o hoaţă şi ea şi Elton, o ştie toată lumea.

— Că Elton e hoţ ordinar, sunt de acord, dar doamna e nevinovată.

— Atât de nevinovată, îl întrerupse Tonger, încât îngerii se întorc din calea-i atunci când o întâlnesc, pentru ca nu cumva să se simtă mai prejos, decât ea.

Marshalt făcu cu efort extraordinar ca să nu-i dea replica furioasă ce-i venise pe buze.

— Am terminat! spuse el pe un ton aspru. Apoi, cum Tonger voia să părăsească odaia, adăugă pe un ton ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mâine iau masa aici şi de-oi avea puţin noroc, am un musafir foarte interesant.

— Care-i aia?

— Dar n-am spus că-i femeie!

— Ştiam că pentru tine nu există musafiri interesanţi, decât femeile, răspunse Tonger cu răceală. Ai găsit-o pe fata aceea? Fata pentru care ai pus un detectiv, să ţi-o descopere? Marshalt tresări.

— De unde ştii şi asta?

— Păi să vezi ceva… e uimitor cum ghicesc eu toate cele. Aşa deci ea este cea care trebuie să fie mâine regina balului?

— Sper că o să vină la masă. Apropo, amice, te rog să nu te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala. Doresc neapărat ca fata din casă să fie aici şi să ne servească ea la masă.

— Ca să inspire încredere tinerei şi naivei fete? Prea bine, stăpâne. Aşadar, la ce oră trebuie să vină muierea astă seară?

— Doamna Elton va sosi la orele nouă fără un sfert; cred că ţi-am mai spus-o. Şi te-aş ruga ca atunci când vorbeşti de

ea, să întrebuinţezi altfel de termeni, dragule. Ce fel de vorbe-s astea: muierea aia?

— Păcatul tău ăla mare, Lacy, e că eşti prea sensibil, spuse valetul ieşind.

Când maşina se opri în faţa porţii, el aştepta în întuneric. Ajută călătoarei voalate să se dea jos şi contrar obiceiului său, nu vorbi de loc.

Urcă apoi în maşina pe care o duse în Baker Street. Pe drum zări un om care pândea. Probabil că domnul Elton nu avea prea mare încredere în efectul produs de ameninţările sale.

La orele unsprezece părăsi şirul de maşini şi se înapoie vertiginos acasă. De cum opri la barieră, ieşi Dora.

— Ai zărit pe cineva? întrebă ea pe şoptite, pe cineva care-i cunoşti?

— Nu, răspunse Tonger, apoi adăugă: în locul dumitale cred că nu m-aş mai înapoia acasă.

Ea nu spuse nimic şi vârându-se în maşină se aşează la volan, dar Tonger rămase în faţa portierei deschise.

— Sunt lucruri, doamnă, care nu merită riscul; ăsta e unul dintre, acelea.

— Închide uşa, ordonă ea, cu bruscheţe.

El ascultă, urmări cu ochii maşina, până ce farurile dispărură în întuneric şi se înapoie la stăpânul său.

Adâncit în gânduri, Lacy Marshalt şedea la masa de lucru.

— Mai ai nevoie de mine? Marshalt clătină din cap.

— Crezi că eşti dibaci, Lacy?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Crezi că este bine să sfidezi soarta pentru o femeie la care nici nu ţii, afară doar dacă nu m-oi fi înşelând!

În loc să se mânie, Lacy începu să râdă.

— Există un anumit lucru, care se numeşte fructul oprit; şi acest fruct nu are nici un gust, decât numai dacă e însoţit de primejdii.

— Fiecare, Lacy, are felul lui de a vedea; Elton este însă dintre cei care omoară. Poţi să râzi. Cunosc sentimentele lui

Elton, pentru că am trecut şi eu prin ele.
— Ieşi afară! urlă Marshalt şi Tonger părăsi camera fără să se grăbească.
Dora Elton găsi acasă pe soţul ei, care luase masa în oraş, dar care se înapoiase înaintea ei.
— Ei cum a mers? Aţi avut convorbiri interesante? întrebă ea deschizând uşa salonului.
— Nu, o să trebuiască să închidem dugheana. Klein vrea o porţie mult prea mare; şi cu toate astea ştie că nu poate conta pe prea mulţi bani din partea poliţiei; pentru deschiderea unei case de joc, căci sunt prea multe. Cu toate astea, nu mi-ar place de loc să închidem stabilimentul din Pont Street, deoarece se câştigă parale acolo şi avem o anumită clientelă, care face jocul cinstit să fie profitabil.
Privi la ceas.
— Îl aştept pe Bill Stanford. Vrei să-l vezi şi tu? Pleacă în Italia. Ea luă o ţigaretă.
— Mi-e absolut egal. Aveţi de vorbit ceva secret?
— Nu, răspunse el. Ştii că am văzut-o pe Audrey, astă seară.
— Ei nu! Unde asta? întrebă ea surprinsă.
— Lua masa la Carlton.
— Cu cine?
— Cu Shannon, şi era foarte veselă. Nu trebuie să ai nici o grijă, nu o să te denunţe.
— Nu mă gândeam la asta.
— Atunci te gândeai că a călcat limita bunei cuviinţe, luând masa cu un tânăr fără să fie însoţită de cineva? Habar n-am dacă avea vreo dădacă, n-am văzut-o.
Tânăra femeie îl privi bănuitor.
— Ştii prea bine, că nu pot să te sufăr când vrei să faci pe grozavul. Era bine îmbrăcată?
El făcu un semn că da.
— Nu mi-am dat niciodată seama cât e de frumoasă; Shannon nici n-o lăsa din ochi.

— Pare că şi tu ai fost fermecat de ea, spuse Dora surâzând. Ştii Bunny, că mi-a plăcut grozav concertul. Kessler a fost admirabil. În general nu-mi plac violoniştii…

— Kessler nici nu a cântat, spuse el calm, suflând fumul de ţigară. S-a anunţat asta în ultimele ediţii ale jurnalelor de seară. Mă mir că n-ai văzut…

Ea nu fu buimăcită decât un singur moment.

— Oh, mi-e imposibil să disting un violonist de altul, spuse ea cu indiferenţă. în orice caz, ăla care l-a înlocuit, cânta dumnezeieşte.

— Poate Manz, spuse el.

Auzii soneria de la intrare, şi se simţi mai liniştită.

Voluminosul Bill Stanford sosea foarte obosit deoarece petrecuse treizeci de ore în tren, venind direct de la Roma. Fără nici un fel de introducere spuse:

— Contesa pleacă joi, se opreşte la Paris şi va fi aici marţi seara. Am fotografiile diademei şi a colierului de perle. Cred că în mai puţin de o săptămână s-ar putea face nişte copii exacte după ele, iar cât despre rest va fi cel mai uşor lucru. Stigman s-a împrietenit deja cu camerista – italiana lui este extraordinară, ai putea jura că este un macaronar veritabil. Fata o să-i înlesnească să dea lovitura.

— Credeam că rămăsese stabilit să nu ne mai ocupăm cu asemenea afaceri! sări Dora.

— Bineînţeles, spuse bărbatul cu vocea tărăgănată. Noi nu avem în toată afacerea asta decât un interes platonic şi Bill, dacă te prind că aduci o singură perlă în casa noastră, apoi să ştii că aici îţi rămân oasele.

— Dar ce, sunt nebun? întrebă Stanford. Oare ultima afacere a fost atât de strălucită? Nu, mulţumesc, fii fără nici o teamă! Aici la voi nu intră nici măcar un inel de la un lănţişor de platină. Afacerea o să fie cât se poate de uşoară, Elton.

— Nu vreau să ştiu de ea! strigă Dora. Ce dracu, Bunny, de ce nu ne putem lăsa de furtişagurile astea meschine?

Asemenea viaţă mă face din cale afară de nervoasă. Mi-e scârbă de ea!

El o privi ţintă.

— Şi adică, de ce nu? Ce înseamnă zece mii de lire pentru tine sau pentru mine? Am putea trăi foarte bine şi fără asemenea ocupaţii!

— Eu una, aş putea, spuse ea în şoaptă.

— Cum? Poate cu acul? Sau dând lecţii de pian burghezimii melomane? Sau prin arta ta? Am şi uitat cât câştigai atunci când te-am întâlnit.

Ea îşi întoarse privirea de la el şi-şi muşcă buzele.

— Cât era? continuă el. Trei sau patru lire pe săptămână? Nu-mi amintesc bine, dar ştiu că era o sumă fabuloasă. Nu erai atât de sfioasă pe vremea când te înfruptai din leafa şefului tău.

— Asemenea chestiuni le putem discuta atunci când vom fi singuri, spuse ea, aruncând o privire înspre Bill Stanford.

— Bill e la curent cu toate; n-am secrete faţă de el. Îl cunosc pe William dinainte de a te fi cunoscut pe tine, şi el mi-a fost cel puţin credincios.

Ea se ridică parcă muşcată de şarpe, galbenă de mânie.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Te-am susţinut doar în toate împrejurările. Ai pretenţia că ai şters cu buretele peste trecut, şi când colo îmi arunci în faţă toate bănuielile tale mârşave. Asta numeşti tu, poate, a fi sincer?

El nu răspunse, dar ochii-i negrii o priveau ţintă.

— Regret, spuse el în cele din urmă, dar fără convingere.

— Vezi ce absurd e, urmă el, să vorbeşti de furturi meschine, pe fapt nici nu există altele. Prin însăşi natura mea sunt hoţ – cu talente care ies din comun. S-ar părea că mă laud, dar nu e de loc exagerat dacă spun că sunt hoţul cel mai dibaci din Londra. Am furat numai şi numai ca să-ţi dau ţie prosperitate; chiar şi inelul de nuntă e provenit tot dintr-o hoţie. Astea toate trebuie să ţi le bagi bine în cap.

Dora ar fi avut chef să răspundă, dar se răzgândi şi ieşi din cameră fără să mai scoată un cuvânt.

Când, mai târziu, intră şi el în dormitor ea era deja în pat şi se făcea că doarme. Îl văzu luându-şi pijamaua, halatul şi pantofii. Ieşii închizând uşa încetişor în urma lui, apoi îl auzi cum intră în cel de-al doilea dormitor şi cum încuie uşa. Îngrozită, Dora se ridică din pat. Până atunci Martin Elton nu făcuse aşa ceva.

Capitolul XVIII.

LACY PRIMEŞTE O VIZITĂ.

Audrey Bedford primise o scrisoare a cărei scris nu-i era cunoscut. Rupse plicul, aşteptându-se să găsească vreo invitaţie la cine ştie ce serbare artistică, aşa cum primesc toţi locatarii unui hotel mare.

Găsise însă următoarele rânduri: „Stimată d-ră Bedford. Vei fi desigur foarte mirată primind aceste rânduri, din partea unui necunoscut. Găsind din întâmplare numele d-tale în registrul hotelului şi gândind că ţi-aş putea fi de folos, din cauza monstruoasei erori judiciare a cărei victimă ai fost, îţi scriu ca să te întreb, dacă vrei să vi să mă vezi mâine la orele şapte şi jumătate, la adresa alăturată. Cred că aş putea găsi pentru dumneata un serviciu convenabil, şi în cazul în care n-ai nevoie de aşa ceva, să-ţi ofer cel puţin serviciile devotate ale unui amic dezinteresat.

Cu multă sinceritate al d-tale, Lacy Marshalt.

P. S. Trimite-mi te rog o telegramă ca să-mi dai de ştire, dacă poţi veni.”

Îşi frământă creierii, toată dimineaţa. Numele lui Lacy Marshalt îi era cunoscut. Îi trimise o telegramă în care anunţa că acceptă invitaţia asta după ce consultase în „Bottin Mondain” că există şi o doamnă Marshalt la adresa indicată. Această doamnă figura în toate cărţile de referinţe, doar la atât se mărginea existenţa ei. Era o invenţie a lui Lacy, care se adeverise timp de douăzeci şi cinci de ani, ca foarte utilă.

O maşină de piaţă o depuse pe Audrey la uşa locuinţei lui Marshalt, ceva înainte de orele şapte şi jumătate şi fu primită de o cameristă foarte corect îmbrăcată.

Audrey purta o rochie simplă neagră, dar de mare gust, pe care o cumpărase în Shaftesbury Avenue şi cu toată lipsa de bijuterii avea o ţinută atât de regească încât Lacy Marshalt o privi surprins şi cu admiraţie.

Era incomparabil, cu mult mai frumoasă decât şi-o închipuise.

Ea, din parte-i văzu un om cu faţa aspră, foarte distins, dar nu mai zări nici un alt individ. Iar doamna Marshalt pe care o aştepta rămânea invizibilă.

— D-ta eşti d-ra Bedford? Sunt cât se poate de fericit să pot face cunoştinţă cu d-ta.

Luă mâna micuţă într-a lui şi nu comise imprudenţa de a i-o reţine mai mult timp decât trebuia.

— Sper că o cină în doi nu-ţi va displace; eu unul, detest mulţimile. Acum vreo douăzeci de ani când eram şi eu tânăr detestam şi eu singurătatea.

Tonul cu care vorbise despre vârsta lui, avu darul să liniştească teama ce începuse s-o cuprindă pe tânăra fata.

— Aţi fost foarte amabil că m-aţi invitat, spuse ea surâzând. Nu sunt mulţi aceia care ar dori să se găsească în tovărăşia unei persoane cu reputaţia mea.

— Dar, ai fost absolut nevinovată. Numai un idiot nu şi-ar fi putut da seama de asta. Nu, nu! te rog, spuse el ridicând mâinile în semn de protest. Nu te întreb şi nici nu mă interesează pe cine ai vrut să acoperi, dar a fost ceva foarte îndrăzneţ şi în consecinţă te admir. Cred că ţi-aş putea fi de folos d-ră Bedford. Unul dintre prietenii mei are nevoie de o secretară…

— N-aş vrea să vă închipuiţi că n-am nici o ocupaţie. Sunt, de fapt în serviciul unuia din vecinii dvs., deşi prea încântată nu sunt de lucrul pe care-l fac.

— Unul din vecinii mei? spuse Marshalt repede. Cine-i ăla?

Şi când îi spuse pe cine-l credea, sări ca ars:

— Malpas? Nici nu-l credeam atât de uman ca să aibă în serviciul lui pe cineva. Cum arată acest om? Scuză-mi curiozitatea, dar tipul mă interesează fantastic de mult.

— Nu e prea frumos, răspunse ea.

Un sentiment de cinste o împiedică să discute asupra aceluia, care-i da cu ce să-şi ţină existenţa. Lacy observă acest lucru şi nu mai insistă.

— Dacă se va întâmpla să nu mai fi prea mulţumită, cred că ţi-aş putea procura o situaţie foarte plăcută; aproape că ţi-aş putea promite serviciu…

În acest moment fu anunţată masa şi o porniră de-a lungul coridorului la capătul căruia era deschisă o uşă ce da într-o sufragerie mică, dar foarte elegant mobilată.

Înainte de a pătrunde înăuntru, Lacy se opri spre a spune ceva pe şoptite unui servitor. Audrey auzi şoapta, se miră… şi-i fu frică.

Timp de o secundă rămase singură şi-şi dădu seama că se afla în faţa zidului care o separa de locuinţa misteriosului său patron, în chiar momentul când îi veni această idee auzii:

Toc, toc, toc!

Dincolo în locuinţa lui Malpas bătea cineva în perete.

Toc, toc, toc!

Părea ca un fel de avertizare… de unde putea ştii bătrânul?

Prima parte a cinei trecu fără nici un incident. Gazda ei era aproape de o politeţe exagerată, şi când află mai ales că nu bea vin, fără să facă cea mai mică obiecţiune, îi umplu paharul cu apă. Cât despre Marshalt el bău în lege, fără să pară măcar că vinul ar putea produce asupra lui nici cel mai mic efect.

Se aduse desertul şi cafea, iar Lacy îi puse înainte o cutie de aur.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Nu fumez.

— Ai toate virtuţile posibile d-ră Bedford, spuse el cu galanterie. Probabil că d-lui Malpas nu-i place să fumezi?

— Nu l-am întrebat, vreodată.

— Cât îţi plăteşte pe săptămână?

Voia tocmai să răspundă la această întrebare, când îşi dădu seama de impertinenţa care se ascundea în ea.

— Salariul n-a fost încă fixat, şi privi la pendulă. O să mă scuzaţi d-le Marshalt, dacă plec devreme, dar mai am ceva de lucru.

— Lucrul acela poate să mai aştepte, deoarece mai am să-ţi spun multe, fetiţo. Cred că-ţi dai seama că ocupaţia d-tale la Malpas n-o să dureze o veşnicie. Poliţia îl are sub ochi.

Asta era ceva cu totul nou pentru Audrey.

— Am motivele mele, conţină Marshalt, care mă îndreptăţesc să cred că moşneagul ţi-a dat această ocupaţie numai în unicul scop de a te cunoaşte, ca să te studieze şi toate acestea de a avea în cele din urmă relaţii mai intime.

— D-le Marshalt! strigă ea plină de indignare, sculându-se repede de pe scaun.

— Nu trebuie să fi supărată, vorbim doar ca prieteni, se scuză Lacy. Încerc să spun ceea ce ştiu.

— Toate astea sunt invenţii. Nici nu-l cunoaşteţi pe dl. Malpas, mi-aţi spus-o singur. El surâse.

— Am însă mijloace de informaţii atât de vaste, încât orice eroare devine imposibilă, spuse el pe un ton enigmatic. Şezi te rog, d-ră Bedford.

— Nu mai pot rămâne, trebuie să plec.

— Mai aşteaptă puţin. Ţin să vorbesc despre asta cu d-ta. Şi apoi la nouă nu este o oră aşa de târzie.

Contrar voinţei sale, Audrey luă loc din nou pe scaun.

— Te cunosc de multă vreme, începu el, de mult mai multă vreme decât ţi-ai putea închipui. Te cunoşteam încă dinainte să ţi se fi întâmplat nenorocirea aceea. Nu-ţi mai aduci aminte să mă fi văzut la Fontwell? Tot timpul nu mi-a fost gândul numai la d-ta Audrey, te iubesc… mult de tot.

Fără nici o grabă ea se ridică. El se sculă deasemenea în picioare.

— Aş putea să-ţi fac din viaţă un paradis, scumpa mea.

— Prefer un drum mai spinos, răspunse ea cu demnitate şi se îndreptă spre uşă.

— Un moment, se rugă el!

— Vă pierdeţi timpul în zadar d-le Marshalt, spuse Audrey pe un ton rece. Propunerea dvs. o pricep foarte vag şi sper, vreau să sper că mă înşel. Am venit aici ca o proastă, deoarece credeam că sunteţi un gentelman, doritor să veniţi în ajutorul unei fete care suferise peste măsură, nevinovată fiind, aşa cum singur dvs. aţi spus-o.

Acum el schimbă tonul.

— Ai venit aici pentru că te-am chemat; şi n-o să se găsească nimeni să spună, că am luat masa în doi, singuri, între patru ochi, fără consimţământul d-tale.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Uitaţi că mi-aţi scris o scrisoare şi această scrisoare…

— este în geanta d-tale. Lacy începu să râdă. Nu scumpă d-ră, trebuie să fi ceva mai rezonabilă. Degeaba vrei să încerci să ieşi, deoarece această parte a casei este cu totul despărţită de rest şi există o singură persoană privilegiată, care are cheia ei. Dacă eşti fată cuminte, vei fi d-ta aceea, care vei avea cheia respectivă de azi încolo.

Audrey o luă la goană pe coridor; uşa care da în vestibul de la intrare era încuiată. Trase de clanţă, dar aceasta nici nu se mişcă.

Un minut după aceea, braţul lui Marshalt se încolăcea în jurul ei ridicând-o ca pe un copil şi o aduse în sufragerie.

Se zbătea din toate puterile, lovi cu pumnii în obrazul, care se apleca deasupra ei, apoi printr-o forţare supraomenească izbuti să se elibereze.

Zărind pe bufet un cuţit cu vârful subţire şi lung îl apucă repede.

— Dacă mă atingi, spuse ea, tremurând, te omor! Deschide uşa!

Lacy Marshalt era un laş; în faţa ameninţării dădu înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu să nu faci aşa o nebunie! striga el. Eu…Eu nu aveam de gând altceva decât… să te ajut…

Lacy îşi scotoci buzunarele şi tremurând scoase o legătură de chei. Audrey auzi zgomotul broaştei care se descuia, şi trecu repede prin faţa lui în timp ce el ţinea uşa deschisă.

— Vrei să mă ierţi? murmură el.

Ea nu răspunse, zvârli cuţitul pe covor şi intră pe coridorul foarte slab luminat.

— La dreapta, spuse el.

Ascultându-l, ea apucă pe un coridor îngust, deşi instinctul îi spunea că scăparea, că drumul cel bun era drept înainte.

Înainte să-şi fi putut da seama de pericol, el era deja în spatele ei.

Alergă spre fundul coridorului şi găsi o scară pe care o urca în goană cu Lacy mereu pe urmele ei. Era în întuneric şi urca desigur o scară care ducea la camera servitorilor.

Deodată se opri; în urma ei nu se mai auzea nici un pas. Deasupra ei se găsea o lucarnă la care nu putea ajunge, n-avea alt alternativă decât să se înapoieze şi cu multă băgare de seamă coborî dibuind.

Ajunsese de acum în gang, când auzi un zgomot uşor, zgomotul unui plâns de femeie. Nu-şi putea da seama dacă zgomotul venea de sus, sau de jos, sau poate de alături, din locuinţa d-lui Malpas.

Ascultă cu multă atenţie. Plânsetul se transformă într-un suspin slab, dar asta n-o distrase de la propriul său pericol, decât pentru un moment. Nu se mai vedea nici cea mai mică urmă Lacy Marshalt şi coborî o scară lată, privind nervoasă în jur, ochi se obişnuiseră cu întunericul, aşa că vedea acum foarte clar.

Ajunse la coridorul unde se găsea sufrageria cea mică şi vestibulul, la intrarea căruia se afla scăparea.

Mereu nici o urmă de Lacy.

Apoi, când puse piciorul în vestibul, o mână o apucă de mijloc o alta îi astupă gura, astfel fu dusă pe sus în sufragerie.

— Şi acum mititico, spuse vocea triumfătoare a lui Lacy Marshalt, o să stăm amândoi puţintel de vorbă, ca doi

oameni cuminţi.

El o aruncă într-un fotoliu; dar ea se ridică cu părul despletit, gâfâind, dar fără să-l piardă din ochi.

— Dacă servitorii n-ar fi avut ordinul strict să rămână în bucătărie, am fi avut un început de scandal. Vrei să mă înţelegi? Dacă aş fi ştiut ce pisicuţă sălbatecă primesc în casă, apoi i-aş fi adus o dădacă.

— Bea, ordonă el.

Audrey simţea cum îi vine rău şi cum o părăsesc puterile, riscând totul bău vinul din pahar.

— Nu-i otrăvit, spuse el. Nu-i nevoie să te fereşti. Ascultă Audrey, de ce nu vrei să fi gentilă cu mine? Te vreau, scumpo! Eşti singura femeie din lume pe care am dorit-o cu adevărat; şi nu mi-am dat seama decât acum. Pot să-ţi dau tot ce ţi-ar dori inima; cât n-ai visat niciodată…

— Îţi pierzi timpul în zadar! Mă abţin să-ţi spun cât de mult m-ai insultat; vorbele mele n-ar avea nici un sens pentru un om ca d-ta. Mă voi întoarce la hotel, voi telefona căpitanului Shannon, şi-i voi povesti ce mi s-a întâmplat.

Lacy se porni pe râs.

— Cu alte cuvinte… vrei să mă dai pe mâna poliţiei. Dacă-i aşa să ştii de la mine, că asta este o ameninţare care nu mă sperie. Shannon este un om de lume, în consecinţă o să-şi dea seama că n-am să invit la masă o doamnă care soseşte din Holloway, decât doar… de asemenea ştie prea bine că n-ai fi acceptat invitaţia mea, dacă nu te-ai fi aşteptat să fi curtată şi dacă în acelaşi timp n-ai fi fost hotărâtă să primeşti curtea. Gândeşti că sunt o brută, dar metoda aceasta economiseşte o mulţime de timp şi o mulţime de preliminarii stupide. În general femeile o preferă oricărei alte metode.

— Felul d-tale de femei poate da, eu nu sunt de felul d-tale.

— Pe Dumnezeul meu eşti, şopti el. Nu numai că eşti tipul ce-mi place, dar reprezinţi pentru mine toate femeile – chintesenţa femeii.

Se aruncă asupra ei şi-şi lipi buzele de acelea ale sărmanei fete. Ea se zbătu, dar forţele-i începeau să o părăsească, deodată auzi dinspre uşă o mişcare. Se introducea o cheie în broască.

El auzi de asemenea şi o aruncă atât de brusc de lângă el, încât fata căzu în genunchi. Lacy se întoarse în timp ce uşa se deschidea încetişor.

În cadrul uşii apăru o femeie în negru.

Era Dona Elton, iar Audrey, ridicând privirea, zări ura feroce care lucea în ochii surorii sale, şi se cutremură de groază.

Capitolul XIX.

POVESTEA LUI JOSSUA

— Pare-se că sosesc într-un moment cam inoportun, spuse Dora Elton cu o voce metalică.

În acelaşi timp, fără a se urni din loc, primi lovitura ochilor fulgerători ai lui Marshalt.

— Văd Lacy, că ai o deosebită preferinţă pentru familia noastră, spuse ea.

Audrey se ridicase şi, cu pasul nesigur, trecu prin faţa surorii sale, apoi ieşi ca o furtună afară în aerul rece şi curat al nopţii.

În tot acest timp, în sufragerie nu se pronunţase nici o vorbă, până când nu se auzi zgomotul uşii de la intrare, arătând că Audrey plecase.

— N-am să-ţi cer nici un fel de explicaţie, scrâşni Dora, deoarece totul este mult prea evident.

Cu mâna tremurândă Lacy îşi turnă un pahar cu vin, pe care-l sorbi dintr-o înghiţitură, înainte de a vorbi.

— O invitasem la masă, şi… fata s-a cam ambalat – asta-i tot. Ţi-o jur că nu s-a întâmplat nimic.

Ea se porni pe râs.

— Nu mi-o pot închipui de fel pe mironosiţa de Audrey ambalându-se; dar… ce-i adevărat e adevărat… sub influenţa ta magnetică, Lacy, bietele femei nu sunt decât nişte creaturi din cele mai bizare. Apoi schimbând tonul

urmă: Ştii că Bunny a aflat că noaptea trecută, atunci când spusesem că mă duc la concert, am fost la tine…

— Puţin îmi pasă de ce a aflat sau n-a aflat bărbatul tău, mormăi el… Dacă ceea ce Bunny află sau gândeşte e în stare să te demoralizeze până într-atât, n-ai decât să nu mai vi aici.

— Şi… ţi-ar place să-ţi dau cheia înapoi, nu-i aşa? Cheia care deschide poarta din dos, uşa florăriei şi acest sanctuar. Bunny are o pasiune pentru astfel de propuneri.

— Ascultă: n-aş vrea să crezi că între mine şi sora ta ar exista ceva.

— Ea nu mi-e soră, dar nu are importanţă. Şi că a fost ceva între voi…

Deodată fu cuprinsă de o mânie grozavă şi-l acoperii cu un potop de vorbe fioroase. Pentru tine am riscat totul; am minţit, am înşelat… Oh! Fiinţă mârşavă! Totdeauna am urât-o. Dumnezeule, cum o mai urăsc şi acum!… Şi tu vrei ca ea să-mi ia locul! Te omor ca pe un câine, Lacy…

— Da, sigur; în fiecare zi tragi în mine, spuse el ironic. TU de o parte, şi bărbatul tău de alta. Am devenit un fel de ţintă vie pentru Eltoni.

Luă de umeri şi trase la pieptul său pe femeia, care plângea în hohote.

— Trebuie să fi cam smintită, să-ţi poţi închipui că aş fi îndrăgostit de pisica aceea. Uite care-i adevărul; există un bărbat pe care-l urăsc mai mult decât orice pe lumea asta; şi acest bărbat este tatăl lui Audrey Bedford.

— Nu-l cheamă Bedford, spuse ea repede.

— Exact. Numele lui este Torrington. Dan Torrington şi cu mine suntem duşmani de moarte.

— Bine, dar acest om este un puşcăriaş.

— Este întemniţat la Cape Town, condamnat pe viaţă. Dacă puşca mea n-ar fi dat greş, n-ar mai fi fost acum pe lumea asta. L-am atins la un picior, şi de atunci şchioapătă. De n-ar fi fost arestat în acel moment, m-ar fi omorât.

— Aşadar, tu ai pus să-l aresteze?

— Da. Am descoperit că se îndeletnicea cumpărând diamante de contrabandă; l-am urmărit şi… asta-i toată povestea.

— Nu ştiu dacă trebuie să te cred sau nu, Lacy. Ce fel de răzbunare contra lui Torrington o mai fi şi asta, făcând dragoste cu fiica sa?

— Poate că ingeniozitatea ideii, nu se remarcă din primul moment. Greşeala mea a fost că am luat-o cu forţa; ar fi trebuit să procedez cu mult mai mult calm, atunci poate că s-ar fi căsătorit cu mine.

— Să se căsătorească cu tine? pronunţa ea gâfâind.

— Da, asta a fost intenţia mea. Ascultă numai; pe timpul când Torrington cumpăra diamante, era proprietarul unei ferme numite Graspan, la malul unui râu. Nu fusese bine vârât la puşcărie, că se descoperise pe terenul său un zăcământ de diamante cum rar s-a mai pomenit. Proprietatea a fost girată mai departe de către notarii săi, Hallan şi Coold. Dan Torrington este milionar; dar nu-i mai puţin adevărat că-i un milionar mort. Unul dintre gardienii din Breakwater îmi trimite în fiecare lună câte un raport asupra individului; şi din ultimele veşti reiese că osânditul se sfârşeşte încetul cu încetul.

— Aşadar… dacă te căsătoreşti cu Audrey?

— Da, dacă mă căsătoresc cu ea, devin unul dintre cei mai bogaţi muritori de pe suprafaţa pământului.

— Ce-ţi mai trebuie. Eşti doar destul de bogat!

— Sunt, spuse el violent, dar aş putea să fiu cu mult mai mult!

Îi întrerupse o bătaie în uşă.

— Cine este acolo? întrebă el pe un ton aspru.

Servitoarea răspunse:

— Căpitanul Shannon aşteaptă afară; spune că are ceva foarte urgent să vorbească cu dvs.

Dora scoase un ţipăt de groază.

— Vai de mine! Nu trebuie să mă vadă! Unde mă pot duce?

— Treci prin seră, pe unde ai venit.

Abia o împinse pe Dora în biblioteca întunecoasă, când intră în cameră Dick Shannon. Era în ţinută de seară şi în ochii lui se putea citi o privire foarte puţin atrăgătoare pentru cel asupra căruia era îndreptata.

— Vreau să-ţi vorbesc Marshalt.

— Domnule Marshalt, îl corectă acesta.

— D-le, sau Marshalt pentru mine e tot una. Ai invitat pentru astă seară o doamnă la d-ta…

Africanul înţelese la ce se referă.

— Şi dacă femeia de care vorbeşti s-a invitat singură? spuse el nepăsător.

— Ai invitat în astă seara o doamnă la masă şi i-ai adus cea mai grozavă insultă pe care un bărbat i-o poate aduce unei femei.

— Dragul meu, spuse Marshalt cu o voce nepăsătoare eşti doar un om de lume. Cum îţi poţi închipui că persoana aceea ar fi venit, dacă n-ar fi ştiut şi admis mai dinainte… toate eventualităţile?

Dick Shannon îl privi un moment drept în ochi apoi, fără nici o vorbă îl pălmui cu dosul mâinii.

Urlând de furie, Marshalt, se dădu înapoi.

— Fereşte-te să mai repeţi vreodată minciuna asta spuse Dick, aproape în şoaptă.

— Ai pretenţia că eşti poliţist! strigă Lacy. Oare şi asta face parte din atribuţiile funcţiei d-tale?

— Cunosc prea bine care sunt atribuţiile poliţiei, îi răspunse Shannon cu voce aspră. Sunt doar înscrise pe faţada din Old Bailey. Reaminteşte-ţi bine Marshalt: Apără pe copiii celor sărmani şi pedepseşte pe răufăcători.

Detectivul ieşi din casa lui Marshalt întru-câtva mai calmat decât intrase.

Ridicându-şi privirea către casa vecină, observă în dosul geamurilor o dungă de lumină (Fusese tocmai pe cale să examineze această casă când Audrey ieşise din cea de alături, lovindu-se literalmente piept în piept cu el).

Cineva privea prin crăpătura storului – zărise o mişcare uşoară – apoi lumina se stinse.

Bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni. Aşteptă vreo zece minute, apoi plecă. Dorea s-o revadă pe Audrey şi să afle de la ea mai multe amănunte pentru că cu emoţia ei, nu-i făcuse decât o expunere foarte incoerenta a celor petrecute.

Mergând spre Baker Street, căută un taximetru, dar nu se vedea niciunul şi se înapoie în direcţia de unde venise.

Era oare o închipuire, sau zărea într-adevăr o siluetă întunecată ieşind din casa misterioasă, şi care, traversând drumul cu paşi şchiopătaţi se îndrepta spre cealaltă parte a Squarului.

Nu încăpea nici o îndoială; silueta era perfect reală, dar ieşise ea cu adevărat din casa lui Malpas? Ghetele-i prevăzute cu tălpi de cauciuc nu făceau nici cel mai mic zgomot; îşi grăbi pasul şi curând după aceea îl ajunse din urmă, pe individ.

— Scuză-mă, te rog.

Străinul şchiop întoarse spre detectiv o faţă slabă cu privirea toarte vioaie. Dinapoia ochelarilor săi cu ramă de aur, doi ochi examinau pe Shannon, în timp ce mâna şi-o vârâse imperceptibil în buzunarul pardesiului.

— Sunteţi un amic al d-lui Malpas, nu-i aşa? V-am zărit ieşind din casa lui.

— Greşiţi, nu cunosc nici un domn Malpas. Sunt străin aici, abia am sosit la Londra, şi-mi căutam drumul ca să ies la Oxford Circus. E foarte neplăcut pentru un străin să se piardă într-un oraş mare.

Ochii lui Dick nu părăseau obrazul celui care vorbea.

— Locuiţi în oraş?

— Da, la Ritz Carlton. Sunt preşedintele unei societăţi miniere sud africane. Probabil că găsiţi stupid din partea-mi, când dau astfel de informaţii unui străin; aici însă nu este cazul, deoarece d-ta eşti detectiv —căpitanul Richard Shannon, dacă nu mă înşel?

Dick rămase nespus de înmărmurit.

— Nu-mi reamintesc să vă fi întâlnit vreodată d-le…

— Numele meu nu cred să vă intereseze; pe paşaport stă scris Brown. Probabil că Oficiul Colonial v-ar putea da ceva amănunte.

— În cazul acesta îmi veţi permite să vă recomand pentru Oxford Circus cel mai uşor şi repede s-ar putea ajunge acolo cu un taxi şi dacă îmi daţi voie o să vă însoţesc o bucată de drum, deoarece merg în Regent Street.

Bătrânul dădu politicos din cap şi cum tocmai atunci trecea o maşină, Dick îi făcu semn să stea.

Mulţumită luminii becurilor cu gaz putea să vadă figura celui cu care vorbise. Acesta nu avea în el nimic sinistru. Păru-i foarte des, era complet alb; umerii uşor încovoiaţi şi cu toate că mâinile-i erau slabe şi noduroase ca ale unui ţăran, avea înfăţişarea distinsă a unui gentilom.

Maşina opri colţ la Oxford Circus şi bătrânul se dădu jos cu mare greutate.

— Sunt infirm, spuse el fără a părea ca acest lucru îl indispune. Căpitane Shannon, îţi mulţumesc pentru ajutorul care mi l-ai dat.

Capitolul XX.

O VESTE DE LA MALPAS.

Audrey îl aştepta în salonul cel mic al hotelului.

— Sper că nu te-am împiedicat să mergi la culcare? spuse el, scuzându-se că vine atât de târziu.

Ea evită să vorbească despre aventura-i din seara aceea, dar el insista cu multă hotărâre.

— Fii liniştită, n-am să mă mai ocup de asta.

Ea băgă de seamă cuvântul mai, dar nu ceru nici un fel de explicaţie.

— Marshalt are una din cele mai proaste reputaţii şi fi sigură că dacă as fi ştiut că intenţionezi să mergi la el, nu te-aş fi lăsat.

— Îl credeam însurat, spuse ea cu tristeţe.

— Nu, acesta-i faimosul lui truc, mulţumită căruia femeile nu-i bănuiesc intenţiile. Nu trebuie să mai mergi pe la Portman Square.

— Vrei să spui… la dl. Malpas?

— Da. Nu ştiu câţi bani ai cheltuit.

— Şaizeci de lire, spuse ea repede.

— Ei bine! ţi le voi da eu, şi ai să-i poţi trimite banii înapoi.

— Nu pot face aşa ceva, căpitane Shannon. Chestiunea asta trebuie să o decid eu însămi. Când am să-l văd sâmbăta viitoare îl voi întreba clar ce salar intenţionează să-mi plătească. Îi voi spune cinstit cât am cheltuit şi că doresc să-i dau restul înapoi. După ce voi termina cu această întrevedere…

— Principalul lucru este că această întrevedere nu trebuie să dureze prea mult, spuse Dick pe un ton sălbatic, sau dacă nu, voi pătrunde cu forţa în salonul lui blestemat.

După ce plecă detectivul, Audrey, urcă în camera ei şi zări un plic pe toaletă. Recunoscu imediat scrisul puţin descifrabil şi citi: „Te felicit că ai putut scăpa. Ar fi trebuit să te foloseşti de cuţit.”

Fu surprinsă peste măsură. De unde putea să ştie Malpas ce se petrecuse în dosul uşilor încuiate ale sanctuarului lui Lacy?

Plecând de la Audrey, detectivul se înapoie direct acasă. Ajunse ceva înainte de orele unsprezece, în momentul când se ieşea de la teatre şi străzile erau brăzdate de trăsuri şi maşini. Voia să intre în casă, când zări pe trotuar o persoană pe care o mai întâlnise în seara aceea. Merse atunci drept la el.

— Iar v-aţi rătăcit d-le Brown? întrebă el vesel.

— Nu, răspunse Brown foarte calm. După ce v-am părăsit mi-a venit aşa o idee că mi-ar fi nespus de plăcut să stau de vorbă cu dvs.

După o secundă de şovăire, Dick deschise uşa şi spuse:

— Poftim! Şi conduse pe vizitator în biroul său. Ei bine, să auzim d-le Brown, urmă el oferindu-i un scaun, pe care

bătrânul se aşează cu un suspin de uşurare.
— Mulţumesc, căpitane Shannon, spuse el. Mi-e nespus de greu să merg sau să stau mai mult timp în picioare. Ce ştiţi despre Malpas?
Această întrebare pusă atât de direct îl buimăci cu totul pe detectiv.
— Probabil că mult mai puţin decât dvs. spuse el în cele din urmă.
— Dar eu… nu ştiu nimic altceva decât, doar că este un om care nu iese niciodată din casă, care nu se interesează de vecinii lui şi nici nu vrea ca aceştia să se ocupe de el.
— Ceea ce ştim noi despre el, este că primeşte nişte vizitatori foarte curioşi.
— Dar cine oare nu primeşte asemenea vizite? Se ştie, însă, ceva precis împotriva lui?
— Absolut nimic, răspunse Shannon foarte sincer. Dar din obişnuinţă profesională avem întotdeauna privirea aţintită asupra persoanelor în vârstă, care trăiesc singure. Asemenea persoane sunt întotdeauna în pericol. De ce însă presupuneţi că ştiu ceva cu privire la el?
— Pentru simplu motiv că, atunci când tânăra fată a ieşit de la Marshalt atrăgând astfel atenţia dvs. eraţi tocmai pe cale să-i supravegheaţi locuinţa, răspunse Brown foarte calm.
Dick îl privi cu atenţie.
— Mi-aţi spus parcă, dacă nu mă înşel că abia sosiseraţi în Square.
— Aşa este! Dar n-ai ce face! La drept vorbind şi în meseria dvs. nu puteţi fi întotdeauna sinceri. Adevărat este că vă supravegheam şi mă întrebam ce puteţi avea contra lui Malpas.
— Nu cumva… din întâmplare m-aţi supravegheat din interiorul casei?
— Într-adevăr, cel mai bun loc de observaţie ar fi fost acolo, răspunse el. Apropo ce credeţi că s-o fi întâmplat cu

biata fată? Marshalt avea pe vremuri un renume de mare crai. Schimbând apoi brusc subiectul urmă:

— Aţi mai văzut vreodată aşa ceva?

Scoase din buzunar o pietricică de care atârna o pecete roşie. Dick o luă şi o cercetă cu foarte multă curiozitate.

— Ce mai e şi asta?

— Un diamant brut; şi pecetea roşie este semnul societăţii noastre. Marcăm în felul acesta toate pietrele noastre servindu-ne de un fel de ceară specială care nu e nevoie să fie încălzită.

Dick îi dădu înapoi diamantul.

— Nu, n-am mai văzut aşa ceva. De ce mă întrebaţi?

Bătrânul privi ţintă la el.

— Sunteţi absolut sigur că nu v-a adus nimeni o astfel de piatră? Poliţia primeşte deseori obiecte din cele mai bizare.

— Nu, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Aţi pierdut poate vreo piatră?

Brown afirmă:

— Da, am pierdut aşa o bucată, spuse el, dus pe gânduri. Aţi auzit vorbindu-se vreodată de un oarecare Laqer? Văd că nu. Un om inteligent, dar care bea peste măsură. Treaz, Laqer era un geniu, beat era cel mai mare idiot din lume.

— Nu, nu cunosc nici un Laqer. Asta însemnă că nu e cunoscut oficial.

Bătrânul păru decepţionat şi se ridică tot atât de repede pe cum se aşezase.

— O să vi se pară că eu însumi sunt întrucâtva misterios, spuse el. Apoi urmă, fără nici o legătură: i s-a întâmplat oare ceva fetei?

— Nimic altceva decât doar că a făcut o experienţă penibilă.

— Hm! Se poate să faci astfel de experienţe, decât penibile, venind în contact cu stimabilul Lacy Marshalt! spuse el scurt.

— Aşadar, îl cunoaşteţi totuşi.

— Niciodată nu cunoşti îndeajuns pe cineva. Bună seara, căpitane Shannon. Iertaţi-mă, dacă v-am deranjat. Dacă vreţi să mă vedeţi, aveţi adresa mea. Pentru orice eventualitate, ar fi bine ca mai întâi să-mi telefonaţi, deoarece îmi petrec cea mai mare parte din timp la ţară.

Dick merse la fereastră şi urmări cu privirea bătrânelul şchiop. Cine era el? Ce duşmănie era între el şi Marshalt?

Capitolul XXI.

MARTIN EUTON PREZICE O ANCHETĂ.

Când veni să-şi ia dejunul Lacy Marshalt era în cea mai proastă dispoziţie, în care s-ar fi putut afla cineva. Obraji-i erau încă roşiţi de palmele, pe care le primise de la Dick; şi din cauza nesomnului, cearcăne vinete îi umbreau ochii.

Cu filosofia căpătată din experienţă, Tonger aşteptă mai întâi ca stăpânul să-şi termine masa, apoi spuse:

— A fost d-l Elton; i-am spus că nu te-ai trezit încă. Are intenţia să se reîntoarcă.

— Poţi să-i spui că sunt în oraş! urlă Lacy.

— Dar… vezi că ştie că eşti aici. Ştiu prea bine că nu se cade să-ţi dau sfaturi, Lacy, dar ţi-ai făcut un obicei foarte prost, ca să stai neîmbrăcat la fereastră. N-ai ce face, te-a văzut!

— Adu-l aici când vine: şi dacă întreabă ceva de d-na Elton…

— Dar ce? Îs copil? răspunse Tonger înţepat. De altfel, Elton a căpătat educaţie aleasă şi asemenea oameni nu stau de vorbă cu servitorii…

Lacy nu trebuie să aştepte prea mult. Nici nu începuse prea bine să citească ziarul, când Tonger intră şi anunţă cu voce guturală:

— Domnul Elton!

Marshalt ridică privirea, încercând să citească pe figura celui care intra.

— Bună ziua, Elton.

— Bună ziua, Marshalt.

Elton puse pălăria pe o măsuţă şi-şi scoase încet mănuşile.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi întrerup dejunul, spuse el aşezându-se.

Era palid, dar asta era ceva obişnuit la el; ochii negri aveau o strălucire cu totul anormală.

— Ţi-am scris acum câtva timp o scrisoare cu privire la nevastă-mea spuse el, jucându-se cu o furculiţă care-i era la îndemână. Scrisoarea era cam grosolană… sper că nu te-ai formalizat.

— Drept să-ţi spun Elton, nu-mi aduc aminte să fi primit din partea dumitale o scrisoare care să mă fi ofensat, răspunse Lacy încercând să surâdă.

— Cu toate acestea… nu-mi prea vine să cred că ai putut să uiţi o asemenea scrisoare. Era vorba de micile dineuri ale Dorei, şi-mi reamintesc că-ţi ceream să n-o mai vezi.

— Dar bine, dragul meu…

— Îmi dau seama că o astfel de cerere este pe atât de stupidă pe cât de tiranică; dar îmi iubesc prea mult soţia şi doresc să-i evit experienţa groaznică de a trebui să-şi explice în faţa tribunalului relaţiile extraconjugale.

Spunând aceasta, îşi fixă privirea asupra lui Marshalt.

— Bine-nţeles, urmă el surâzând, că nu am de loc intenţia să mă expun la o judecată, omorându-te, afară doar dacă n-ai muri în nişte împrejurări de aşa natură ca să fie imposibil să mă bănuiască cineva pe mine. Aş dori pe cât posibil, să împiedic vulgaritatea unui fel de a fi, deoarece mai am încă destul respect pentru familia mea, ca să-i evit publicitatea.

— Mă tem că nu te înţeleg… începu Lacy.

— Nu-mi prea vine să cred, îl întrerupse Elton. De când ţi-am trimis avertismentul, Dora te-a mai vizitat de două ori; o a treia oară nu trebuie să mai existe, te fac atent.

— Nevasta d-tale a venit să mă vadă aseară împreună cu sora ei, spuse Lacy, n-a rămas aici mai mult de un minut.

De mirare Elton făcu ochii mari.

— Sora ei? O crezi pe Audrey? A fost aici?

— Da. Nu ţi-a spus Dora?

— Lacy Marshalt era hotărât să se impună prin îndrăzneală. Putea, după plecarea soţului, să-i telefoneze pentru a o pune la curent cu totul.

— Da, Audrey lua masa cu mine, şi Dora aflând de acest lucru, a venit s-o caute gândind că societatea mea i-ar strica reputaţia.

Martin rămase pe gânduri.

— Aşa ceva nu seamănă a Dora, spuse el. De altfel, ea pretinde că nici n-a fost pe aici; dar minciuna asta este destul de explicabilă. Şi zi… o cunoşti pe Audrey?

— N-aş putea spune că o cunosc, dar am întâlnit-o…

— Dar Audrey n-a fost aici în seara concertului de la Albert Hall, nu-i aşa?

Africanul nu răspunse.

— Eşti un mare şmecher, Marshalt; puţintel cam de teapa hoţilor, dacă nu mă înşel, ceea ce nu cred. La o adică, juriul va trimite probabil condoleanţe familiei dumitale aşa încât, din acest punct de vedere vei avea un mare avantaj asupra mea. Dar tot e mai bine să citeşti despre moartea altuia. Bună ziua Marshalt.

Elton se duse de-şi luă pălăria şi mănuşile; în faţa uşii se întoarse.

— Nu încerca să-i telefonezi Dorei, că-i degeaba. Înainte de a pleca de acasă am luat toate măsurile necesare pentru a scoate aparatul din funcţiune.

Salută cu multă gravitate şi plecă.

Capitolul XXII.

O PROPUNERE.

Era o zi frumoasă de ieşit la plimbare.

În camera pe care o ocupa la hotel, Audrey, fără pic de entuziasm, îşi termină lucrul. Descoperirea pe care o făcuse referitoare la intimitatea dintre Dora şi Marshalt, o tulbură enorm. Suferise o lovitură mare, regăsindu-şi sora sub un nou aspect.

Puse într-un plic hârtiile pe care le copiase, scrise adresa d-lui Malpas şi aruncă plicul la cutia de scrisori a hotelului.

Ajungând la restaurantul unde lua masa de obicei, portarul îi dădu o scrisoare, care sosise chiar atunci. Era de la Malpas, un bilet scurt şi enigmatic.

„Îţi interzic să-l vezi pe Marshalt. Trebuie să refuzi neapărat oferta pe care ţi-o va face astăzi.”

Citi şi reciti uluită aceste rânduri, care nu sufereau nici un fel de replică, iritându-se atât pentru tonul cât şi pentru dreptul care şi-l lua de ai da ordine.

Ce fel de ofertă avea să-i facă Marshalt?

Către sfârşitul dejunului, un comisionar îi aduse o a doua scrisoare şi recunoscu scrierea rotundă a lui Marshalt.

Scrisoarea începea cu scuze serbede asupra brutalităţii sale din ziua precedentă. Spunea că nu-şi va ierta niciodată purtarea avută, dar speră că ea va fi generoasă. O cunoştea cu mult dinainte decât îşi putea ea închipui, şi continuă.

„Am întrebuinţat felul cel mai stupid posibil ca să te pot întâlni; te iubesc sincer şi cu adevărat, Audrey, şi dacă ai accepta să-mi devii soţie, m-ai face omul cel mai fericit de pe suprafaţa pământului.”

O cerere în căsătorie! Era cel din urmă lucru, la care s-ar fi aşteptat din partea lui Lacy Marshalt şi se hotărî să răspundă pe loc: „D-le, vă mulţumesc pentru ceea ce în mod atât de evident are aerul unui compliment. Nu simt absolut nici un fel de regret refuzând să iau în consideraţie oferta Dvs. Semnează Audrey Bedford.”

— Trimite asta expres, spuse ea comisionarului, şi-şi urmă mai departe dejunul cu simţământul că şi-a început, bine ziua.

Oferta avusese totuşi un rezultat: din adâncul gândurilor sale cele mai intime, şi-a scos la iveală ceva ce suprimase în bună parte. Avuse un impuls brusc şi acţiona în consecinţă.

Un taxi o duse până în faţa căsuţei din Curzon Street, şi de data aceasta i se făcu o primire mai frumoasă decât cu ocazia ultimei vizite. Şi nici nu era de mirare; servitoarea nu o mai recunoştea.

— O căutaţi pe d-na Elton, d-ră? Mă duc să văd dacă e acasă. Numele dvs.?

— Spune atât: Audrey.

Evident că servitoarea nu recunoscu nici numele, deoarece o conduse în salonaşul cel rece unde mai fusese primită şi înainte.

Audrey aşteptă până ce fata urcă scara apoi se luă după ea. Nu-şi făcea nici un fel de iluzie în ceea ce priveşte atitudinea Dorei.

— Spune-i că nu-s acasă, se auzi vocea acesteia. Dacă nu vrea să înţeleagă cheamă gardianul.

— N-o să te reţin prea mult, spuse Audrey pătrunzând în cameră.

Timp de o secundă, Dora rămase ca năucă, fără să poată face o mişcare.

— Fiecare minut pe care-l petreci în casa mea, spuse ea în cel din urmă, este un minut pierdut în zadar. Ce vrei de la mine?

Foarte liniştită Audrey merse spre cămin.

— Ştie oare Martin ceva despre problema Lacy Marshalt? întrebă ea.

Dora închise ochii.

— Aşadar… ai venit în problema Marshalt?

— Vreau neapărat să-l părăseşti, Dora.

— Pentru tine?

Vocea-i era răguşită. Audrey văzu cum buzele-i începuseră să-i tremure şi recunoscu simptomele.

— Nu, îl dispreţuiesc. Nu cunosc al doilea bărbat care să-mi displacă aşa cum îmi displace el. Dora, e imposibil ca tu să iubeşti un asemenea om.

— Aşa!… Atâta tot?

— Nu, n-am terminat. Nu vreau să-ţi ţin predici, Dora, dar Martin e soţul tău, nu-i aşa?

— Da, e soţul meu. Acum ai terminat?

Groaza care-i era întipărită în voce o mişcă pe Audrey şi aceasta făcu un pas spre sora sa; dar Dora o dădu înapoi cu

o asemenea expresie de ură, încât sărmana fată rămase locului fără să poată face vreo mişcare.

— Nu te apropia de mine! Vrei să părăsesc pe un bărbat pe care îl iubesc, şi care mă iubeşte… pentru tine? Pentru asta ai venit aici?

— Văd că totu-i în zadar, spuse Audrey, suspinând. Aş fi vrut să fi fericită, Dolly.

— Spune-mi Dora, şarpe veninos ce eşti! Te urăsc şi te-am urât din totdeauna. Nu numai eu dar şi mama te-a urât; mi-a spus-o chiar ea o dată. Să-l părăsesc pe Marshalt, nu numai că n-am s-o fac, dar am să-l iau chiar în căsătorie când voi scăpa de… când va veni momentul. Hai cară-te.

Se năpusti spre uşă şi i-o deschise.

— Las… că-ţi vin eu de hac, Audrey Torrington!

— Torrington! exclamă fata foarte mirată.

Dora îi arătă uşa deschisă şi Audrey ieşi în culmea disperării. Coborî scara şi soră-sa o urmări articulând cuvinte fără nici un rost. Masca era căzută.

— Spioană! Hoaţă! Ipocrită! Vrea să te ia în căsătorie. Niciodată, niciodată. Auzi, niciodată!

Audrey simţi o uşoară atingere metalică şi se întoarse repede. Pe peretele din hol erau două trofee ale unei armuri scoţiene: pavăză, un pumnal şi două lănci încrucişate.

— Dora, pentru numele lui Dumnezeu.

În mâna femeii se afla un pumnal lung. Era gata să sară ca o fiară sălbatică. Era nebună de gelozie şi de ură.

Audrey zări pe camerista, care sta în spatele ei tremurând de frică. Puse mâna pe clanţa salonaşului; dar înainte s-o poată întoarce, Dora se şi năpusti asupra ei. Aceasta lovi cu furie, dar instinctul o făcu pe Audrey să se plece, astfel încât vârful pumnalului se înfipse în uşă. Îngrozită, Audrey se împiedică şi căzu.

— Acum am pus mâna pe tine! strigă femeia ca scoasă din minţi şi ridică pumnalul în sus.

Atunci, o altă mână apucă mâna ei; se întoarse ca o sfârlează şi dădu peste ochii cei mai zâmbitori, care au strălucit vreodată pe o figură omenească.

— Sunt foarte dezolat, stimată d-nă dacă întrerup o scenă atât de reuşită de cinema, spuse Slick Smith; dar… când văd oţel devin nervos, tare nervos!

Capitolul XXIII.

SLICK FACE ALUZII.

Înainte ca Dora Elton să-şi fi revenit în fire uşa se închise în urma lui Audrey. Când se mai dezmetici tremurând şi cuprinsă de ameţeală Slick Smith o luă de mână şi fără ca ea să opună cea mai mică rezistenţă, o trecu în salonaş.

— Du-te, caută un pahar cu apă pentru cucoana, spuse el servitoarei. Astfel de repetiţii teatrale ale amatorilor sunt foarte enervante.

Dora privi la el foarte surprinsă.

— Am fost cât se poate de stupidă, spuse ea, tremurând din tot corpul.

— Dar cine nu este, spuse Smith cu multă simpatie. Orice femeie e mai mult decât stupidă, când e vorba de un bărbat. Dar atunci când acel bărbat nu merită osteneală, totul e o absurditate, coniţă dragă; da, o absurditate!

Servitoarea se înapoie cu un pahar cu apă, pe care Dora îl sorbi pe nerăsuflate. Apoi spuse gâfâind:

— Ea e de vină. Ea… Ea… Oh Doamne! ce fiinţă odioasă.

— Vezi?! Nu mai stau la discuţie cu d-ta, spuse Slick foarte diplomat. Fata mi-a făcut întotdeauna o impresie din cele mai bune. A fost doar şi-n puşcărie pentru d-ta; nu-i aşa?

Dora privi ţintă la cel care-i vorbea. În zăpăceala ei i se păruse că-l cunoaşte.

— Dar cine eşti d-ta? întrebă ea.

— Soţul d-tale mă cunoaşte. Sunt Smith, Slick Smith din Boston. Shannon crede că exagerez când îi spun că am operat în America, dar se înşeală. Sunt născut în Anglia, dar am fost crescut la Boston… cea mai elegantă combinaţie posibilă. Scumpă d-nă, tipul nu merită osteneală.

Trecuse atât de repede de la un subiect la altul, încât la început ea nici nu înţelese ce voia el să spună.

— Cine… Cine nu merită osteneală?

— Marshalt… este un om cât se poate de rău. D-ta n-ai de unde s-o ştii. În inima lui nu e bunătate nici cât negru sub unghie. Şi-ar întrebuinţa primul născut, ca să-şi facă piele pentru ghete, dacă ar avea nevoie. Mie îmi place Martin, e bărbat bun. N-aş vrea să văd când cineva va pune mâna pe el, tocmai când întoarce revolverul asupra lui. Şi poate că te va duce la judecată şi dânsul îţi va zâmbi când judecătorul îl va trimite în celula morţii! Şi d-ta vei rămâne amorţită… gândindu-te ce calic fusese Marshalt şi cum ai dus pe cei doi oameni la groapă.

Ea ridică mâna, ca pentru a-l opri.

— Te rog, pleacă! Pentru asta ai venit să mă vezi? Pleacă… Slick închise uşa în urma lui, străbătu coridorul în vârful picioarelor şi ajunse în stradă chiar în momentul când Martin cobora dintr-un taxi.

— Ce dracu mai vrei şi tu, spuse el pornit pe ceartă.

— N-am timpul să ţi-o spun… Elton, sari prea repede. Sari pe mine, pentru că fac o vizită, sari asupra banilor nemunciţi care vin din Italia, pentru că borfaşul cel împăiat de Stanford îţi spune că, nu s-a mai pomenit nici când aşa o pleaşcă.

Lui Martin îi pierise glasul.

— Bagă bine de seamă, să nu sari într-o capcană de lupi. Aceşti bani care sunt atât de buni ca şi cei veritabili mi-au fost oferiţi şi mie. Îi fabrică Giovanni Strepessi din Genova şi cu siguranţă că sunt cu ghiotura în circulaţie.

— Habar n-am ce vrei să spui, zise în cele din urmă Elton. Stanford era plecat în Italia să cumpere bijuterii.

— Probabil că atunci când te-a pus în curent, o fi fost prin camera de alături cineva care nu trebuia să ştie nimic, spuse Slick. Şi apoi… ascultă Elton – aici coborî vocea – chiar şi capcana bătrânului Malpas e mai bună decât noul capriciu al lui Stanford.

— Ce capcană?

— Nu ştiu nici eu exact… dar să nu-l vezi niciodată singur, în casa lui. Eu l-am văzut odată… Dar el nu m-a zărit! Ăsta-i singurul motiv, că mai sunt încă în viaţă.

Capitolul XXIV.

ÎNOTĂTORUL.

De vreo câteva zile Lacy Marshalt era foarte preocupat. Vicleanul Tonger a băgat numai decât de seamă, acest lucru.

Sâmbătă seara, îi aduse un teanc de scrisori. Lacy le examină degrabă şi încruntă din sprâncene.

— Nu-i niciuna de la amicul nostru din Matjesfontein, spuse el. De mai bine de o lună nu mi-a mai scris nici un rând. Ce crezi de asta?

— Poate că a murit! răspunse Tonger. Se întâmplă şi în Africa de Sud să moară oamenii. Marshalt îşi muşcă buzele.

— Poate că i s-a întâmplat ceva lui Torrington: poate că acesta o fi murit, adăugase el.

Tonger surise.

— Ce dracu ţi-a venit să râzi.

— Totdeauna ai fost optimist Lacy, ăsta-i singurul lucru simpatic la tine.

Apoi, după un moment de gândire.

— Poate că nici nu ştie să înoate. Lacy îl privi cu atenţie.

— E pentru a doua oară că mă întrebi dacă ştie să înoate. Bineînţeles că ştie! De fapt, nici nu cred că piciorul să-i fi paralizat. Era unul dintre cei mai buni înotători, pe care i-am cunoscut vreodată. Dar, în sfârşit, ce vrei să spui cu asta?

— Iacă, nimic; mă întrebam numai aşa… spuse Tonger, căruia îi plăcea să facă pe misteriosul… şi copiii unui înalt funcţionar ar trebui să ştie să înoate, adăugă el.

Marshalt privi plin de bănuială.

— Şi dacă nu ştie să înoate, urmă Tonger, n-ar trebui să li se permită să se plimbe cu barca pe la Breakwater, mai ales

în timpul verii când bate vântul de la sud-est. Ştii prea bine cum biciuie vântul de sud-est, nu?

Lacy se întoarse brusc spre valetul său.

— Să-mi spui imediat ce anume vrei să insinuezi. Copiii înaltului comisar? Vrei să vorbeşti de copiii Lordului Gilbury?

— Da! Acum vreo optsprezece luni copii Lordului Gilbury au plecat spre Table Bay într-o barcă cu pânze. Imediat după Breakwater, barca se răsturnă şi cu siguranţă că amândoi copii s-ar fi înecat, dacă unul din ocnaşii care lucrau pe chei, n-ar fi sărit în apă să-i scape.

Lacy asculta cu gura căscată.

— Era poate Torrington? întrebă el într-un suflet.

— Îmi vine să cred că da. N-a fost pomenit nici un nume, dar ziarele din Cap spuneau că ocnaşul care a scăpat pe copii era şchiop şi se vorbea că o să se facă intervenţii pentru graţierea lui.

— Şi sunt optsprezece luni de atunci, spuse Marshalt, în şoaptă. Porc scârbos ce eşti! De ce nu mi-ai spus-o până acum?

— Ce să-ţi fi spus, întrebă Tonger supărat. Nu s-a pomenit nici un fel de nume; şi afară de asta, dacă ar fi pus în libertate, te-ar fi prevenit gardianul. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Doar dacă, gardianul n-o fi ieşit Ia pensie, dacă nu locuieşte la Matjesfontein şi n-o fi vrând să-şi piardă un venit sigur…

Marshalt sări în sus ca muşcat de şarpe şi lovi cu pumnul în masă.

— Asta-i! Să ştii că asta-i! mormăi el. Torrington a fost eliberat; n-a vrut să facă mult zgomot în jurul acestei afaceri şi bineînţeles că notarii lui au tăcut şi ei din gură.

Măsura camera în lung şi-n lat. Deodată se opri în faţa valetului său.

— Să ştii că este pentru ultima dată că-mi mai joci un asemenea renghi, câine spurcat ce eşti! Ai ştiut! Cu

siguranţă că ai ştiut!

— N-am ştiut absolut nimic. De altfel dacă ar fi fost eliberat, era deja aici. Nu cumva îţi închipui că dacă ar fi liber, Dan Torrington te-ar lăsa în pace, nu-i aşa?

Milionarul se gândise şi el la fel.

— Şi apoi, urmă Tonger, nu intră în atribuţiile mele să te alarmez cu toate zvonurile care circulă. Mi-ai fost un adevărat prieten, Lacy. Fără îndoială că te plictisesc uneori; dar m-ai susţinut în vremurile de restrişte, şi aşa ceva nu se uită cu una cu două. Vorbeşti de trădare? Ei bine! De-ar fi vorba de trădare apoi sunt înscrise aici sute de fapte – îşi arătă fruntea – care te-ar duce drept la ocnă; dar fi pe pace că aşa ceva nu-mi stă în caracter. Şi de asta, nu uita că Torrington mi-a jucat cea mai murdară festă, pe care mi-o putea juca un bărbat. Nu era cât pe ce s-o şteargă cu mica mea Elsie chiar în ziua când ai făcut să fie prins? Eu unul n-am uitat nimic. Ia priveşte aici. Îşi vârî mâna osoasă în buzunarul din interiorul hainei şi scoase de acolo un portvizit vechi. Luă de acolo o scrisoare, cu care umblase de atâtea ori, încât atârnau bucăţele din ea.

— De ani de zile, de câte ori mă gândesc la Torrington, citesc scrisoarea asta. Ascultă numai: „Ticule scump. Vreau să ştii că sunt fericită. Ştiu că Torrington a fost arestat şi că sunt cât se poate de mulţumită, că i-am ascultat sfatul şi am venit înaintea lui aici. Ai să mă ierţi vreodată, ticule? Crede-mă că îţi spun că sunt cât se poate de fericită. În oraşul acesta mare am găsit prieteni şi banii pe care mi-a dat Torrington mi-au permis să încep o afacere care reuşeşte. Într-o bună zi, când tot trecutul nu va mai fi decât o amintire neplăcută, voi veni iar înapoi la tine şi vom uita tot ce a fost.”

Împături din nou scrisoarea şi o puse din nou la loc în portvizit.

— Nu, orice ai spune n-am absolut nici un motiv să-l iubesc pe Torrington.

Lacy stătea cu ochii ţintuiţi pe podea.

— Unde-i ură, e şi frică, spuse el încet. Şi ţie ţi-e frică de el: da şi ţie!

Tonger se porni pe râs.

— Nu, nu-l urăsc; aşa că n-are de ce să-mi fie frică de el.

Lacy se înapoie încetişor la birou, se aşează pe un scaun şi privi în gol.

— D-na Elton mi-a spus că a zărit un şchiop… începu el.

— Muierile astea nervoase văd totdeauna grozăvii… îl întrerupse Tonger… Dar ce mai e şi asta?

Se întoarse, văzând pe Lacy sărind ca un nebun, cu ochii dilataţi spre perete.

Atunci se auziră trei lovituri înfundate şi distincte.

— E dracul cel bătrân din casa de alături, spuse Tonger. O exclamaţie înăbuşită îl făcu să întoarcă capul.

Faţa lui Marshalt era galbenă ca de mort. Din gura-i deschisă, ieşeau sunete nearticulate, stranii, care nu aveau nimic omenesc în ele. Dar ceea ce îl izbi mai mult pe valet, erau ochii; deoarece se vedeau în ei groază de nepătruns.

Capitolul XXV.

O CĂLĂTORIE LA PARIS

— Ce… ce-i acolo? bâigui Lacy, cu mâinile tremurânde, cu faţa de cadavru.

Tonger privea în mod stupid spre zid, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă zidăria cea solidă prăbuşindu-se, spre a da la iveală pe cel care ciocănea.

— Nu ştiu… bate cineva. L-am auzit şi acum vreo câteva zile. Zgomotul încetase, dar Lacy rămase ca împietrit de groază, cu capul plecat înainte, ascultând mereu.

— Ai mai auzit?… Pe cineva care bate?…

— O dată sau de două ori, răspunse Tonger. L-am auzit şi noaptea trecută. Ce-o fi vrând moşneagul? Poate bate nişte tablouri?

Lacy îşi umezi buzele şi scuturând din umeri părea că vrea să izgonească groaza, care pusese stăpânire pe el. Ezitând se înapoie în birou.

— Ajunge! spuse el brutal, şi Tonger vru să părăsească camera. Era aproape de uşă, când Lacy, îl chemă înapoi.

— Trebuie să-mi faci neapărat astăzi după masă un comision la Paris.

— La Paris?!

Valetul făcu ochii mari.

— Nu văd de ce să mă trimiţi, pe mine la Paris. Nu cunosc franţuzeasca şi pe lângă asta, am oroare de mare. N-ai putea găsi pe altcineva? Trimite un comisar localnic; ăştia sunt specialişti în aşa ceva.

— Îmi trebuie cineva în care să am toată încrederea. Voi telefona tocmai acum la Croydon să ţi se pună la dispoziţie un avion. În felul acesta, vei fi înainte de a se însera.

Tonger nu se putea hotărî. Afacerea asta îi strica toate socotelile.

— Drept să-ţi spun tare n-aş vrea să mă urc în aeroplan; cu toate că sunt dispus să încerc ori şi ce măcar o dată. La ce oră voi fi înapoi… dacă mi-o fi dat să mă înapoiez?

— Vei porni de aici la prânz, la două eşti la Paris, unde vei da scrisoarea. La trei poţi pleca de acolo şi eşti la Londra pe la cinci, după masă.

Tonger însă nu era hotărât. Se duse la fereastră şi privi cerul cu teamă.

— Azi nu e de loc vreme de mers cu avionul, mormăi el. E înnorat, bate vântul. În sfârşit voi pleca! E gata scrisoarea?

— Până într-o oră e gata.

După ce Tonger părăsi camera, Marshalt se duse şi încuie uşa, se înapoie la birou, luă receptorul şi ceru legătura cu Parisul. Apoi ceru un alt număr.

— Agenţia de detectivi „Storner”?… Aş dori să vorbesc imediat cu dl. Willit, aici e Lacy Marshalt. E la birou?

Probabil că Willit era chiar în apropierea aparatului, deoarece salută imediat pe milionar.

— Vino imediat până la mine, spuse Marshalt şi închizând telefonul începu să scrie.

Îşi da seama că la ora aceasta era pentru el o oră de criză. Nu departe de el se găsea un om, pe care-l lovise cu mare cruzime, un om care nu s-ar da în lături să pornească la atac, un om şiret, fără scrupule, care-şi aştepta ora. Instinctul lui îi spunea că ora aceea era foarte apropiată.

Termină scrisoarea, o vârî în plic şi o pecetlui cu mare băgare de seamă. Descuie apoi uşa chiar la timp, deoarece intră împreună cu detectivul, pe care Lacy îl mai întrebuinţase în diverse rânduri.

— Nu m-am interesat dinainte, dar presupun că d-ta eşti şeful acestei agenţii.

Willit dădu din cap.

— În mod practic da, răspunse el. Dl. Storner se ocupă mai ales de ramura New-Yorkeză. În America situaţia noastră este mult mai solidă. Storner face anchetele oficiale şi ocroteşte persoanele publice. Aici…

— Ai auzit vorbindu-se de Malpas?

— Persoana care locuieşte alături? Da, am avut o cerere pentru descoperirea identităţii sale… clienţii voiau şi o fotografie a lui.

— Cine-s clienţii ăia? întrebă repede Marshalt. D. Willit surâse.

— Mă tem că n-am să vă pot răspunde la întrebarea asta. Chestiune de secret profesional!

Lacy luă un pachet de bilete de bancă din buzunar, scoase două din ele, le puse pe birou şi le împinse spre detectiv, care cu surâs foarte încurcat, le acceptă.

— Ei bine! Cred că nu e nici un motiv, să păstrăm secretul în afacerea asta. Era cu privire la unul numit Laker, un tip care a dispărut acum câtva timp.

— Laker? Numele acesta mi-e cu totul necunoscut. Aţi aflat despre moşneag?

— Nu d-le, nu, deoarece e mai închis decât o stridie. Lacy stătu mai mult timp pe gânduri apoi zise:

— Doresc să-l supravegheaţi pe acest Malpas. Oamenii să facă cu schimbul. Să se facă de pază zi şi noapte. Un om în

faţa casei, iar altul în dos; şi mai doresc ca un al treilea om să stea de veghe pe acoperişul casei mele.

— Asta înseamnă şase oameni, spuse Willit. Sarcină care ne incumbă, până acum în această problemă nu ne trebuia atâta personal… Când trebuie să începem?

— Imediat, spuse Lacy cu grabă. Voi da ordin să se lase liberă intrarea omului pe care-l veţi pune de gardă pe acoperiş. Valetul meu Tonger se va ocupa de el, ca să aibă tot ce-i trebuie.

Plecarea detectivului fu grăbită de chemarea telefonului din Paris şi timp de zece minute, Lacy Marshalt fu ocupat să dea fel de fel de instrucţiuni în franceză.

Capitolul XXVI.

FEMEIA DIN PARC.

Audrey nu-l mai văzu pe Dick Shannon de două zile şi era tare pornită împotriva lui, deşi acesta îi dăduse numărul de telefon, şi ea ştia prea bine că, la prima chemare, el ar fi venit în cea mai mare grabă.

Luase o hotărâre: a doua întrevedere cu dl. Malpas trebuie să aibă loc chiar în seara aceasta şi era ferm decisă să pună capăt relaţiilor dintre ei. În fiecare dimineaţă îi sosise câte un pachet; ea transcrisese notiţele, trimiţându-le pe urmă înapoi, ba o dată le dusese singură în Potman Square, în speranţa că-l va putea revedea înainte de întâlnirea fixată, dar deşi bătuse îndelungat la uşa de intrare, nu căpătă nici un răspuns şi trebui să vâre pachetul în cutia de scrisori. După amiază se duse să facă plimbarea ei favorită în Green Park, care în această zi rece de ianuarie avea aspectul unui pustiu.

Era la jumătatea drumului spre pod, când un vânt năprasnic era cât pe ce s-o doboare; se hotărî să se înapoieze acasă, şi-şi puse planul în aplicare.

Înaintea ei mergea un bărbat care învârtea din baston. Era gata, gata să o lovească şi mâhnit de această lipsă de dibăcie involuntară, se întoarse.

— Cer mii de scuze, spuse el.

Ea surâse, răspunse printr-o frază banală şi-şi urmă calea. Atunci zări pe una din băncile din jurul lacului, o femeie care şedea într-o atitudine ce da de bănuit.

Era rezemată de bancă, cu faţa ridicată spre cer, iar mâinile întinse ţineau strâns convulsiv banca pe care şedea. Pe Audrey o cuprinse frica şi-şi încetini pasul neîndrăznind să treacă pe lângă ea şi omul cu bastonul o ajunse din urmă. O zărise şi el pe femeie.

— Tare curios, spuse el. Ce-o fi având femeia asta?

Iuţi pasul şi fata îl urma.

Femeia să tot fi avut între treizeci şi patruzeci de ani, ochii îi erau pe jumătate închişi, faţa şi mâinile îi erau învineţite de frig. Lângă ea se afla o sticluţă de argint, al cărei dop fusese scos şi din care picurau pe bancă nişte picături.

Bărbatul puse binişor mâna pe capul ei.

— Cred că aţi face bine să chemaţi un gardian, spuse el. Chiar în acel moment apăru un poliţist ceea ce o scuti să caute unul în mod special.

— E oare bolnavă, întrebă acesta?

— Cred că… foarte bolnavă spuse bărbatul liniştit. D-ră Bedford ai face mai bine să pleci. Ea tresări auzind pe acest străin pronunţându-i numele şi îl privi cu mai multă atenţie.

— Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar ochii care arătau insistent aleea, spuneau mai mult decât gura. El ţinea cu tot dinadinsul ca ea să plece.

— În faţa clădirii jandarmilor călări, veţi zări un alt agent d-ră spuse poliţistul. Fiţi atât de bună şi spuneţi să vină aici şi să cheme şi ambulanţa.

Mulţumită că a scăpat, Audrey porni în goană şi dispăru înainte ca poliţistul, amintindu-şi de instrucţiunile, pe care le avea de spus:

— Na, am uitat să-i cer numele, dar… mi se pare că d-ta o cunoşti, nu-i aşa? D-ra…

— Da, D-ra Bradfield; o cunosc din vedere; lucram pe vremuri amândoi în acelaşi birou, spuse fără pic de şovăială Slick Smith.

Luă de jos sticluţa de argint îi puse dopul la loc şi o întinse poliţistului spunând:

— Va fi nevoie să ştii ce e înăuntru; dar n-aş lăsa pe nimeni să guste, doar dacă i-aş dori moartea.

— De ce? Credeţi poate că-i otravă?

— Nu simţiţi? Miroase a migdale amare… Poliţistul încruntă din sprâncene.

— Credeţi, aşadar… că-i moartă?

— Atât de moartă cât poate fi cineva, răspunse Smith liniştit.

— Sinucidere?

— Habar n-am! Ai face mai bine, să-mi iei numele: Richard James Smith. Cu siguranţă se ştie cine sunt, figurez prin registre.

Poliţistul privi atent cuprins de bănuială.

— Şi ce cauţi aici?

— Te ajut răspunse Smith, foarte scurt.

În acest moment sosi şi cel de-al doilea poliţist şi semnalul strident al ambulanţei adună repede o mulţime de curioşi. Medicul făcu un examen sumar şi rapid.

— Da, e moartă. A luat otravă… Acid cianhidric, sau cianură. Dick Shannon află din întâmplare despre această chestie, dar afară de numele lui Slick Smith, afacerea nu prezenta vreun interes ca să se ocupe el personal de ea, până în momentul când ofiţerul de poliţie care primise însărcinarea, veni să-i ceară informaţii cu privire la Smith.

— Da, îl cunosc; e un excroc american. Deocamdată n-avem nimic contra lui. Cine-i femeia?

— Asupra ei nimic cu care să poată fi identificată?

— Nimic; pare să fie o sinucidere. E a doua, care s-a petrecut în Green Park, de la Crăciun încoace.

În aceeaşi seară în timpul mesei Audrey citi următorul pasaj într-un ziar.

— Astăzi după amiază a fost descoperit în Green Park corpul unei femei necunoscute. Se pare că este vorba de o sinucidere.

Audrey se cutremură. Probabil că totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului, deoarece când ea trecuse pe alee cu un minut înainte, femeia nu era pe bancă. Cine putea să fie? Audrey era sigură că o mai văzuse pe undeva…

Deodată îşi reaminti! Era femeia pe care o zărise în săptămâna trecută; femeia beată, care ciocănea la uşa casei lui Marshalt.

Lăsă masa neterminată şi merse la telefon. Avea în cele din urmă o scuză ca să-l cheme la telefon pe Dick Shannon. Bucuria din vocea lui când îi răspunse, o făcu pe Audrey să fie nespus de fericită.

— Unde ai fost până acum? Am tot aşteptat să-mi dai un telefon… S-a întâmplat oare ceva?

Această ultimă întrebare era pusă pe un ton foarte îngrijorat.

— Nu, nimic. Citeam tocmai că a fost găsită în Green Park o femeie moartă. Am văzut-o, căpitane Shannon, adică eram acolo când a fost găsită şi… mi se pare că o cunosc.

— Uite că vin numaidecât.

Câteva minute mai târziu era lângă ea şi asculta povestea celor întâmplate.

— Da, ştiam că Slick Smith era acolo. Există un raport, care spunea că o fată tânără, o domnişoară Bradfield, era şi ea acolo, dumneata eşti aceea. Spune-ai că o cunoşteai, pe femeie?

— Îţi reaminteşti că ţi-am vorbit odată despre o femeie, care făcea scandal în faţa uşii lui Marshalt?

— Aha!… Scandalagioaica?!

Dick începu să fluiere.

— Mai zilele trecute, când am fost la Portman Square, am făcut o mică anchetă cu privire la ea. Este femeia pe care Tonger a zvârlit-o afară, după aceea n-a mai fost văzută. Eu n-aş cam vrea să figurezi ca martoră în această afacere, urmă el. Smith va da toate lămuririle necesare. Diseară mă duc să-l văd pe Tonger. Dumneata când trebuie să-ţi vezi patronul?

— Astă seară la nouă.
— Perfect! O să împuşc doi iepuri dintr-odată. Mă duc acum acasă la Marshalt, apoi la nouă fără trei minute te aştept mai sus de Portman Square.
— Dar… căpitane Shannon, nu-i nevoie.
— Părerea mea este tocmai contrarie. Promite-mi că n-o să intri în casa aceea, înainte de a mă vedea pe mine.
— Ţi-o promit, spuse ea, simţindu-se oarecum uşurată la ideea că Dick se va afla în apropiere, în timpul întrevederii care urma să aibă loc.

Capitolul XXVII.
TRĂDAREA.

Martin Elton îşi luă ochii de pe ziarul pe care-l citea şi pentru a douăzecea oară, privi la soţia lui, care sta tolănită pe un fotoliu în faţa căminului, cu capul în mâini, adică îngândurată. De data aceasta ea se întoarse şi-i întâlni privirea.
— Credeam că vrei să ieşi, spuse ea.
— E adevărat, Dar… ce-i cu tine, Dora? N-ai luat nimic în gură, la masă.
— Nu prea mă simt bine; când te înapoiezi?
— Nu ştiu, cred că pe la miezul nopţii.
— Te duci să-l vezi pe Stanford?
— M-am întâlnit astăzi cu el şi nu simt nevoia să-l revăd.
— A adus banii aceia? întrebă ea fără să-şi întoarcă faţa.
— Nu.
— Cu toate acestea a adus ceva într-un sac. Sunt banii de care a vorbit acel Smith.
De data aceasta Martin spuse adevărul.
— Da, a adus trei milioane de franci. E o afacere excelentă şi fără nici un risc. Klein va putea să-i dea foarte uşor pe piaţă şi totul va fi un beneficiu.
— Treaba voastră Martin. Dacă tu vrei să preiei riscul asupra ta, eu nu ştiu, n-am văzut. Sunt dezgustată de toate acestea.

— Ţi-am mai spus că nu este nici un risc. Italianul ăsta este un geniu şi pentru mine, toată afacerea asta nu este decât ca un accesoriu. N-am de loc intenţia să mă dedic în mod regulat sportului de a pune în circulaţie bani falşi.

— Unde-s banii?

— Sub salteaua de la patul meu. Dar nu-ţi fă inimă rea de pomană; mâine îi scot de acolo.

Ieşi pentru un moment afară şi reveni imediat cu pardesiul şi mănuşile.

— Tu nu ieşi nicăieri?

— Nu ştiu, poate… răspunse ea fără să-l privească.

Auzi apoi uşa de la intrare închizându-se şi reveni din nou la gândurile sale. Îi era frică de Martin, nu pentru ea, ci frică pentru bărbatul pe care-l iubea. Martin îi devenise un fel de sarcină insuportabilă. O supraveghea fără întrerupere, o bănuia… o dispreţuia. De câteva zile ajunsese într-un aşa hal de nervi, că avea pentru el o ură feroce. El era acela care o coborâse atât de jos, el o pusese în contact cu lumea interlopă. Aşa credea Dora, uitând că tot ceea ce făcuse el pentru ea, viaţa din care o scăpase, precum şi toate bunătăţile sale, generozitatea lui constantă.

Dacă ar face ca Martin să dispară!

El era plecat de o jumătate de oră, când ea dădu fuga în camera ei, îşi puse mantaua şi pălăria şi ieşi.

Sergentul care era de gardă la comisariatul de poliţie din Vine Street, vorbea cu Gavon, şeful detectiv, când intră repede o femeie palidă. Gavon o cunoştea şi o salută foarte amabil:

— Bună seara, doamna Elton! Doreaţi să mă vedeţi?

Ea făcu un semn că da, neputând scoate nici un sunet din gura.

— Da, murmură ea în cele din urmă. Există undeva în Italia un om care fabrică bani falşi, franţuzeşti…

— Adevărat? spuse Gavon. Cunoaşteţi poate pe cineva care are asemenea bani?

— E un stoc întreg la mine în casă, soţul meu i-a adus. Sunt sub salteaua de la patul său. La capătul patului se găseşte un mâner... sub saltea, îl găsiţi cu siguranţă.

Gavon era cât pe ce să cadă jos de emoţie.

— Soţul dumitale? Îi aparţin lui?

Ea făcu semn că da.

— Ce pedeapsă capătă el pentru asta? strigă ea, agăţându-se violent de braţul lui Gavon. Cel puţin şapte ani, nu-i aşa?

— Luaţi loc şi fiţi bună să aşteptaţi aici.

— Nu, nu, trebuie să plec. Trebuie să mă duc neapărat undeva, undeva... servitoarea o să vă introducă în casă...

Un moment după aceea, ea alerga pe stradă.

Oricât de repede alerga ea, cineva o urmărea. Se întoarse.

— Martin! urlă ea îngrozită.

El o străfulgera cu privirea; ea se dădu înapoi, cu mâinile întinse pentru a evita lovitura de pumn.

— Ai fost la Vine Street... pentru ce?

— Am... trebuia să mă duc acolo... bâlbâi ea mai mult moartă, decât vie.

— Ai fost acolo să mă denunţi în privinţa banilor!

— M-ai spionat?

— Te-am văzut intrând şi am ghicit totul. Bănuiam că o s-o foci; şi totuşi nu puteam crede că te vei preta la aşa ceva. Ai putea scuti poliţia de o muncă inutilă, ducându-te să-i previ, că nu vor găsi nimic.

— Martin, gemu ea.

— Ţi-ai spus desigur, că o dată ce eu ajung la răcoare, lucrurile cu Marshalt se vor aranja. Ai greşit socoteala fetiţo; în noaptea asta termin şi cu stimabilul.

Ea se agăţă de soţul ei, dar el o respinse şi porni lăsând în urma lui o nebună, care alerga spre o cabină telefonică pentru a cere zadarnic numărul lui Lacy Marshalt.

Capitolul XXVIII.

CASA MORŢII.

Cinci minute după întrevederea sa cu tânăra fată, maşina lui Dick Shannon îl depuse în impozantul portal al casei lui

Marshalt. Tonger îi deschise uşa. În general acesta purta un fel de livrea – un frac şi jiletcă cu dungi – dar în momentul acesta era într-un costum sport cu un pardesiu gros, părea că se întorsese tocmai dintr-o călătorie.

— Marshalt nu-i acasă, spuse el morocănos.

— Dar ce-i cu dumneata, pari bolnav? întrebă Dick. Intră în hol şi închise uşa în urma lui.

— Exact. Dumneata ai mers vreodată cu avionul?

— Zi… Asta-i pricina? spuse Dick râzând. Ei bine te compătimesc! Ai făcut, e adevărat o experienţă nouă, dar grozav de neplăcută pentru unul care suferă de rău de mare. Eu, de fapt n-am venit pentru Marshalt ci ca să te văd pe dumneata. Ţi-aduci aminte de femeia care a fost aici săptămâna trecută şi pe care ai izgonit-o?

Tonger făcu un semn de afirmare.

— Poftim în salon, căpitane, spuse el deodată. Făcând lumină, deschise uşa.

— Abia sosii, cu puţin înainte de venirea dumitale. Ce vrei să ştii de la mine?

— Astăzi după masă, a fost găsită în parc o femeie moartă. Am toate motivele să cred că este una şi aceeaşi persoană cu aceea care a făcut scandal aici.

Tonger privi la el cu gura căscată.

— Nu cred, spuse el. Spuneai că în parc? în cele din urmă, tot ce se poate. Dar habar n-am de ea, nu ştiu nici unde locuieşte, nici nimic!

— Parcă spuneai că era doamna de la Fourteen Streams, nu?

— Exact. Aşa spunea ea că se numeşte. Eu n-o cunoşteam. Vrei să mă duc să o văd?

Dick stătu puţintel pe gânduri. Omul acesta era mai mult sigur obosit de drum şi ar fi fost inuman să-l supună unei noi probe.

— E timp şi mâine.

Nu vroia să prelungească întrevederea, temându-se să nu scape întâlnirea cu tânăra fată şi Tonger îl însoţi până la uşa

de la intrare.
— Aeroplanele sunt un adevărat infern, căpitane. Data viitoare când o să mă trimită Lacy la Paris, merg cu vaporul. Şi cum zici că a murit femeia aceea? întrebă el deodată.
— Părerea noastră e că ne aflăm în faţa unui caz de sinucidere prin otrăvire. S-a găsit lângă ea o sticluţă de argint.
Shannon punea piciorul pe prima treaptă a peronului, când uşa se închise încet.
— Manierele dumitale, amice, mai au nevoie de puţină ajustare, mormăi Dick, jumătate supărat, jumătate vesel.
Ajungând în stradă, se întâlni faţă în faţă cu o femeie. În mersul ei i se păru ceva ciudat. Era îmbrăcată în negru şi obrazul ei era acoperit aproape în întregime de borurile mari ale pălăriei. O recunoscu totuşi şi surpriza-i fu fără margini, o chemă pe nume:
— Doamna Elton.
Ea se opri locului, ca şi cum ar fi primit o lovitură şi cu o voce slabă întrebă:
— Cine mă cheamă? Ah, dumneata? Apoi cu o înfocare.
— L-ai văzut pe Marshalt?
— Nu.
— Am încercat să ajung la el, dar probabil a schimbat broasca de la uşa de la intrarea de serviciu. Dumnezeule, Doamne. Căpitane Shannon ce o să se întâmple?
— Ce s-ar putea întâmpla? El era surprins de agitaţia ei.
— Martin nu-i acolo? Ce nebună, vai! Cât am fost de nebună!
— Nu, nu-i nimeni, nici chiar Marshalt.
Ea rămase nehotărâtă, cu mâna la gură, cu faţa palidă, trasă şi rătăcita.
— O urăsc! O urăsc!
Vocea-i fu înăbuşită de pasiune.
— N-ai fi crezut niciodată, ca ea să fie de o asemenea natură, nu-i aşa? Mizerabilă, ipocrită! Ştiu că Lacy s-a dus să se întâlnească cu ea. Despre Martin mi-e absolut

indiferent ce face şi ce ştie. Dar dacă Lacy mă joacă, dacă schimbă broasca de la poartă… asta denotă…

Vocea-i fu înăbuşită de plânsete.

— Ce vorbeşti dumneata acolo? întrebă el uluit.

Femeia era într-o stare vrednica de milă, o văzu tremurând de furie.

— Vorbesc de Lacy şi Audrey, urlă ea şi porni alergând.

Când Dick ajunse în Square, Audrey îl aşteptă.

— Cu cine vorbeai, îl întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre…

— N-o cunoşti.

— Nu veni mai departe îl rugă ea.

— Voi intra în casă împreună cu dumneata, spuse el hotărât, sau dacă nu, nu intri nici dumneata. Nu-ţi voi permite să mergi singură, acolo.

— Poate că-i mai bine aşa, dar simt că n-ar trebui să te las să vii. Fără îndoială că este un bătrân teribil; îţi datorez totuşi ceva.

— Ai adus banii?

— Totul cât mi-a rămas, răspunse ea surâzând. Am fost cam nebună că mi-am plătit hotelul pe opt zile înainte. Bănuiesc că-ţi dai seama că va trebui să găsesc până luni un alt serviciu, şi domnul Malpas mă va da pe mâna poliţiei, dacă nu-i voi da socoteală de toţi banii, pe care i-am cheltuit.

— N-are decât să trimită să mă caute pe mine.

Sosiseră în dreptul casei nr.551 şi după un moment de codire, Audrey bătu la uşă.

Din stâlpul uşii se auzi vocea aspră:

— Cine-ai acolo?

— Domnişoara Bedford.

— Eşti singură?

Ea se codi. Shannon îi făcea semne disperate.

Uşa se deschise încetişor, şi fata pătrunse însoţită de detectiv. O lumină slabă lumina holul.

— Aşteaptă aici, murmură Audrey.

Dick n-avea de loc intenţia să rămână atât de departe şi urcă în urma ei, fără să facă nici un fel de gălăgie, mulţumită tălpilor de cauciuc de la ghete.

În momentul când era să bată la uşa de pe coridor, ea îl zări, şi-i făcu semn să se oprească.

Bătu de două ori şi ridică mâna să bată a treia oară, când din odaie veni zgomotul a două împuşcături succesive.

Shannon fu imediat alături de ea. Zvârlindu-se cu toată puterea în uşă, aceasta cedă şi se deschise imediat.

Se găsi în holul foarte luminat şi în faţa lui era uşa larg deschisă, care da în camera cea mare şi întunecoasă, tare întunecoasă, deoarece nu se zărea nici cea mai mică luminiţă.

— E cineva acolo? întrebă fata, cu voce îngrozită.

— Nu ştiu.

În cameră era ceva îngrozitor, un sentiment curios îl cuprinse pe Shannon.

— Cine-i acolo? strigă el din nou.

În acest moment, se aprinseră două lumini: o lampă de masă şi o altă lumină foarte voalată, deasupra unei măsuţe şi a unui scaun ce se găseau lângă el.

La început nu zări nimic anormal; apoi în mijlocul camerei, pe covor, observă corpul unui bărbat întins cu faţa în jos.

Alergă într-acolo. Se lovi cu pieptul de un fir metalic, un al doilea îl trânti la pământ: dar mulţumită lămpii de buzunar, zări un al treilea fir, pe care-l rupse cu o lovitură de picior. În mai puţin de o secundă, sta îngenunchiat în faţa bărbatului. Îl întoarse.

Era Lacy Marshalt! şi deasupra inimii cămaşa-i albă era murdară de urmele gloanţelor trase de la distanţă mică.

Mâinile-i erau crispate de agonie, ochii pe jumătate închişi priveau spre tavanul întunecat şi o şuviţă de sânge îngroşa pata de fum de pe pieptul său.

— Mort, spuse Dick gâfâind.

— Ce s-a întâmplat? strigă Audrey, înnebunită de groază.

— Rămâi acolo unde eşti, ordonă Dick. Nu te mişca.

Nu îndrăznea să se îndepărteze de ea, în această casă a misterului morţii. Se îndreptă spre masa de lucru şi găsi acolo, aşa cum se aştepta, tabloul contactelor automate de la uşi.

Apăsă pe butoane şi revenind spre Audrey, îi spuse:

— Acum cred că uşile sunt deschise.

O luă de braţ şi împreună cu ea, coborî scara.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, într-una. Cine-i omul acela?

— Ţi-oi spune mai târziu!

Uşa de la intrare era larg deschisă şi ieşiră amândoi. În Square se vedeau luminile unui taxi, care veni imediat în faţa peronului, cum auzi chemarea de fluier a detectivului.

— Te duci la hotel, spuse tinerei fete, şi mă aştepţi acolo.

— Nu te mai întoarce în casa aceia, spuse ea, strângându-l de braţ. Te implor! Presimt, că o să ţi se întâmple ceva.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic. Într-un minut aduc vreo câţiva poliţişti şi…

Buff! Uşa de la intrare se închise pe neaşteptate.

— Mai este cineva în casă, murmură ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra acolo, căpitane Shannon! Dick, nu intra, te implor!

El sări treptele şi se zvârli cu toată puterea asupra uşii, dar aceasta nu se clinti din loc.

— Pare că n-am terminat. Pleacă acum. Nici nu se puse bine în mişcare taxiul, când el bătu din nou la uşă. Nu aştepta nici un fel de răspuns; dar simţi cum i se ridică sângele în cap, când auzi lângă urechea lui un râs de nebun.

— L-am dat gata, l-am dat gata.

— Deschide uşa, deschide! strigă el cu vocea răguşită. Vreau să-ţi vorbesc.

Nici un răspuns.

Atras de zgomot, un poliţist se ivi din Baker Street şi fu ajuns din urmă de o altă persoană, pe care Dick o recunoscu: era detectivul particular Willit.

— Ceva ce nu e în regulă, întrebă el?
— Ce cauţi aici? întrebă Dick.
— Supraveghez casa aceasta. Dl. Marshalt mi-a dat însărcinarea asta. Noutatea asta era într-adevăr extraordinară.
— Ţi-a spus Marshalt să supraveghezi aici? Şi mai ai poate pe cineva care supraveghează în spatele casei?
— Da, căpitane Shannon, şi mai am şi pe altcineva pe acoperişul casei lui Marshalt.
— Du-te lângă colegul dumitale din spatele casei. Ai vreo armă? Omul păru foarte încurcat.
— Asta înseamnă că ai revolver, dar fără permis. De data asta mă fac că n-am văzut nimic. Du-te şi nu uita, că ai de-a face cu un asasin, care n-ar da în lături ca să te omoare, aşa cum l-a omorât pe Marshalt.
— Marshalt? spuse omul îngrozit. Este…
— E mort.
În momentul acela, o maşină a poliţiei aducea mai mulţi detectivi şi agenţi în uniformă. Primul care coborî, fu sergentul Steel.
— Uşa este căptuşită cu oţel. Ar trebui să o aruncăm în aer. Ca să o arunce în aer era peste putinţă.
Se sfătui cu inspectorul, care veni şi el, când se produse o minune: se auzi o mică pocnitură, şi uşa se deschise încetişor.
— Împiedicaţi-o, ordonă Dick.
Şi fără să mai aştepte pe ceilalţi, alergă sus, în camera mortuară. Aceasta era încă luminată, Shannon ramase însă înmărmurit. Corpul lui Marshalt dispăruse.

Capitolul XXIX.
ZEUL D-LUI MALPAS

— Căutaţi în toate camerele, ordonă Dick. Omul trebuie să se mai afle în casă.
Începu să pipăie pereţii, căutând vreo altă ieşire şi deodată strigă:
— Pentru numele lui Dumnezeu!

În capătul odăii, în spatele mesei de lucru se găsea un iatac despărţit prin nişte perdele de pluş. Dându-le la o parte, Shannon privi uluit la ceea ce se înfăţişa înaintea lui.

Era un idol mare din bronz, aşezat pe un piedestal de proporţii uriaşe. În dosul statuii, încrustate în zid, se afla un soare mare, de aur, ale cărei raze erau presărate cu rubine mici, care în bătaia luminii străluceau, ca nişte focuri vii. De o parte şi alta a idolului se găseau două animale, semănând cu nişte pisici, tot din bronz. Ochii lor scânteiau o lumină verde.

— Smaragde, spuse Shannon, smaragde veritabile.

Figura idolului era hidoasă. Capul era ceva monstruos, falca întredeschisă, cu dinţii îngrozitori din fildeş, părea că se mişcă.

Razele lămpii căzură asupra piedestalului. Steel zări o pată brună şi punând degetul acolo, îl retrase imediat, pătat cu sânge.

— Sânge, spuse el.

— Puneţi mâna pe mobila asta şi vedeţi dacă nu se mişcă, ordonă Dick.

Trei oameni se opintiră în statuie, dar ea nu se mişcă din loc.

— Dar unde dracu poate fi corpul lui Marshalt? Dumneata Steel du-te şi vezi ce-i prin camerele de sus. Eu mă duc să dau o raită pe jos prin pivniţă.

În dosul perdelelor mai descoperi şi alte lucruri interesante. Într-un colţ se găsi o uşiţă, pe care o deschiseră cu forţa. Dădea pe o scară mică de piatră ce ducea până la parter, în odaia din faţă, aceea cu ferestrele ermetic închise. Şi în cele din urmă, descoperiră un lucru şi mai interesant: un sarcofag egiptean, pictat în culori strălucitoare şi al cărui capac sculptat reprezenta un bărbat.

Dick îl ridică; sarcofagul era gol.

— Corpul lui Lacy Marshalt mai este încă în casă, repetă Shannon, înapoindu-se în etajele de sus; şi ucigaşul lui mai este încă aici.

— Aţi căutat dacă nu se găseşte, cumva vreo comunicare între cele două case?

— Nu-i niciuna, răspunse Steel. Am sondat toate zidurile. Dick se duse în camera unde găsi corpul şi văzu pe inspector şezând în faţa mesei de lucru a lui Malpas.

— Ce spuneţi de asta domnule? întrebă el, întinzând o foaie de hârtie cu antetul hotelului în care locuia Audrey şi citind-o Dick Shannon simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Era chiar scrisul tinerei fete.

„Dacă doriţi să mă vedeţi, veniţi astă seară la orele opt. D. M. Vă va primi dacă veţi bate la uşă”.

Biletul era semnat A.

Audrey. Un moment Dick fu consternat, dar înţelese numaidecât. Era una din notele pe care bătrânul i le trimitea fetei să le copieze. Era momentul care-l conduse pe milionar la moarte.

Îl chemă pe Steel şi îi arătă scrisoarea.

— Aş putea să explic foarte uşor asta, spuse el.

Apoi continuă:

— Mă duc să-i spun vestea lui Tonger.

În faţa uşii de intrare a casei vechi, se adunase între timp o mulţime de lume, deoarece vestea tragediei se răspândise cu iuţeala caracteristică acestui gen de evenimente. Shannon sună la uşă.

Cu siguranţă că Tonger va fi complet zdruncinat de această veste: crescuse doar laolaltă cu defunctul, luptase împreună cu el, se îngrijise de el şi cu siguranţă că-i ştia şi calităţile, orişicât de puşlama ar fi fost.

Nu-i răspunse nimeni şi privind spre bucătărie zări acolo lumină, astfel că sună din nou.

În acest moment auzi din interiorul casei un foc de revolver, urmat de alte două.

Din subsol veneau zgomote asurzitoare. Uşa bucătăriei se deschise brusc şi o voce de femeie strigă:

— Asasinul! Săriţi… Asasinul!

Dick dădu buzna pe scări. O femeie, căreia îi venise rău, căzu fără putere în braţele sale: el o dădu la o parte, străbătu bucătăria şi urcă cele câteva trepte, care duceau în hol. Acolo, găsi un grup de servitoare ce păreau înnebunite. Una din ele, bucătăreasa, părea ceva mai puţin agitată; dar nu putu da altă lămurire, decât că auzise focurile de revolver şi vocea D-lui Tonger.

— Din partea asta, d-le, arătând cu mâna tremurândă uşa de la etaj, care da în cabinetul d-lui Marshalt.

Shannon sui câte patru drepte deodată şi văzu uşa cabinetului larg deschisă; iar de-a curmezişul ei corpul lui Tonger… fără suflare.

Îl ridică în braţe şi îl duse pe canapea. Fusese împuşcat şi el de la distanţă foarte mică.

— Nu e cazul să trimiţi după medic, deoarece moartea i-a fost instantanee.

Dick chemă pe una din servitoare.

— Mergi afară, de caută un poliţist; să vină imediat.

Percheziţionă camera în grabă. Două cartuşe îi arătară că se comise crima cu un revolver automat. Întrebarea era însă: unde putuse să fugă asasinul.

Îi veni o idee subită şi chemă servitoarea.

— Când am urcat la bucătărie uşa de la intrare era închisă, cine a deschis-o?

Servitorii habar nu aveau.

O cercetare superficială a casei, nu-l lămuri cu nimic: un singur fapt părea însă cert: Malpas avea un complice şi dacă unul din doi izbutise să fugă, apoi acesta nu putea fi decât cel de al doilea. Dick era mai mult ca sigur că după asasinarea lui Marshalt, Malpas rămăsese în casa lui.

Ca să-şi poată urma cercetările se întoarse la nr. 551. Între timp el căutase cu deamănuntul prin toate camerele, afară de cele din capătul de sus al scării unde, cu toate eforturile, poliţiştii nu putuseră pătrunde.

— Trebuie să deschide-ţi neapărat aceste uşi, ordonă Shannon. Căutaţi nişte dălţi; nu voi părăsi casa până ce nu voi cerceta fiecare cameră cu de-amănuntul.

Se găsea singur, în odaia unde fusese asasinat Marshalt şi căuta să pătrundă misterul dispariţiei corpului când deodată, avu presimţirea că cineva se mişcă în spatele lui. Se întoarse repede: un bărbat sta în uşă.

Era Brown, şchiopul turist amator al Londrei, pe care-l zărise în ajun în Portman Square şi pe care-l interesau atât de mult diamantele.

— Cum aţi pătruns aici, întrebă el, cu o voce severă.

— Prin uşă, răspunse musafirul foarte flegmatic. Era deschisă şi, fiind un spectator ceva mai îndrăzneţ decât ceilalţi, am intrat.

— Nu-i nici un sergent, care să păzească intrarea?

— Dacă e vreunul apoi nu l-am zărit, fu răspunsul calm al străinului. Dar mă tem căpitane Shannon, că sunt de prisos aici.

Bătrânul surâse arătându-şi dinţii albi.

— Să nu spui că sunt suspect! răspunse el pe un ton batjocoritor. Ar fi mult prea stupid. Bănuit că aş fi ucis pe vechiul meu prieten, Marshalt?

Dick nu fu de loc încântat zărind surâsul lui şi în timp ce-l conducea, creierul lui lucra.

Santinela de la uşă nu văzuse pe nimeni intrând.

— Cum rămâne? întrebă Dick privind pe vizitator.

— Rămâne, că asta dovedeşte, că santinela nu ştie nimic, răspunse acesta nepăsător. Poate că-şi aminteşte că s-a dus pe trotuarul de peste drum să dea lumea înapoi.

Într-adevăr, poliţistul îşi reaminti de acest lucru.

— Puteaţi vedea însă acest lucru din interiorul holului, sau chiar de pe scară, spuse Shannon prea puţin convins.

— Ba, l-am văzut chiar de afară; îmi dau perfect de bine seama, că atunci când cineva este atât de imprudent să intre într-o casă unde s-a produs o crimă, poate fi oricând bănuit şi nu-i rămâne altceva de făcut decât să se predea singur poliţiei.

— Unde locuiţi?

— Tot la Ritz Carlton. Dacă este absolut necesar, rămân cu dumneata, dar te asigur că singura şi cea mai gravă acuzare ce mi se poate aduce în cazul acesta, este curiozitatea mea, pe care nu mi-am putut-o stăpâni.

Dick stabilise dinainte exactitatea afirmaţiei acestuia, cum că locuia la numitul hotel modern, aşa că îl lăsase să plece.

— Nu prea am încredere, spuse Shannon către ajutorul lui. E posibil să fi intrat aşa cum spune, pe de altă parte, nu este exclus că s-ar fi putut afla în casă în momentul crimei.

Se urcă spre coridor, împreună cu Steel, în faţa unei uşi solide, care nu avea nici o clanţă şi nici broască, stăteau de pază doi agenţi.

— Cum se închide? întrebă Dick foarte intrigat.

— Pe dinăuntru, şefule. În momentul acesta este cineva acolo.

— Eşti sigur? spuse Dick într-un suflet.

— O! Da, domnule, spuse al doilea agent. Am auzit şi eu un zgomot înăbuşit, ca şi când se târa pe jos o masă… sau altceva greu.

Dick ascultă cu atenţie. Auzi un zgomot slab, ca acela al unei axe care se învârtea.

— Deschideţi repede uşa, strigă Shannon, dar repede. Iată vin şi oamenii cu dălţile.

Luă şi el una şi o introduse între uşă şi pervaz. Uşa se mişcă din loc. Vârî în crăpătură o a doua daltă, şi prin sforţarea amândoura laolaltă, uşa se deschise cu o troznitură puternică.

Podul în care pătrunse era gol, cu excepţia unei mese şi a unui scaun răsturnat.

Sărind sus pe masă, Dick împinse o ferestruică, dar aceasta era închisă. Trimisese în direcţia ei o rază de lumină şi zări o secundă umbra unei figuri care-l fixa prin geamul murdar.

Această figură avea o bărbie lungă, ascuţită, frunte teşită şi un nas mare…

Capitolul XXX.

TABACHERA

— Repede dalta, ţipă Dick.

După câteva minute putu să treacă prin fereastră şi sări pe acoperişul neted cu tablă de plumb. Înconjură cu multă băgare de seamă un coş, când auzi o voce strigând:

— Sus mâinile!

Zări atunci un om oblogit, şi-şi aduse aminte, că Willit îi spuse că unul din oamenii lui, fac de pază pe acoperiş.

— Eşti a lui Willit? strigă el!

— Da, domnule.

— Eu sunt căpitanul Shannon, de la Yard. Ai auzit oare pe cineva?

— Nu, domnule.

— Eşti sigur?

— Absolut. Am auzit pe cineva mergând cu puţin mai înainte de a fi spart geamul de la pod, aşa bănuiesc că era de la pod, dar paşii veneau din cealaltă parte.

Dick alergă înspre direcţia opusă, până la zidul casei vecine, care era cu un etaj mai înaltă decât nr. 551.

Lumină porţiunea de zid şi zări atârnând o frânghie al cărei capăt era legat de coşul casei.

— Dacă individul a apucat pe drumul acesta, cu siguranţă că a şters-o, îşi spuse Shannon şi urmă să pună alte

întrebări santinelei.

Omul răspunse că nu mai auzise nici un alt zgomot, decât ce se făcuse prin spargerea geamului.

Dick inspecta cu mare atenţie toate colţurile, dar nu găsi nimic şi se înapoie în cămăruţă, lăsându-l pe Steel să-şi urmeze cercetările. Acesta examina amănunţit tabla de plumb a acoperişului.

Prima descoperire fu un cilindru mic de alamă, mai mult ca sigur era cămaşa unui glonte tras de curând dintr-un revolver automat. A doua descoperire mai importantă, n-o făcu decât în momentul când era gata să-şi părăsească cercetările. Era un obiect căzut în jgheabul de la marginea acoperişului şi pe care-l zări numai datorită strălucirii sale.

Era o tabacheră de aur, care conţinea trei ţigarete complet ude. Într-unul din colţuri se afla o iniţială. Uscând obiectul, Steel coborî şi el şi-l arătă şefului. Dick Shannon citi iniţiala.

— Cred că am pus mâna pe individ, spuse el foarte liniştit.

Capitolul XXXI.

MARTIN ELTON SE ÎNAPOIAZĂ ACASĂ.

Dora Elton auzi cheia bărbatului cum se introduce în broască şi se pregăti pentru întrevedere. Cu toate că nu lepădase încă paltonul de blană, tremura ca varga şi totuşi în cameră era o temperatură destul de ridicată. Se găsea într-o astfel de tensiune nervoasă, încât toate zgomotele ajungeau până la ea, mult mai amplificate; îl auzi punându-şi jos bastonul, auzi mişcarea paşilor pe covor… şi aşteptă. Uşa se deschise şi Martin Elton intră. La vederea lui, ea îşi duse mâna la gură, ca pentru a opri un strigăt. Faţa şi mâinile lui erau murdare; o fâşie de stofă atârna de-a lungul pantalonului sfâşiat şi lăsa să se vadă genunchiul gol şi jupuit. Avea privirea rătăcită, iar buzele-i palide aveau mişcări convulsive. Rămase un moment nemişcat în faţa uşii, privind-o fără dojană şi fără răutate.

— Aşadar… totuşi a venit poliţia; spuse el închizând uşa.

— Nu, căci i-am împiedicat. Gavon credea că sunt isterică.

El îşi întinse mâinile în faţa focului.

— Într-adevăr, şi mie îmi vine să cred la fel. Am să fac acum o baie, să-mi schimb hainele şi să mă descotorosesc de astea. A fost o escaladare, cum nu se poate mai grea.

Atunci deodată, Dora se duse înspre el îşi băgă mâna în buzunarul hainei. El nu protestă de loc şi când ea scoase de acolo un browning, o privi mai mult cu interes, decât cu teamă.

Cu mâna tremurândă, ea cercetă de aproape revolverul; camera lui era goală, lipsea magazia de gloanţe care trebuia să umple patul.

Mirosind arma, o expresie dureroasă se răspândi pe figura ei. Browningul fusese întrebuinţat de curând, mirosul de pulbere arsă, persista încă.

— Da, schimbă-te repede, spuse ea. Te-a văzut cineva?

— Nu ştiu…Poate!

— Du-te şi te schimbă, mai repede.

După ce Martin părăsi camera, ea cercetă din nou revolverul; nu era nimic care să-l facă mai deosebit de o mie altele. Bunny îl cumpărase în Belgia, unde asemenea cumpărături nu se înregistrau cu prea multă minuţiozitate. Vârî încetişor arma în buzunar şi bătând la camera soţului ei, zise:

— O să ies puţin, pentru vreo jumătate de oră, spuse ea.

— Bine, răspunse el, cu o voce înăbuşită.

Chemând un taxi, Dora o porni până la capătul unei scări care ducea la un pod ce trecea peste apă. De pe mijlocul podului lăsa arma să cadă şi auzi zgomotul pe care acesta îl făcu în atingere cu gheaţa subţire. Străbătu apoi podul până la celălalt mal al canalului şi după cinci minute, chemă o altă maşină, care o duse înapoi acasă.

Martin, în pijama, sta în faţa căminului din salon, sorbind o cafea. Fără ca ea să-i spună, ghici de unde venea.

— Ce ai făcut cu hainele?

— În sobă, spuse el scurt.

— Eu mă duc să mă culc şi merse la el ca s-o sărute.

Rămas singur, Martin îşi privi mâinile jupuite.

— Ce curioase mai sunt şi femeile îşi spuse el.

Nu se culcă. Hainele îi erau pregătite, ca atunci când ar fi fost să vină somaţia pe care o aştepta. Rămase toată noaptea lângă foc, dus pe gânduri. Zorii zilei îl găsiseră în acelaşi loc, cu bărbia aplecată-n piept, adormit, cu cenuşa rece din sobă.

Pe la orele şapte servitorul veni să-l anunţe că detectivul Shannon dorea să-l vadă. Cutremurându-se Martin se sculă.

Aproape în acelaşi timp intră şi Dick.

— Bună ziua, Elton; nu cumva… drăcia asta îţi aparţine? în mână ţinea o tabacheră.

— Da, zise el.

Shannon vârî tabachera la loc în buzunar.

— Ai putea să-mi explici cum se face că s-a găsit acest obiect în noaptea trecută în apropierea locului unde a fost ucis Lacy Marshalt?

— Mă rog, spuse Elton foarte politicos. La ce oră s-a comis omorul?

— La opt.

— La orele opt, adăugă Martin pe un ton liniştit, eram la comisariatul de poliţie din Vine Street, explicând inspectorului Gavon că soţia mea avea momente de aberaţie mintală. De altfel, moartea lui Lacy Marshalt mi-era cu totul necunoscută.

Dick privi ţintă la el.

— Ai fost la comisariatul din Vine Street? Asta se poate controla foarte uşor.

— Aş fi înclinat să cred că acest lucru s-a făcut înaintea sosirii d-tale aici, răspunse Martin foarte serios.

În acest moment uşa se deschise şi în cameră intră Dora. Faţa-i searbădă şi ochii-i înconjuraţi de cearcăne, arătau că petrecuse o noapte foarte grea. Privirea ei trecea de la Shannon la Martin.

— Ce s-a întâmplat, întrebă ea în şoaptă.

— Shannon îmi aduce la cunoştinţă că Lacy Marshalt a fost omorât, spuse Martin foarte calm. Tu ştiai asta?

— Da, o ştiam. Şi… de ce a venit căpitanul Shannon?

— Cred că mă bănuieşte pe mine, răspunse el surâzând.

— Pe tine! Şi măsură cu privirea pe detectiv. Soţul meu n-a ieşit aseară din casă.

Martin începu să râdă cu poftă.

— Scumpa mea, îl faci pe căpitan să devină bănuitor. Ba da, am ieşit. Îi spuneam tocmai că am fost în Vine Street şi că la ora când a fost comis asasinatul mă găseam tocmai la comisariatul de poliţie. Prin nu ştiu ce întâmplare misterioasă, tabachera mea s-a transportat pe acoperişul casei lui Malpas.

— În primul rând, eu nici n-am spus că era pe acoperiş, spuse Shannon pe un ton tăios, iar Elton rămase un moment zăpăcit.

— Fără îndoială că a fost la mijloc un efect de telepatie – ştii… sunt dotat cu un al şaptelea simţ. În orice caz era pe un acoperiş oarecare.

— Nici asta n-am spus-o, spuse Shannon liniştit.

— Atunci probabil că am visat.

Elton nu părea de loc impresionat de gafele pe care le făcuse.

— Ascultă Elton. Aş vrea să fii ceva mai sincer cu mine. Nici nu-mi vine să cred că inventezi un bluf atât de stupid, pretinzând că ai fost la Vine Street la orele opt, dacă n-ar fi şi o probă în favoarea afirmaţiei dumitale. Ia spune-mi, cum se face că tabachera aceasta s-a găsit pe acoperişul casei din Portman Square Nr.551?

— Eu, eu sunt aia care am pus-o acolo! spuse Dora. O luasem acum câteva zile… ştii că eram prietena lui Lucy Marshalt şi că… mergeam câte o dată să-i fac vizite…

Dick dădu din cap.

— Vezi că n-a fost găsită în casa lui Marshalt, ci pe acoperişul casei lui Malpas.

Privirea-i căută pe aceea lui Martin.

— Eu am lăsat-o acolo, spuse Bunny cu mult sânge rece. Şi asta mai de mult. Aveam intenţia să pătrund în casa lui Marshalt, ca să lichidăm o socoteală mai veche. Dar pe casa lui este imposibil de urcat; era mult mai uşor de urcat pe casa vecină. Dar greutatea cea mare începu atunci când încercam să pătrund în vila lui Lacy. Şi aseară era cu mult mai greu când descoperii un individ, probabil detectiv, care făcea de pază pe acoperiş.

— Cum ai coborât de acolo?

— Aici este, vezi partea cea mai surprinzătoare. Cineva, tocmai ca o providenţă, pregătise o funie legată de burlanul unui coş, care avea noduri din distanţă în distanţă. Era tot atât de uşor să cobori pe ea, ca pe o scară. Shannon stătu un moment pe gânduri apoi grăi:

— Fii bun şi îmbracă-te. Vom merge în Vine Street, ca să verificăm povestea.

Era convins că din toate câte auzise, nu era nici un pic de adevăr; dar sosind la Comisariat, primi o lovitură la care nu se aştepta. Nu numai că tot ce spusese Martin era adevărat, dar pe registrul unde se însemnau foarte scrupulos toate vizitele, era menţionat:

Dl. Elton a venit în chestia unui denunţ fals, ora opt.

Alibiul era deci incontestabil.

Dick privi ceasornicul din perete.

— Merge bine?

— Acum da.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Shannon repede.

— Ceasornicul se oprise aseară. Asta s-a întâmplat din cauza frigului excesiv, deoarece atunci când l-am pus în funcţiune n-a fost nevoie să-l învârtim. De fapt, mai mult ca sigur că se oprise atunci când erai şi dumneata aici, domnule Elton, abia după ce ai plecat mi-a atras atenţia gardianul asupra acestui fapt.

Dick Shannon îl însoţi pe Bunny. Nu schimbară nici o vorbă, până când ajunseră la Curzon Street.

— Ceasornicul ăsta idiot, mai mult ca sigur, că o să-ţi scape viaţa prietene, spuse Shannon; am un mandat de percheziţie la d-ta şi am să-l pun imediat în aplicare.

— Dacă-i găsi ceva care să-ţi poată servi, răspunse Martin, voi fi primul care să te felicite.

Capitolul XXXII.

SCRISOAREA.

Dintre toate ziarele, „Globe Herald” fu acela care dădu cea mai amănunţită descriere a evenimentelor din ajun.

Ieri seară în interval de numai zece minute, onorabilul Lacy Marshalt, senator al Africii de Sud a fost ucis, corpul lui răpit şi valetul său de încredere omorât probabil de una şi aceiaşi mână. Prima parte a tragediei s-a săvârşit în casa lui Malpas, un singuratic, care trecea drept milionar. Malpas, om de obicei excentric, a dispărut şi poliţia este pe urmele sale. Povestea acestei crime, aşa cum a fost culeasă de către reporterii lui „Globe Herald”, deşi perfect veridică, seamănă mai mult cu un capitol din Edgar Poe, decât un eveniment petrecut într-unul din cartierele cele mai elegante ale Londrei. La orele opt fără cinci minute, detectivul comisar Shannon o însoţea pe d-ra Bedford, secretara lui Malpas la nr.551 din Portman Square.

D-ra Bedford avea întâlnire cu persoana dispărută şi dl. Shannon, care zadarnic încercase în diverse rânduri să aibă o întrevedere cu dl. Malpas, hotărî că de data aceasta era cea mai nimerită ocazie să pătrundă în casa aceea atât de bine păzită. Acum se ştia precis că uşile şi ferestrele acestui imobil erau puse în mişcare printr-un sistem electric şi că prin intermediul unor difuzoare, Malpas avea posibilitatea să se pună în legătură cu cei care-l vizitau, fără să fie văzut.

La orele opt fix uşa se deschise, iar d-ra Bedford împreună cu detectivul pătrunse în casă.

Este sigur că, în acest moment dl. Malpas era acasă, deoarece vocea lui fu auzită şi recunoscută. D-ra Bedford voia tocmai să bată la uşa apartamentului particular al bătrânului, când deodată se auziră două focuri de revolver

trase din interior. Pătrunzând înăuntru, căpitanul Shannon descoperi pe podeaua cabinetului lui Malpas corpul neînsufleţit a lui Lacy Marshalt.

Urmează o povestire foarte exactă a celor petrecute în urmă.

Poliţia se găseşte în faţa unui mister de nepătruns, pe care-l rezumăm, pe cum urmează.

— Cum a putut pătrunde Marshalt în locuinţa atât de bine păzită a bătrânului singuratic, care precum s-a aflat ulterior îl ura şi de care Marshalt avea o frică atât de pronunţată, încât a întrebuinţat detectivi particulari ca să-l apere contra maşinaţiilor vecinului? Este evident că trebuie să se fi întrebuinţat o momeală serioasă, care să-l decidă să intre în casa misterului.

— Cum a fost răpit corpul lui Lacy Marshalt de la nr.551?

— Cine şi pentru ce l-a ucis pe Tonger, valetul? Teoria poliţiei este că ucigaşul trebuie să fi fost jignit de către ambele victime ale acestei odioase crime.

— Unde este Malpas? N-a căzut oare şi el în mâinile acestor sumbri ucigaşi?

Dick citi articolul şi, în forul său interior, dădu perfectă dreptate reporterului în ce priveşte exactitatea povestirii. Existau cu toate acestea anumite fapte care au fost omise, lucru pe care de altfel îl constată cu deosebită satisfacţie.

La orele zece lua interogatoriu bucătăresei lui Marshalt, o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, care părea mai puţin agitată decât restul personalului.

— La ce oră a plecat dl. Marshalt, de acasă?

— La şapte şi jumătate.

— Au fost cumva, ceva certuri prin casă?

— Vreţi să spuneţi, adică, între dl. Tonger şi dl. Marshalt? Nu, d-le, nu. Cu toate că de multe ori erau porniţi pe ciorovăială. Dl. Tonger nu era un servitor aşa… de terchea-berchea; îl cunoştea pe dl. Marshalt atât de bine încât servitoarele au auzit de multe ori cum îi spunea pe nume. Erau prieteni la cataramă.

— Unde mânca Tonger, în bucătărie?
— Nu, d-le, era servit în camera lui.
Dick consultă chestionarul ce-l scrisese în grabă.
— Era Tonger abstinent? Vreau să spun îi plăceau băuturile spirtoase? Bucătăreasa zâmbi.
— În ultimul timp a băut foarte mult. La început îi trimiteam apă sau limonadă o dată cu mâncarea, dar în ultimele săptămâni a băut o cantitate mare de băuturi spirtoase, deşi nu l-am văzut niciodată schimbat din cauza asta.
Femeia nu-i spuse de fapt nici o noutate.
Părăsind casa lui Marshalt, Dick merse la hotelul lui Audrey. Când sosi acolo, ea termina tocmai masa.
— Ştii de acum tot ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se spre ziarul care sta desfăcut pe masă.
— Da, au descoperit multe lucruri; chiar şi faptul că eram împreună.
— Asta le-am spus-o eu. Nu era cazul să facem un mister din prezenţa d-tale. Îţi mai aduci aminte de biletul ăsta?
Puse în faţa ei scrisoarea pe care o găsise în camera lui Malpas.
— E scrisul meu; cred că e una din scrisorile pe care le-am copiat pentru dl. Malpas.
— Îţi mai poţi reaminti conţinutul ei?
— Nu, scrisorile nu aveau pentru mine nici un sens şi le copiam maşinal. Unde ai găsit-o pe asta?
Dick nu voia să-i producă o emoţie prea mare, aşa încât schimbă vorba.
— N-o mai fi având cumva Malpas, vreo altă locuinţă? Prin scrisorile sale nu vorbea oare de vreo ascunzătoare?
— Nu.
Audrey întrebă apoi, repede:
— Ce trebuie să fac cu banii pe care mi i-a dat?
— Păstrează-i până s-or arăta moştenitorii, răspunse Dick cu asprime.
— Nu cumva o fi murit? Spune, te rog! strigă ea alarmată.

— Încă nu; dar o să fie şi asta, şapte săptămâni după ce oi pune mâna pe diavolul ăsta bătrân.

Îi ceru din nou descrierea bătrânului şi-şi notă într-un carnet. Era omul pe care-l zărise prin fereastra acoperişului.

— Cu siguranţă că pe undeva prin Londra, poate chiar în casa din Portman Square. Casa asta e plină de ascunzători.

Erau cel puţin două ascunzători, pe care nu le cunoştea. Dacă ar fi găsit a doua, misterul din Portman Square, n-ar mai fi fost un mister.

Capitolul XXXIII.

PE LA PERIFERIE.

După plecarea lui Dick, Audrey se culcase, simţindu-se foarte obosită şi somnoroasă. Deodată se trezi din somn. Uşa camerei era întredeschisă. Era însă sigură că o închise mai înainte – era deasemenea sigură că cineva de afară a deschis-o. Sărind din pat ieşi pe coridor unde nu văzu pe nimeni, probabil se înşelase. Dar intrând în cameră, Audrey găsi pe jos o scrisoare. La vederea adresei, inima încetă aproape să-i mai bată. Era de la Malpas. Tremurând rupse plicul. Înăuntru se găsea un bileţel mâzgălit la repezeală:

Lacy şi satelitul lui sunt morţi. Dacă trădezi încrederea pe care am avut-o în d-ta, ai să le calci pe urme. Vino astă seară la orele nouă la capătul drumului care înconjoară St. Dunstan. De vorbeşti despre asta lui Shannon cu atât mai rău şi pentru el şi pentru d-ta.

Reciti scrisoarea. Mâinile îi tremurau. St. Dunstan era la una din extremităţile Londrei; un azil pentru soldaţii orbi, în partea cea mai puţin frecventată a periferiei. Să-i spună lui Dick, sau nu? Primul imbold fu să nu ţină seama de ameninţare. În urmă se gândi la siguranţa tânărului detectiv. Punând scrisoarea în poşetă se dădu jos să caute supraveghetoarea etajului. Aceasta afirmă că nu văzuse pe nimeni în coridor, bătrân sau tânăr, în afară de persoanele cunoscute.

Audrey reciti scrisoarea care-i plăcu mai puţin. Nu rămânea de făcut decât una din două: sau merge la întâlnire sau îi spune totul lui Dick preluând riscul a tot ce urma să se întâmple…

Erau de fapt mai multe motive pentru care, Shannon nu trebuia pus la curent cu acest lucru: el îl căuta pe Malpas şi cu toate că în felul acesta l-ar fi putut duce direct la el, l-ar fi condus de asemenea şi la moarte.

Încercă atunci să combine un alt plan: în primul rând va lăsa în casa de fier a hotelului, toţi banii care-i avea, va alege apoi un taxi, al cărui şofer să fie un om foarte puternic, de altfel nici nu va coborî din maşină.

Îi trebui un timp îndelungat, până să găsească un şofer aşa cum îi trebuia.

— Mă duc să întâlnesc un domn în Outer Circle, spuse ea. Vreau… Nu doresc de loc să rămân singură cu el. Înţelegi?

El nu înţelegea. Cea mai mare parte din tinerele persoane pe care le conduse prin partea locului, ca să se întâlnească cu domni, doreau tocmai contrariul. Ea îi mai dădu câteva instrucţiuni şi se urcă în maşină, liniştită la gândul că întrevederea neplăcută va fi în curând terminată.

Era o noapte îngrozitoare. Ningea des, cu fulgi mari, drumurile de la periferie erau albe şi doar copacii scuturaţi de vânt nu reţineau fulgii care cădeau pe ei.

Priveliştea era lugubră şi după cinci minute nu mai zări nici o fiinţă pe drumurile care se încrucişau.

— Iată-ne la St. Dunstan, d-ră, spuse şoferul dându-se jos din maşină şi deschizând portiera; dar… nu se vedea nimeni pe aici.

În acest moment fără să facă cel mai mic zgomot, se opri o maşină mare, la câţiva paşi de taxi.

Tânăra fată zări o siluetă încovoiată venind spre ea şi îşi ţinu respiraţia.

— Audrey!

Era imposibil să nu recunoască vocea. Codindu-se făcu câţiva paşi înainte, după ce mai întâi aruncase o privire

semnificativă spre şofer.

— Poftim aici, dacă eşti bun, pe un ton pe care încercă să-l facă cât mai viguros.

El veni încet spre ea şi Audrey zări deasupra şalului de la gât nasul cel mare şi bărbia lunguiaţă pe care le descrisese atât de bine lui Dick, chiar în dimineaţa aceea.

— Vino încoa, spuse el nerăbdător, dă drumul şoferului.

— Nu, trebuie să rămână, răspunse ea cu voce tare. Nu pot rămâne prea mult cu d-ta. Ştii foarte bine că eşti căutat de poliţie.

— Dă drumul şoferului, mormăi el. Apoi:

— Aha! Ai pe cineva în maşină! Aşa ne-a fost vorba? Ţi-am spus doar…

Ea zări ceva de metal strălucind, în mâna lui şi se dădu îngrozită înapoi.

— Nu e nimeni. Jur că nu-i nimeni decât şoferul.

— Vino aici, ordonă el pentru a doua oară. Urcă la mine în maşină.

Ea se întoarse şi alunecă pe trotuarul îngheţat. El o apucă.

— Ia ascultaţi! Ce înseamnă asta, strigă şoferul ameninţător.

— Rămâi acolo unde eşti.

În faţa revolverului îndreptat asupra lui, omul dădu înapoi.

— Ia-ţi maşina şi pleacă. Na!

Îi aruncă un pumn de bani şi şoferul se aplecă să-i ridice.

Atunci revolverul fu ridicat în sus şi recăzu pe capul omului, care se prăbuşi la pământ în nesimţire.

Toate acestea se petrecură cu iuţeala fulgerului. În momentul când omul căzu, Audrey se simţi ridicată în sus.

— Dacă strigi, îţi tai gâtul, murmură el la ureche. Dacă nu vrei să mă asculţi o vei lua pe urmele lui Marshalt şi ale lui Tonger, drumul pe care-l va apuca şi Shannon, dacă nu-mi dai ascultare.

— Ce vrei de la mine? spuse ea gâfâind.

— Contraserviciu! Lucru pentru care te-am plătit!

Capitolul XXXIV.

SFATURILE D-LUI BROWN.

Mâna lui Malpas îi închise gura în timp ce o târa spre maşină şi era cât pe ce să-şi piardă conştiinţa, când deodată strânsoarea slăbi şi ea căzu la pământ leşinată. Înainte să-şi poată da seama de cele întâmplate, farurile maşinii lui Malpas trecu în goană nebună pe lângă ea. Zări un grup de trei oameni alergând, auzi mai multe focuri de armă, apoi fu ridicată de la pământ.

Ridicând privirea o întâlni pe cea a Iui Shannon.

— Eşti o fată rea, spuse el cu multă severitate. Dumnezeule, în ce frică mai băgat.

— L-ai văzut…L-ai văzut?

— Pe Malpas? Nu, i-am zărit doar farurile, dar sper că vreunul din oamenii mei o să pună mâna pe el la una din bariere, cu toate că nu prea văd bine cum. Agentul pus de mine ţi-a pierdut urma şi doar printr-o simplă întâmplare te-am regăsit. Atunci mi-a telefonat; dacă n-ar fi fost aşa…

Ea se cutremură de groază.

— Ţi-a spus ceva interesant?

— Nu, mi-a făcut doar fel de fel de ameninţări, pe care sper că n-o să Ie pună în aplicare.

— Pentru un motiv sau altul, Malpas crede că este necesar să dispari.

Îi mărturisii că, pentru a o putea apăra, pusese să fie urmărită toată ziua de către oamenii săi.

O conduse la hotel şi apoi se înapoie la locuinţa lui.

Aici îl revăzu pe Brown, pentru a doua oară. Stătea în acelaşi loc, unde se găsise şi în seara când Dick îl primise la el.

— Ascultă amice, îi spuse Dick, ştii că îmi calci pe nervi. De când mă aştepţi aici?

— De vreo patru minute, răspunse Brown surâzând.

— Îmi permit să-ţi dau sfatul că atunci când vrei să mă vezi, să baţi la uşă. Am în serviciul meu oameni care au misiunea să deschidă vizitatorilor, căci bănuiesc că doreai să mă vezi.

— Nu tocmai, fu răspunsul neaşteptat al vizitatorului. Apoi: Ai pus mâna pe el?

Dick se întoarse brusc la el.

— Pe cine şi fi pus mâna?

— Pe Malpas. Am aflat că l-ai urmărit în noaptea asta.

— Ştii prea mult, mai multe lucruri decât ar trebui să ştie un om nevinovat.

Brown se porni pe râs.

— Nimic nu agasează mai mult poliţia, ca atunci când vede că lumea ştie lucruri pe care ea le crede neştiute. Dacă ai sta puţin să te gândeşti că focurile de revolver au cam băgat în sperieţi pe bieţii locuitori din Regent Park, nu te-ai mai mira că încercarea de arestare a acelui diavol, este cunoscută.

— A acestui diavol, aş-aaaa? Îl cunoşti prin urmare pe Malpas?

— Şi încă foarte bine. Puţini sunt aceea care să-l cunoască mai bine ca mine.

— Şi-l cunoşteai poate şi pe răposatul Lacy Marshalt?

— Chiar mult mai intim decât pe Malpas, răspunse Brown. Mult mai bine decât îl cunoşteam şi pe răposatul Laker.

— Vino sus la mine, zise Dick cu bruscheţe. Laker este un nume, pe care l-ai pronunţat deja o dată.

— Era un beţiv şi un hoţ ordinar. Nu l-a cunoscut bine pe Malpas, căci altfel n-ar fi făcut greşeala pe care a făcut-o. Cu Malpas nu poţi face decât una singură şi a lui a fost că l-a vizitat pe Malpas într-o noapte, când mai întâi văzuse un vin roşu de prea aproape… asta era în noaptea morţii lui Laker.

— Moartea lui? Aşadar a murit?

— Corpul lui a fost scos din apă acum câtva timp. Credeam că ai să găseşti o legătură între aceste două cazuri.

Dick sări ca muşcat de şarpe.

— Vrei să vorbeşti, poate, de omul care a fost doborât şi aruncat peste parapetul apei?

Brown făcu un semn afirmativ.

— Era beţivanul de Laker. Bănuiesc că a fost ucis de către Malpas.

Dick privi tăcut la cel care-i vorbea.

— Te întrebi, desigur, dacă este într-adevăr posibil să existe asemenea demon cu faţă de om, care să rezolve toate dificultăţile, prin ucidere? N-ai decât să comiţi o crimă şi să nu-ţi găseşti nici un motiv de remuşcare şi atunci toate celelalte vor urma ca un fel de consecinţe foarte naturale. Am întâlnit o mulţime de asasini.

— L-ai întâlnit? spuse Dick neîncrezător.

— Da. Am fost un şir întreg de ani la ocnă. Asta te face să tresari? Numele meu adevărat este Torrington: am fost condamnat la muncă silnică pe viaţă, dar am fost graţiat pentru că am salvat de la moarte doi copii, copii înaltului comisar al Coloniei Capului. Acesta-i motivul pentru care mi s-a permis întrebuinţarea unui paşaport sub nume fals. În realitate sunt, adăugă el cu un surâs pe buze, un membru al claselor privilegiate. Malpas mă interesează; mă interesează mult mai mult răposatul Marshalt. în general, mă interesează toţi criminalii, tot aşa cum mă interesează un tren care deraiază.

— Pare că nu prea ţineai la Marshalt, observă Dick privindu-l ţintă.

Brown surâse.

— Nu… Aici se opri puţin, nu ţineam de loc la el, e perfect adevărat. „De mortuis nil nisi bonum”, este o formulă stupidă. De ce s-ar spune rău de cei morţi? Dacă mor, actele lor supravieţuiesc. Trebuie să bagi bine de seamă căpitane Shannon, adăugă el privind cu ochii ageri şi aspri la detectiv.

— Să bag de seamă… La ce?

— La Malpas. Nu joacă nici un rol la el, să omoare pe cineva. Şi are motive speciale să caute să-ţi vină de hac. Ţine minte ce-ţi spun, este un geniu în felul său şi are un simţ deplorabil pentru aranjarea teatrală a lucrurilor. Ochii

lui părăsiră pe Shannon. Dacă aş fi în locul d-tale, l-aş lăsa dracului.

Dick porni pe râs.

— Iată un sfat delicios, pentru un ofiţer de poliţie.

— E în orice caz un sfat bun, spuse Brown. Apoi schimbă vorba:

— Unde bănuieşti că ar fi putut duce corpul lui Marshalt?

— Trebuie să fie pe undeva prin casă; dar nu văd de ce ţi-aş face cunoscute teoriile mele.

— Eu nu cred să fie prin casă, îşi dădu cu părerea. Am o idee… dar am spus de acum prea multe. Şi acum vrei să vi cu mine la hotel, să luăm un vin fierbinte?

Râzând, Shannon îl refuză.

— În orice caz, te rog să mă însoţeşti, spuse el cu un surâs de teamă. Sunt un om slab şi am nevoie de protecţia poliţiei.

Dick îi spuse să aştepte jos, în timp ce el telefona, ca să ştie dacă s-a găsit urma lui Malpas. Când Dick se înapoie, îl găsi la locul obişnuit, la marginea trotuarului, scrutând cu privirea-i ageră împrejurimile spre Haymarket.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, zise el, fără să dea vreo explicaţie.

În timpul drumului, Dick observă un fapt curios: în anumite momente, dl. Torrington, pare că uita să şchiopăteze. Când ajunse la hotel Shannon îi făcu această observaţie.

— Cred că este o chestiune de obişnuinţă, răspunse Torrington fără să se formalizeze. Am fost atât de obişnuit să-mi târâi piciorul, încât a devenit un fel de a doua natură.

Privi în jurul său cu aceiaşi intensitate ca şi mai înainte.

— Tot te mai aştepţi să vezi ceva?

— Caut umbra; n-a apărut niciodată în toată ziua de azi.

— Nu-ţi place să fi urmărit? zise Shannon râzând. Văd că ai fost destul de dibaci ca să-i descoperi umbra.

Torrington îl privi cu mirare.

— Crezi… pe poliţistul care m-a urmărit? Este colea, după colţ. Ştiu toate privitoare la el. Dar nu, vorbeam de omul care te urmăreşte pe dumneata.

— Pe mine? spuse comisarul.

Torrington deschise ochii mari.

— Cum, nu ştiai? întrebă el cu un aer nevinovat. Dumnezeule, Doamne! Şi eu care credeam că le ştii pe toate cele…

Capitolul XXXV.

PAŞI PE SCARĂ.

Slick Smith locuia într-o odaie mobilată în Bloomsbury. Sta la primul etaj al unei case care pe vremuri fusese o locuinţă frumoasă. Pentru anumite motive, dispunerea arhaică a imobilului, convenea de minune lui Slick. Aşa, de exemplu, în faţa ferestrei camerei sale, era un rezervor de apă şi zgomotul care-l făcea această apă în scurgerea ei necontenită, ar fi putut să scoată din sărite pe un om mai sensibil, dar Slick Smith, care nu era nici sensibil, nici martir al nervilor săi, găsea că acest zgomot este calmant şi rezervorul un fel de mijloc perfect ca să poată părăsi incognito locuinţa. De la fereastră până la rezervor era doar un pas, un altul până la zidul casei alăturate… Un om sprinten putea, în mai puţin decât ar fi trebuit să treacă prin uşa de la intrare, să fie din camera lui Slick în strada laterală; şi cu aceiaşi uşurinţă să se înapoieze.

Aceasta era cauza pentru care suporta rezervorul şi acoperişurile joase precum şi scara încolăcită, unde-ţi loveai capul de grinzile bătrâne, de mai bine de trei secole. Nimeni din casă nu ştia cu ce se ocupa el. Era privit, în general, ca un om cu mulţi bani.

Cea mai mare parte din nopţi şi le petrecea afară din casă, şi în schimb dormea toată ziua, cu uşa încuiată. Primea foarte puţine vizite şi aproape toţi care-l căutau veneau în timpul prânzului, când proprietarul era la masă, aşa că Smith le deschidea singur uşa. Aceştia nu sunau niciodată ci-i dădeau de veste că au sosit printr-o simplă fluierătură.

Când pleca de acasă, era întotdeauna în ţinută de seară şi pornea mereu pe acelaşi drum. Trecea mereu pe la acelaşi bar din Cork Street, pe la un mic club de noapte din Soho, pe la un club mai monden din Coventry Street şi aşa mai departe, până într-un anumit loc unde dispărea fără să lase cea mai mică urmă. Noapte după noapte, cei mai buni copoi ai Scotland Yard-ului îl pierdeau din ochi, totdeauna în acelaşi loc, la colţul de la Picadilly Circus şi Shaftesbury Avenue, cel mai iluminat loc al Londrei.

În noaptea când Audrey mersese la întâlnirea ei cu Malpas, Smith ajunsese la etapa Soho şi sta la o măsuţă dintr-un colţ mai retras, ascultând sforţările instrumentiştilor, care încercau zadarnic să rămână în tact cu dansatorii.

Un omuleţ cu mutra vicioasă se strecură spre el, luă un scaun şi făcu semn chelnerului.

— Dă-mi şi mie la fel, spuse el, arătând paharul din faţa lui Smith, care nu-i dădu nici cea mai mică importanţă.

— Ascultă, Slick, la Astoria este o doamnă cu o grămadă de obiecte, o franţuzoaică, divorţată…

— Vorbeşti de doamna Levellier? Stocul ei valorează taman douăzeci de mii. Îşi poartă toată averea pe ea, şi asta o ştie şi cel mai de pe urmă derbedeu din Londra. Noutăţile tale sunt la fel de interesante ca şi ale almanahului de acum un an.

Omul nu fu deloc decepţionat: era un simplu informator, care în viaţa lui n-a pus mâna pe un lucru străin. Era în contact cu toţi valeţii şi servitoarele caselor mai nobile şi căuta doar să dea de urma buzunarelor care urmau să fie exploatate…

— La British Imperial, este un tip nordic, un minier bogat şi cu mulţi bani. Şi-a cumpărat astăzi o diademă de diamante.

— O diademă, da, pentru nevastă-sa, spuse Smith urmând să privească la dansatori. Îl cheamă Mollins. A dat o mie şi două sute pentru o bijuterie care nu face decât nouă sute.

Are revolver şi câinele lui doarme la picioarele lui. Se fereşte de lumea din Londra.

Informatorul suspină, fără să-şi piardă răbdarea.

— Păi… asta ar fi cam tot ce ştiu acum, dar peste o zi, două, o să am o afacere splendidă. E un tip care a venit din Africa de Sud, cu o avere grozavă. Chiar adineaori a fost aici.

— Să vi să mi-o spui şi mie, şopti cu voce schimbată Slick. Am mai auzit vorbindu-se de individul acela şi tare aş vrea să fac cunoştinţă cu el.

Puse palma pe masă şi omul se grăbi să ia ceea ce îi fusese împins pe sub ea.

Aproape imediat, Slick părăsi localul şi la fiecare nouă etapă a plimbării sale, se producea acelaşi fapt.

Câteodată îl acosta şi câte o femeie; toţi îi vorbeau de franţuzoaica de la Astoria şi minierul de la British Imperial. El îi asculta cu multă indulgenţă şi le completa informaţiile.

Când dispăru în cele din urmă ca de obicei, nu aflase absolut nimic nou.

Pe la orele două dimineaţa, un vagabond se strecură în dependinţele din Portman Square şi jumătate de oră mai târziu, soneria telefonului îl trezi din somn pe Dick Shannon.

— Aici vorbeşte Steel, de la Nr.551. Aş dori să veniţi imediat aici, se petrec nişte lucruri extraordinare.

— Extraordinare? Ce vrei să spui?

— Aş prefera să nu vă dau explicaţiile la telefon.

Dick, ştia că ajutorul lui nu-l deranja la o asemenea oră, fără să aibă un motiv serios, aşa că se îmbrăcă la repezeală.

Când sosi la Nr.551, Steel împreună cu un poliţist îl aşteptau în faţa uşii de la intrare.

— Adevărul este, mărturisi sergentul, că sau nervii mei sunt sleiţi, cu totul, sau se petrec lucruri misterioase în casa aceasta.

— Dar ce s-a întâmplat?

Steel începu povestirea, cu vocea în şoaptă.

— Aşa cam pe la miezul nopţii, am auzit un zgomot suspect, parcă cineva urca scara. Santinela şi cu mine eram în camera lui Malpas. Ne-am repezit afară din odaie, aşteptându-ne să vă găsim pe dumneavoastră sau pe inspectorul Marylebone. Nu era însă nimeni. Dar ce dracu? Era imposibil să ne fi înşelat amândoi.

— Ai auzit şi dumneata zgomotul? întrebă Shannon pe voluminosul poliţist.

— Da, domnule, şi încă pe mine m-a furnicat din creştet până în tălpi. Nişte paşi… aşa… furişaţi…

Întoarse repede capul şi privi spre scara pustie. Dick auzise şi el acum un zgomot şi tresări.

Era zgomotul înăbuşit al unor paşi pe o scară de piatră. Apoi răsună un râset înfundat.

Shannon fu dintr-o săritură la capătul scării. Aceasta era luminată de o singură lampă şi pe zid trecu umbra unui cap monstruos. Dick alergă, într-o secundă fu pe scară.

Nu găsi nici cea mai mică urmă a vreunui cap sau a unei persoane.

Capitolul XXXVI.

O VIZIUNE A LUI MARSHALT

— Curios, tare curios, spuse el cu voce tare. Asta este un sistem de acum învechit, pentru băgat groaza în muieri, ca tuşa Gertrude.

— Steel auzise „tuşa Gertrude”. Era un cuvânt din codul poliţiei. Făcu un semnal luminos pe stradă cu lampa; un agent sta de pază şi sosi imediat, înăuntru.

— Telefonează inspectorului şef, care să trimită toate rezervele divizionare şi un cordon. Spune-i „Gertrude” şi înţelege el.

Întorcându-se în cameră, găsi pe Dick cercetând cabinetul de lucru al lui Malpas. Se luaseră jos toate perdelele, exceptând acelea ale alcovului unde se găsea curiosul idol de bronz.

În faţa ferestrei, lipit de perete, se găsea un bufet mare de stejar, singura mobilă care se găsea în odaie, pe lângă cele

două scaune, biroul şi măsuţa la care se aşezau vizitatorii lui Malpas.

— A fost cineva pe aici, spuse Steel arătând o grămadă de cărţi. Lăsasem toate acestea aranjate pe birou. Voiam tocmai să le clasez, când am auzit zgomotul de pe scară.

Deodată, Dick îl apucă de braţ şi cei trei bărbaţi ascuţiră urechile. Se auzeau din nou paşii înăbuşiţi pe scara de piatră.

Shannon făcu semn să nu mişte nimeni.

Zgomotul devenea din ce în ce mai distinct, mai pronunţat, până când în cele din urmă, dădu impresia că paşii se opriseră în faţa uşii.

Aceasta era întredeschisă dar cum poliţiştii priveau la ea, începu să se deschidă încetişor.

Shannon duse mâna la coapsă şi într-o secundă, revolverul său era îndreptat spre intrare. Nu se întâmplă însă nimic, şi fără să facă cel mai mic zgomot, străbătu odaia alergând pe scară, aceasta era însă goală. Poliţistul îşi scoase cascheta şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Pot face faţă oricărui pericol, în carne şi oase, spuse el cu o voce răguşită. Nu există om pe lumea asta contra căruia să nu fiu gata să lupt; dar asta mă… asta întrece puterile mele.

— Ia lampa şi caută în odăile de sus, ordonă Dick poliţistului. Vrând, nevrând, poliţistul luă reflectorul din mâna detectivului.

— Prea bine, domnule, spuse el suspinând. Însărcinarea nu-mi place de fel, dar am să o execut.

— Vezi?! Asta-i cea mai bună deviză pentru toate serviciile, poliţiei, spuse Shannon cu veselie. Părerea mea este că acolo sus nu e altceva decât nişte camere goale; dar dacă observi ceva, indiferent ce, strigă-mă şi sunt acolo într-o clipă.

Auzi paşii greoi ai agentului şi chiar dacă n-ar fi ştiut că acesta urcă fără tragere de inimă, ar fi aflat-o după timpul întrebuinţat la mers.

Deodată zgomotul încetă, şi Dick merse la capătul scărilor.

— Totul este în regulă? întrebă el.

Nu auzi nici un răspuns, ci doar un fel de mişcare curioasă din picioare şi un sunet pe care-l făcea găina din coteţ, un fel de gâlgâit misterios. Urmă ceva, ceva rotund şi negru căzu peste parapet, drept la picioarele lui Dick.

Era casca poliţistului.

Urmat de Steel urcă scara în goană şi la lumina reflectorului zări ceva care se clătina zvârcolindu-se.

Era poliţistul care se bălăbănea la capătul unei frânghii legată în jurul gâtului şi fixată la extremitatea de sus a scării. Bietul agent era pe cale să-şi piardă conştiinţa, când Steel, sărindu-i în ajutor, tăie funia exact deasupra capului.

Îl duseră pe nenorocit în camera lui Malpas, iar Steel îi turnă nişte rachiu printre dinţii încleştaţi. Abia după vreo zece minute îşi reveni într-atâta încât să poată povesti cele întâmplate. De fapt nici nu ştia cine ştie ce:

— Voiam tocmai să urc scara la ultimul etaj, când fu aruncată asupra mea o funie, care se înnodă înainte să fi avut timp să strig după ajutor. Am zărit pe cineva trăgând din capătul scării şi atunci am avut prezenţa de spirit să-mi arunc cascheta peste parapet, altfel aş fi fost acum pe lumea cealaltă. Contra oamenilor pot lupta domnule Shannon, dar contra fantomelor…

— Cât cântăreşti amice?

— Optzeci şi cinci de kilograme, domnule.

— Aşa. Găseşte-mi, te rog, fantoma care să poată ridica optzeci şi cinci de kilograme la capătul unei funii şi să ştii, că spirt mă fac. Iată că a sosit inspectorul; deschide-i Steel.

Steel merse la birou, puse mâna pe comutatorul care deschidea uşa de la intrare, şi o retrase înapoi cu un urlet de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— Este vreun scurt circuit pe undeva, spuse sergentul. Daţi-mi mănuşa dvs. domnule căpitan.

Dick întinse şi el mâna şi întoarse de buton; dar pielea mănuşii nu-l apără de loc. Prin mănuşă simţi zguduitura pricinuită de cei 220 de volţi. Dar, în sfârşit butonul era întors.

— Nu-i nevoie să cobori, acum pot urca şi singur. Aşteptară, dar de afară continua să se bată cu îndârjire. Se uitară unii la alţii.

— Pare-se că nu funcţionează comanda, spuse Dick şi în acest moment se stinseră toate luminile.

— Rămâi la perete şi ascunde-ţi lampa, murmură Shannon.

Dar Steel o aprinse de-acum şi deodată se făcu lumină, o flacără izbucni în partea cealaltă a camerei, ceva trecu şuierând deasupra capetelor lor şi când glontele atinse peretele, se auzi un sunet surd, metalic.

Dick se aruncă la pământ, trăgând după sine şi pe ajutorul lui.

Jos, loviturile date în uşă, făceau ca holul să răsune de o larmă îngrozitoare. Shannon se târî înainte, cu lampa într-o mână şi cu revolverul în cealaltă. Steel îl imită. Întunericul din cameră era de nepătruns.

Detectivul se opri locului, încercând să asculte.

— E acolo în colţul de lângă fereastră, murmură el.

— Ba, eu cred că-i lângă zid, răspunse Steel cu voce înceată. Ah… Dumnezeule!

În tăbliile din perete, lângă bufet, apăruse o lumină verde, misterioasă şi în această lumină ca din altă lume, zăriră o formă culcată. Lumina devenea din ce în ce mai densă, lămurind fiecare detaliu oribil.

Un bărbat, în ţinută de seară, cu plastronul cămăşii înnegrit de fumul prafului de puşcă. Figura-i era palidă ca ceara şi mâinile încrucişate pe piept. Nemişcat… îngrozitor. Shannon avu o tresărire de frică.

— E un cadavru; gemu Steel. Dumnezeule, Doamne! E Marshalt, priviţi-l numai domnule Shannon, e corpul lui Marshalt.

Capitolul XXXVII.

MACARAUA DIN BUFET.

Forma era nemişcată, îngrozitoare de privit; apoi lumina descrescu încetul cu încetul, până dispăru cu totul.

Auziră un sunet asemănător aceluia unui tunet îndepărtat.

Dick se ridică în picioare, străbătu odaia, dar mâinile care pipăiau pereţii nu întâlniră decât tăbliile sculptate.

Apariţia aceea curioasă dispăru.

Auzi un zgomot de paşi în hol.

— E careva pe acolo? întrebă vocea.

— Urcaţi-vă sus. Serviţi-vă de lămpile voastre, deoarece luminile sunt stinse!

Ca şi cum aceste vorbe ar fi fost, un semnal dinainte stabilit, toate luminile se aprinseră dintr-odată.

— Cine a deschis uşa de la intrare? întrebă repede Dick.

— Nu ştiu, domnule. S-a deschis singură.

— Trebuie să fie pe undeva un alt post de comandă; caută toporul, o fi pe sus pe undeva. Ai să-l găseşti în odaia cea mititică, de lângă pod. Serveşte-te de lampa de buzunar şi de găseşti pe cineva dă-i în cap.

Toporul fu găsit fără vreun incident; iar Shannon începu să dea în pereţi. În numai câteva minute dădu la iveală cavitatea în care zărise corpul lui Lacy Marshalt.

— O macara, spuse el. Aşa ceva există în unele case la nivelul şi lărgimea bufetului.

— Întinse mâna şi dădu de cele două cabluri care acţionau elevatorul.

Bucătăria se afla la subsol şi nu putură să pătrundă în ea decât spărgând uşa. Când în cele din urmă, izbutiră să intre, zărise macaraua nemişcată, dar despre Lacy Marshalt nici urma.

— Iată cum a făcut să dispară corpul: prima dată, au lăsat macaraua suspendată între odaie şi bucătărie. Am cercetat eu de la început, dar să vezi drăcie, întocmai ca şi sus, deschizătura era mascată cu tăblii.

— Corpul lui Marshalt este undeva prin casă, nu încape nici un fel de îndoială. Le-ar fi fost cu totul imposibil să-l

aducă aici. Camera asta trebuie să fie păzită fără încetare. Un lucru e sigur. Bătrânul nu face pe fantoma aşa numai de dragul artei. Toate acrobaţiile lui au un motiv serios; şi acest motiv este că există în odaia asta ceva de care are absoluta nevoie.

Dick cercetă scăriţa îngustă ce ducea în salonul de jos, dar nu descoperi decât faptul că asemenea scări existau în toată casa.

— Dar nu există scara care duce la bucătărie, spuse Steel bătând în peretele unde scara se oprea la nivelul salonului. Spre marea lui surpriză, peretele suna a gol.

E o uşă secretă, spuse Dick îmbrâncind cu umărul şi uşa se urni foarte uşor. Iată calea pe unde intra şi ieşea amicul nostru. Urcă vreo douăsprezece trepte şi se opri.

— Iată-ne paralel cu scara cea mare. Ascultaţi. Bătu în perete.

— E atât de subţire, că s-ar putea trece cu degetul prin el.

Aşa se explică şi paşii înăbuşiţi – e un truc teatral, răsuflat de mult timp.

Se înapoiară în salonul cel mare.

— Şi acum iată şi a doua uşă, spuse Shannon, bătând în ceea ce părea un zid masiv. Asta duce la etajul unde se găsea când a zvârlit laţul în capul poliţistului.

— Dar unde o fi acum?

— Iată o întrebare cu tâlc? spuse Dick rece. Poate că o fi la câţiva kilometri de aici. Am gust să dau din nou o raită pe acoperiş. Apropo, s-au concediat oamenii lui Willit?

— Habar n-am. Tot ce ştiu este că Willit este sub ordinele notarului lui Marshalt şi că a pus un gardian în casă.

Pe acoperiş nu descoperiră altceva, decât că detectivul era mereu la post.

— Prezenţa dumitale aici, îi spuse Dick, pare cam inutilă, nu eşti de părere?

— Din punctul meu de vedere da, dar ascult de instrucţiunile şefului meu, după cum şi dvs. ascultaţi probabil de al dvs.

— Ai zărit pe cineva?
— Nu domnule.
— N-ai auzit de jos vreun zgomot?
— Am auzit ieşind din casa din dos, am crezut că sunteţi dvs. Acolo aştepta de mai bine de o oră o maşină mare. Am privit cu destulă atenţie, dar n-am putut băga de seamă cine este. Trăgea după el ceva greu. Am crezut că este unul din copoii dumneavoastră. Când Shannon fu din nou lângă Steel, află că acesta făcuse o descoperire care trebuia să lămurească misterul, până într-un anumit punct.
— Iată ce am găsit în curte, spuse el. Probabil că amicul, în fuga lui, a scăpat-o jos.
Era o cutiuţă de piele turtită. Dick o deschise şi găsi o serie întreagă de fiole mici, o siringă hipodermică şi două ace. Siringa fusese pusă la locul ei în mare grabă, deoarece era încă plină cu un lichid incolor şi pluşul care căptuşea cutiuţa era umed, pe locul unde se scursese lichidul.
— Asta a servit de curând, spuse Steel.
— Acul o arăta foarte clar, spuse Dick, examinându-l. Să trimitem conţinutul seringii la analiză. Pentru mine începe să se facă lumină.

Capitolul XXXVIII.
STORMER.

Agenţia Stormer ocupa întreg etajul întâi al unei clădiri noi din centrul oraşului. Pe uşă nici un fel de inscripţie nu arăta că acolo ar fi fost o agenţie de detectivi, ci pur şi simplu, era scris Stormer.
În dimineaţa aceea, dl. Stormer făcu una din vizitele sale fugitive la cartierul englez. Sosise ca de obicei prin intrarea sa particulară şi prima veste pe care Willit o avu despre prezenţa şefului său, fu zbârnâitul soneriei de pe masa de lucru. Alergă în grabă în sanctuar ţi-l găsi pe dl. Stormer, întins în fotoliu, cu ziarul Times în mână.
Acesta lăsă ziarul să cadă la pământ, îşi puse ochelarii pe nas şi privi lung spre funcţionarul său.
— Ce mai e nou? întrebă el.

— Sunt cinci cazuri noi în dimineaţa asta, domnule, răspunse Willit. Patru chestiuni între soţi, şi un caz de şantaj încercat de un cămătar asupra unei doamne.

Storner îşi aprinse ţigara.

— Stai puţin, nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc eu singur: ea a împrumutat bani ca să scape un prieten din încurcătura, iar bărbatul său nu-l are deloc la stomac pe acest prieten.

Willit surâse.

— Aproape exact. Femeile nu împrumută niciodată bani pentru nevoile lor personale, ci mai întotdeauna pentru un altul… Şi acum spune-mi te rog, care sunt ultimele noutăţi de la Portman Square?

Willit făcu o dare de seamă amănunţită asupra ultimelor evenimente.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Nu ştiu. Wilkes a raportat că Shannon s-a urcat din nou pe acoperiş şi că întreaga locuinţă este înconjurată de poliţişti.

— Mai taci! exclamă Stormer şi lăsând la o parte misterele din Portman Square, se ocupă de afacerile curente.

Venea destul de rar la birou, dar atunci când era acolo, lucra cât zece alţii. În noaptea aceasta, nu semnă ultima scrisoare decât atunci când ceasornicul catedralei bătu orele nouă.

— Cu privire la afacerea Malpas spuse el, se va urma, conform vechilor instrucţiuni, până când se vor primi, noi dispoziţii din partea notarilor lui Marshalt. Casa trebuie să fie păzită mai departe; să rămână un om pe acoperiş şi unul sau doi din cei mai buni copoi trebuie să fie necontenit pe urmele lui Slick Smith. Ai înţeles?

— Da domnule.

— Păcat că Slick Smith trebuie supravegheat, dar n-am poftă să risc nimic. Dacă se întâmplă ceva telegrafiază-mi. Apropo, cum se face că am fost însărcinaţi să lucrăm pentru Marshalt?

— Dorea să regăsească o anumită domnişoară, şi ni s-a adresat nouă.

Stormer bătu cu pumnul în masă.

— Sigur… fata aceea… Ţi-ai dat până acum seama de unde vine interesul pe care-l purta domnişoarei Bedford?

— Nu domnule, aşa-i felul lui. Vă aduceţi aminte cum vă povesteam că-mi ceruse să i-o aduc la masă? Nu cred să fi avut vreun alt interes.

— Serios, nu crezi?

Stormer pronunţă aceste cuvinte, apăsând pe fiecare silabă.

— Într-adevăr, este foarte bizar. Dacă nu mă înşel, chiar aşa o cheamă, Bedford, nu?

— M-aţi mai întrebat o dată. Da, domnule. Era foarte cunoscută în sat la Fontwell – toată viaţa şi-a petrecut-o acolo.

— Şi doamna Elton? Numele ei de familie nu era tot Bedford?

— Da, domnule. Acesta-i numele sub care s-a cununat.

— Hm! Bănuiam eu. Fata-i acum aici în oraş? Nu-i aşa? Ziceai, îmi pare că locuieşte la Regent. N-ai încercat până acum să o interesezi în afacerea noastră? Tot aveam nevoie de o femeie, ziceai că-i secretara lui Malpas? Asta înseamnă că-i fără serviciu acum, nu-i aşa?

— Îmi pare că Shannon s-a amorezat lulea de ea.

— Fleacuri. Orice bărbat se amorezează de o femeie frumoasă. Asta încă nu înseamnă nimic. Tare aş dori să stau de vorbă cu acest Shannon. Cam unde l-aş putea găsi?

Willit îşi cercetă carnetul de notiţe.

— Am două numere însemnate aici, unul de la locuinţă, altul de la servici.

Stormer formă numărul de la locuinţa detectivului. Dick tocmai se înapoiase acasă.

— Aici Stormer, dumneata eşti căpitanul Shannon?

— Stormer? Aha, Agenţia detectivă, particulară!

— Ei bine, Căpitane Shannon, am avut ocazia să te ajut de câteva ori dacă-ţi aduci bine aminte, eu ţi-am anunţat sosirea lui Slick Smith.

Dick începu să râdă.

— Trecând Atlanticul, pare că şi-a schimbat năravul!

— Asta nu poate fi decât o notă bună pentru el, răspunse Stormer, aspru. Dar nu aveam intenţia să vorbesc despre Slick. Aflu tocmai acum că agenţii mei au fost însărcinaţi de către răposatul Marshalt să-i păzească locuinţa. Acum că-i mort, toată chestiunea a devenit o stupizenie, dar pare-se că instrucţiunile sale rămân în vigoare, aşa că ţi-aş fi foarte îndatorat să fii indulgent cu oamenii mei. Ceea ce ţineam să-ţi spun, este că le-am dat ordin să ajute poliţia pe cât posibil, şi mai ales să nu-i pună beţe în roate.

— Asta-i foarte drăguţ din partea dumitale, şi-ţi înţeleg perfect de bine încurcătura.

Stormer surâse.

— Eu cred că nu, răspunse el. Ai întâlnit paznicul pe care notarii lui Marshalt l-au pus să păzească locuinţa acestuia?

— Nu l-am văzut.

— Uită-te bine la el, spuse Stormer, şi-i închise telefonul, înainte ca el să fi putut să-i pună încă vreo întrebare.

În timp ce mergea spre restaurant, dl Stormer râdea singur, ca de o farsă reuşită.

În noaptea aceasta luă masa la hotelul unde locuia Audrey Bedford. Se duse apoi la directorul hotelului şi spuse:

— Mi se pare că mi-e imposibil să mă înapoiez în noaptea asta acasă. Ai putea să-mi faci rost de o cameră?

— Bineînţeles, domnul meu, răspunse directorul, întrebându-se cam unde ar putea fi locuinţa acestui bărbat, care după aparenţă era american. Căută în registru şi-i spuse: 461.

— E ceva cam prea sus pentru mine.

— Mai am încă două camere libere, mai jos: 255 şi 270.

— O iau pe 270. Vezi că şaptezeci este numărul meu favorit. Audrey locuia la 269.

Capitolul XXXIX.
FIGURA DIN BEZNĂ.

Tânăra fată îşi petrecuse toată ziua în căutarea unui servici şi sforţările ei promiteau mai mult succes decât pe vremea când era prinţesa în zdrenţe, fără altă recomandare, decât proaspăta ieşire din închisoare şi o rochie sărăcăcioasă.

Lui Shannon nu-i pomenise nimic din proiectele ei. Dorinţa de independenţă este înnăscută în orice femeie şi cu cât aceasta are mai multă afecţiune pentru un bărbat, cu atât mai puţin ar accepta ajutorul lui.

În alegerea serviciului era şi o parte umoristică; pe vremuri la Beak Farm, scrisese o scrisoare cu privire la găinile ei, unei gazete al cărei titlu era Crescătorul de păsări". De aici urmase întreaga corespondenţă între ea şi editor, referitor la regimul care trebuie administrat păsărilor bolnave. Acum îşi spuse că o asemenea publicaţie nu putea să apară în fiecare săptămână fără să aibă ajutorul unui profesionist, aşa că scrise din nou editorului. Acesta îşi reaminti de ea, îi dădu întâlnire în biroul lui şi-i oferi o slujbă.

— Avem într-adevăr nevoie de cineva pentru corespondenţa referitoare la păsări. Cred că dumneata eşti cea mai indicată pentru acest scop. Ne trebuie pentru gazetă două coloane săptămânal. La întrebările cititorilor noştri, vei putea răspunde singură. Dacă se prezintă totuşi o chestiune pe care n-o poţi rezolva, referă-te la răspunsul dat în aceiaşi problemă în anul 1903.

Retribuţia nu era prea mare, cu totul insuficientă ca să-i permită felul de viaţă de până acum. Îşi petrecu tot restul zilei în căutarea unei locuite mai modeste şi găsi o cameră plăcută în imediata apropiere a redacţiei ziarului.

Dădu liberă odaia de la hotel şi directorul adânc mâhnit îşi exprimă părerea de rău că o pierde de clientă şi, în acelaşi timp speranţa că în curând are să revină.

Ea, din contră, era foarte mulţumită că părăseşte acest hotel, care-i amintea atâtea lucruri neplăcute şi nu mai avea răbdare, să se vadă odată în singurătatea viitoarei sale camere. Trebuia să plece a doua zi la amiază. Dick venise foarte devreme să o vadă, aşteptându-se să o găsească de pe urma zdruncinăturii din ajun, şi mare-i fu surpriza, aflând că a ieşit.

Ceva mai târziu unul din oamenii săi îi aduse ştirea că fata găsise un serviciu şi alergă într-un suflet să o felicite.

— Voiam tocmai să-ţi telefonez, spuse ea.

— Oh! spuse Dick, repede: S-a întâmplat ceva? Ai mai primit vreo veste nouă de la…

— Nu, nu, nici nu cred că voi mai primi şi dacă va fi să mai primesc, fi sigur că am să-ţi comunic fără întârziere. Nu, nu asta-i. Dar am veşti bune.

— M… Da! Te dedai din nou afacerilor cu păsări… dar de partea literară!

— Se putea altfel? Asta ţi-a spus-o „umbra”, aşa mi se pare că i spune în limbajul dvs.? E foarte romantic, n-am ce spune, dar e foarte puţin simpatic să te ştii urmărită! Şi uitasem de existenţa ei.

— Care-i motivul pentru care doreai să mă vezi?

Ea deschise poşeta şi scoase de acolo o pietricică mică.

— Ca să-ţi arăt asta; voiam de mult să-ţi vorbesc despre ea.

El privi obiectul cu gura căscată, îl întoarse, şi-i examină cu multă atenţie pecetea roşie.

— De unde o ai?

— E atât de important? Am găsit-o în holul nr.551, prima oară când am fost la dl. Marshalt. Scăpasem jos cheia şi aplecându-mă să o ridic, am găsit pietricica. Dorisem să-ţi vorbesc despre ea, dar am uitat.

Dick îşi reaminti de întrevederea lui cu Brown, sau mai bine zis cu Torrington.

— Ştii ce-i asta?

— Un diamant brut. Valorează cam vreo opt sute de lire.

— Eşti sigur?

El merse cu diamantul spre fereastră şi-l cercetă mai aproape.

— Eşti sigur că-i diamant?

— Da; şi pecetea este a unei companii miniere. Pot să-l opresc?

— Bineînţeles, spuse ea răsuflând uşurată.

— Mai ştie cineva că-l ai?

— Nu, numai dacă n-o fi ştiut Malpas; dar nu cred. Dick stătu o clipă pe gânduri.

— Nu cred, spuse ea încet. Doar dacă-i… acum îmi aduc aminte; într-una din zile ceream directorului hotelului, cheia camerei mele; el n-o avea şi atunci am golit întreg conţinutul pe masă şi am găsit cheia în căptuşeala ruptă.

— Atunci a văzut-o el… când spun el, înţeleg pe el, sau pe vreunul din agenţii lui. Cred că aşa se explică modul în care s-a purtat cu d-ta în noaptea trecută.

Audrey suspină.

— Pe zi ce trece regret tot mai mult că mi-am părăsit ferma. Nici nu-ţi pot spune cât m-am bucurat când editorul m-a întrebat dacă ştiu să îngrijesc găinile care năpârlesc!

În noaptea aceea se urcă în camera ei mai liniştită şi mai fericită, cum nu se simţise de mulţi ani în urmă. Simţea că prin noua-i ocupaţie, lasă în urmă atmosfera nesănătoasă, în care a fost nevoita să trăiască de la sosirea ei în Londra. Încuie uşa camerei şi liniştită, adormi de îndată ce puse capul pe pernă.

Dormi astfel o bună parte din noapte şi nu se trezi, decât când simţi ceva rece şi umed atingându-i obrajii.

— Audrey Bedford, spuse o voce cavernoasă, am nevoie de tine.

Cu un strigăt de groază ea se ridică în picioare.

Toată camera era scufundată în cea mai mare beznă, afară de…

La mai puţin de un metru departe de ea, se găsea o figură, plutind parcă în vid, o figură foarte slabă şi misterios

luminată.

Ea, năucită, privi ochii închişi şi faţa schimonosită într-o strâmbătură dureroasă, a lui Lacy Marshalt.

Capitolul XL.

PASAGERUL DISPĂRUT

— Tânăra d-nă este leşinată. Am trimis după un medic şi o infirmieră.

— Şi… nu ştii ce s-a întâmplat?

— Nu, d-le. Portarul care se afla la etajul de jos a auzit deodată un ţipăt de groază. A alergat sus şi a zărit uşa camerei d-rei Bedford deschisă. A văzut-o leşinată şi a venit să mă cheme.

— Nici o urmă de-a lui Malpas?

— Nu, d-le. Probabil că a încercat cineva s-o răpească, deoarece domnul care locuia în camera vecină a fost găsit doborât jos în capătul coridorului; se vedea că a fost lovit cu o vână de cauciuc, deoarece nu prezintă nici un fel de jupuitură. S-a dus la spital să-l bandajeze la cap.

În mai puţin de cinci minute, Dick sosi la hotel şi Audrey era destul de întremată, ca să-l poată primi.

Era încă foarte palidă, dar ca de obicei în deplinătatea facultăţilor sale.

— N-am de spus nimic altceva decât, că l-am văzut pe Marshalt.

— Şi d-ta l-ai văzut?

— Doar nu care cumva l-ai văzut şi d-ta?

— Da, noaptea trecută am avut o vedenie a lui… Eram mai mulţi laolaltă. Îţi reaminteşti şi de altceva?

— Mi-e teamă că am leşinat, spuse ea plină de tristeţe. Oh, Dick! Ce să însemne toate acestea?

— Asta înseamnă că Marshalt trăieşte şi că se află în puterea diavolului cel bătrân. Noaptea trecută găsiserăm o siringă hipodermică; am dat la analiză conţinutul ei şi am descoperit că acesta avea puterea să aducă pe cineva în stare de completă inconştienţă. În seara asta am primit o

scrisoare de la Malpas. Iată o copie după ea; originalul a fost trimis la Scotland Yard ca să se ia amprentele digitale.

Ea luă scrisoarea şi o citi: „Numai dacă n-ai fi un imbecil patentat, cu siguranţă, că ai fi descoperit ceva noaptea trecută şi anume: Lacy Marshalt n-a murit. Cum îl cunoşteam ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i un om care să rişte. Zalele pe care le purta sub cămaşă au făcut ca glontele să ricoşeze. De fapt sunt mulţumit că mai trăieşte; moartea ar fi prea dulce pentru un individ ca el… şi acum nu va muri decât atunci când voi decide eu că i-a sosit ceasul. Dacă d-ta ţi să trăiască, fă bine şi scoate-ţi spionii din casa mea.”

— Tot ceea ce am descoperit acolo confirmă următoarele: Marshalt este sub influenţa narcoticului, merge sau poate este dus acolo unde merge şi Malpas.

— Dar… ceea ce am văzut eu nu face de loc impresia unei figuri reale, vii, întrerupse tânăra fată.

— Vrei să spui că părea să fie o mască? Da, şi asta ar putea fi o explicaţie. E o afacere extrem de bizară. Eu am să mă duc acum în căutarea amicului nostru necunoscut. Strigătul d-tale trebuie că l-a trezit şi vrând să-ţi vină în ajutor, a dat peste Malpas care l-a doborât.

După spusele sale, vizitatorul cel rănit, părăsise hotelul ca să meargă la spital ca să fie pansat. Numele înscris în registru era: Henry Johnson, din Africa de Sud.

Dick lăsă vorbă să fie înştiinţat de îndată ce se întoarce pasagerul şi se întoarse acasă.

Îşi aduse aminte de aluzia pe care o făcuse Stormer, cu privire la păzitorul casei lui Marshalt. Merse acolo ca să-şi dea seama de adevăr. Nu avusese timp până acum să se gândească la ce urma să se întâmple după dispariţia lui Marshalt; dar ştia că acesta dăduse instrucţiuni scrise, asupra a tot ce urma să se facă după moartea sa.

Imediat după tragicele evenimente, sosise un funcţionar al avocatului lui Marshalt, care puse stăpânire pe casă, luând cu sine toate hârtiile lui Lacy. A doua zi, Dick află că în

conformitate cu ultimele dorinţe ale lui Lacy Marshalt, fusese instalat în casă un păzitor, pe care el însă nu-l văzuse.

Când sună, îi fu deschisă de către o servitoare, de care-şi reamintea şi care-l introduse în salonaşul, în care nu de mult vorbise cu sărmanul Tonger.

— De bună seamă că totul s-a schimbat aici pentru voi, îi spuse el.

— Oh, da! Bucătăreasa ne-a părăsit, aşa că n-am rămas decât Milly şi cu mine. Vai, ce grozăvie cu bietul domn Tonger şi cu sărmanul domn Marshalt.

Era evident că moartea lui Tonger, o impresionase mai mult pe servitoare, decât a stăpânului ei.

— Aveţi acum un păzitor aici? Fata se codi.

— Nu chiar un păzitor, domnule. E un fost prieten al d-lui Marshalt.

— Aşa, spuse Dick. Asta-i chiar o noutate pentru mine; nu ştiam că dl. Marshalt… se opri nevoind să facă reflecţii în faţa servitoarei.

— Nu ştiam. Şi cine-i acela?

— Un oarecare domn Stanford. Dick îşi strânse buzele.

— Poate… Bill Stanford?

— Da, d-le, William Stanford. Mă duc să-i spun că sunteţi aici. Dânsul e sus, în biroul stăpânului.

— Nu te mai osteni de pomană, zise Dick surâzând. Dl. Stanford şi cu mine, suntem cunoştinţe vechi.

În faţa focului, cu picioarele întinse aproape de gura căminului sta Bill cu ţigara aprinsă în gură şi citea ziarul de sport. Întorcându-şi privirea se ridică, având aerul foarte încurcat.

— Bună ziua, căpitane, mă aşteptam de mult la vizita d-tale.

— Şi zii… d-ta eşti păzitorul?

Bill surâse.

— Eu sunt acela care am fost însărcinat cu supravegherea. Niciodată n-am fost mai mirat, decât atunci când notarii lui

au venit să mă caute, deoarece niciodată n-am fost prieteni. Nu eram ca să zic aşa… din acelaşi grup.

— L-ai cunoscut, bineînţeles în Africa de Sud?

— Da… cam aşa ceva… dar de ce m-au ales pe mine? Adică vezi că era scris negru pe alb cu numele şi adresa mea, cu leafa care trebuia să mi se plătească… în sfârşit totul.

— Un testament?

— Nu chiar testament d-le. Era ca şi cum Marshalt s-ar fi aşteptat să fie chemat într-una din zilele astea, cine ştie unde; nu era vorba de moartea sa, ci se spune pur şi simplu, că dacă ar fi să dispară indiferent din ce motiv, numitul William Stanford etc. etc.

Bill Stanford! prietenul şi după spusele unora complicele Eltonilor!

Dick luă loc pe un scaun.

— Ce părere are Martin de toată afacerea asta?

Stanford dădu din umeri:

— Asta-i vorbă: ca şi cum mi-aş bate eu capul cu ceea ce crede Martin. Are puţină pică pe mine pentru că… pentru că-şi închipuie că ştiam mai multe decât ştiu într-adevăr. Credea că-s prieten cu Lacy şi că-i ştiam toate secretele. Dintr-un singur punct de vedere îl admir pe Lacy când era vorba de dragostea lui, nu povestea la nimeni nimica.

Dick nu încercă de loc să capete destăinuiri şi Stanford continuă.

— Şederea mea aici este monotonă şi lugubră; mai ales în timpul nopţii, în casa asta e ceva impresionant care-mi calcă pe nervi. Nu ştiu ce-or fi făcând oamenii d-tale din casa de alături, dar de partea cealaltă a zidului se aud mereu nişte zgomote bizare. Şi noaptea trecută, oh, mii de tunete! Părea că se dărâmă casa. Cu siguranţă că s-a întâmplat ceva.

— Da, s-a întâmplat ceva. N-ai întâlnit cumva, din întâmplare, nişte fantome pe aici?

— Nu vorbi de fantome, căpitane, se rugă el. Aseară mi s-a părut că văd… dar nu, e absurd…

— Ţi s-a părut că-l vezi pe Marshalt?
— Nu… pe celălalt. Pe Malpas. Dar de unde ştii?
— Malpas, este cea mai ocupată fantomă din toată Londra. Şi unde l-ai văzut?
— Ieşind din camera cu provizii, adică mai bine zis, în picioare la intrare. Dar totul n-a durat decât o secundă.
— Şi ce-ai făcut?
— Am luat-o la goană pe scări şi m-am încuiat în camera mea, spuse el foarte încurcat. Nu-mi prea place să stau de vorbă cu fantomele.
Shannon se ridică.
— Dacă nu te deranjează, spuse el, aş vrea să arunc şi eu o privire în camera aceea.
— La poruncă, spuse Stanford luând legătura cu chei. E o cameră pe care bătrânul Tonger o întrebuinţa ca să păstreze acolo armele stăpânului.
Această cameră era situată la capătul coridorului şi plină cu fel de fel de lucruri; pistoale, şei, cufere vechi, unelte, mături distruse şi câte şi mai câte. Demn de remarcat în toată camera nu era decât dezordinea de acolo.
— Ce-i în cuferele astea?
— Habar nu am. Nu m-am uitat în ele.
Shannon deschise unul din ele şi găsi o cantitate mare de tuburi verzi de carton.
— Muniţii de revolver spuse Dick, şi unul din pachete a fost luat de aici, de curând. Pe cel de dedesubt nu se află nici un pic de praf.
— Dar ce te face să crezi, urmă el, că Malpas a fost fantoma aceea?
— Nu ştiu. Corespundea cu descrierea care mi se făcuse despre el. Până atunci nu-l mai văzusem niciodată.
Dick urcă scara cea largă şi se opri în faţa uşii, care da în apartamentul particular a lui Marshalt.
— Mai funcţionează? întrebă el.
— Nu ştiu, răspunse Stanford morocănos. Te rog, căpitane Shannon, nu mă întreba referitor la casa asta deoarece nu

sunt decât un simplu locatar.
— Adevărat! spuse Dick cu multă simpatie şi se prefăcu că vrea să treacă mai departe.
Uşurarea lui Stanford era foarte evidentă.
— Mi se pare că tare ai vrea să te scapi de mine, spuse glumind detectivul.
Stanford murmură, că-i era absolut indiferent.
— Şi ce se mai aude de scumpii noştri amici, Eltonii?
— Dar nici nu ştiu nimic de ei; Eltonii nu erau prietenii mei.
Musafirul nepoftit îşi luă în cele din urmă, rămas bun. Cu vădită satisfacţie Stanford închise uşa în urma lui. Se înapoie în cabinet, închise cu cheia uşa de două ori şi deschise o a doua, care da în sufrageria mică, de unde ieşi un bărbat.
— Ai urechi bune Martin! spuse el.
— Elton merse la fereastră şi urmări cu privirea pe Dick Shannon.
— Oriunde merg dau numai peste copoiul ăsta. Da, am nişte urechi minunate. De cum i-am auzit vocea în hol am ştiut că-i el. Cât ai să mai rămâi aici? O să fie o afacere acuma…
Standford făcu un gest de părere de rău.
— Îmi pare foarte rău că nu pot să iau parte la ea. Sunt de părere că trebuie să mă port cinstit cu bietul Lacy. Martin începu să râdă pe înfundate.
— Cam ce bani a lăsat Marshalt?
— Nimic, răspunse Standford plin de tristeţe. Nu vreau să umblu cu matrapazlâcuri, eram doar prieten bun cu el.
— Dar… nu mi-ai spus-o niciodată.
— Ţi-am spus că-l cunoşteam.
— Îl cunoşti poate şi pe Malpas?
— Da, îl cunosc.
— Cine-i?
Standford se porni pe un râs cu hohote.

— Gândeşte-te bine Elton. Gândeşte-te la toţi cei care îl urau pe Lacy, la toţi cei care ar fi destul de meşteri să se transforme într-un moşneag în mai puţin de un minut, gândeşte-te bine… şi ghiceşte.

Capitolul XLI.

UN SERVICIU PENTRU AUDREY.

Dl. Stormer sosise la birou foarte devreme, cu mult înainte de venirea funcţionarilor sau a locţiitorului său. Când Willit intră în camera sa de lucru, mare-i fu mirarea auzind că-l chemă şeful. Îl găsi pe acesta întins pe canapea.

— Sunteţi bolnav, d-le? întrebă el foarte îngrijorat.

— Nu, bolnav ci în agonie, mormăi Stormer. Adu-mi repede nişte cafea… dar ştii: tare şi amară şi un butoi cu piramidon. Vai! Capul meu!

Îşi prinse capul în mâini şi începu să geamă.

— Capacitatea creierului meu a crescut cu cel puţin un metru cub. Am aici un cucui mare cât un ou… şi nici măcar cel mult cât un ou de găină. Apropo de găină: du-te şi mi-o caută pe mititica Bedford! Auleu! Cu siguranţă un ou de struţ; dacă nu chiar de dinozaur.

— Aţi avut cumva neplăceri, astă noapte?

— Neplăceri?! Aş sta aici eu ca o vacă bolnavă, dacă n-aş fi avut neplăceri? Crezi poate că de pe urma plăcerilor şi a neplăcerilor încep să crească ouă pe capetele oamenilor? Da, d-le, vezi bine că am avut neplăceri. Du-te repede şi caută-mi oţet şi ascultă: o să-ţi fac destăinuiri. Nu trebuie nimeni să ştie ce mi s-a întâmplat şi dacă mă caută cineva vei spune, că sunt în America… acolo unde ar fi trebuit de fapt să fiu.

Willit ieşi, apoi reveni cu ceea ce-i ceruse şeful.

— Cheamă acum un bărbier la telefon, du-te apoi la primul magazin care îţi iese în cale şi cumpără-mi nişte gulere, care să mă facă mai respectabil.

— Pielea-i zdrelită?

— Nu, nu-i zdrelită.

Ridicându-se să-şi bea cafeaua care i-o aduse Willit, gemu greu.

— Văd că arzi de nerăbdare să afli ce mi s-a întâmplat. Ei bine, ţi-o spun: m-am luptat cu o fantomă sau mai bine zis ea, sau cineva care era cu ea, s-a bătut cu mine. Eu unul n-am văzut pe nimeni. Am auzit un ţipăt, şi am ieşit să văd ce se întâmplase; atunci am zărit mai multe persoane care alergau pe coridor, şi am alergat şi eu după ele; în urmă am căpătat o lovitură în cap şi am căzut jos. Şi acum, nu uita ce te-am rugat, de tânăra fată – are serviciu la „Ziarul Păsărilor”, o gazetă editată pentru găinile neproductive, şi cred că acest serviciu nu are să-i convină. O cunoşti, nu-i aşa?

— Da, am întâlnit-o o dată.

— Ei bine, mai întâlneşte-o o dată, şi oferă-i un serviciu cu un salar, care ar putea să o înmărmurească; principalul este că trebuie neapărat să o angajăm… m-ai înţeles?

— Da, d-le.

— Bine; iată-l şi pe bărbier. După ce va pleca, am să mă culc, şi vai de cel care m-o deranja; îl omor! La ce oră merge domnişoara Bedford la ziar?

— De dimineaţă.

— Încearcă să o vezi cât mai repede. Spune-i că am o lucrare care ar putea-o face şezând într-un fotoliu din cele mai confortabile. Vreau să-l supraveghezi pe Torrington, care se numeşte Brown; şi între noi fie vorba, tipul ăsta are nevoie să fie supravegheat.

Când Audrey sosi la birou, dl. Hepps, o salută foarte rece şi-i aruncă un pachet voluminos de scrisori, care se adunaseră pe masa lui.

Era un om foarte slab şi foarte puţin îngrijit. Audrey îşi dădu seama că era şi foarte morocănos. Diferenţa era enormă între domnul Hepps de ieri, şi acela care astăzi îşi lătra instrucţiunile şi vocifera asupra lungimii paragrafelor. Şeful începu să o contrazică în toate, foarte brutal.

— Şi apoi… paragrafele dumitale sunt mult prea lungi; nu-mi place de loc cum scrii. N-ai putea să foloseşti o maşină de scris? Trebuie să te mişti puţin dacă vrei să-ţi păstrezi serviciul. Încotro? spuse el surprins, văzând cum ea se ridică de la locul ei şi îşi ia mantaua.

— Acasă, domnule Hepps, răspunse Audrey.

El o privi ţinta.

— Biroul se închide tocmai la şase.

— Eu termin la patru, răspunse Audrey foarte calmă. Toată ziua de azi n-am luat în gură decât doar un pahar cu lapte şi o bucăţică de pâine; şi atmosfera biroului acestuia mă înăbuşă. Aş prefera să lucrez într-un coteţ de găini!

— Dacă aş fi ştiut că vine domnişoara, spuse şeful sarcastic, atunci aş fi…

— Aţi fi pus să se lărgească încăperea, ştiu… Adevărul, domnule Hepps, este că părăsesc serviciul…

— Poftim! puteţi pleca, urlă domnul Hepps.

Şi iată că se termină prima zi de serviciu a fetei.

Urmărită de foame, Audrey ieşi afară. Merse ţintă spre lăptăria populară.

Un bărbat, care aşteptase afară, se luă după ea, intră în local şi se aşeză la aceeaşi masă de marmoră, la care luase loc şi ea.

— Iertaţi-mă, domnişoară Bedford.

Tresărind, fata ridică privirea spre el.

— Pare-mi-se, spuse acesta că am mai avut ocazia să ne întâlnim. Numele meu este Willit… Fusesem pentru o anchetă la Fontwell.

— Da, îmi reamintesc, spuse Audrey surâzând. Era în ziua când plecam la Londra.

— Exact, domnişoară. Sunt reprezentantul agenţiei Stormer. Poate că aţi auzit vorbindu-se de această agenţie?!…

Ea făcu semn că da.

— Sunt trimis de către dl. Stormer să vă vorbesc.

— Mie?! spuse ea surprinsă.

— Da, domnişoară Bedford. Cunoaşteţi agenţia noastră – are o reputaţie din cele mai respectabile.

— Da… Bineînţeles… toată lumea a auzit vorbindu-se de ea… Şi ce vrea dl. Stormer de la mine?

Willit, trebuia să manevreze cu multă băgare de seamă, neştiind cum va fi primită propunerea lui.

— Adevărul este că ducem mare lipsă de personal! O doamnă care lucra pentru noi s-a măritat, şi a trebuit să părăsească serviciul; până în momentul de faţă nu am găsit cu cine să o înlocuim. Stormer se întreba dacă nu cumva aţi fi dispusă să-i luaţi locul.

— Eu? spuse ea, neputându-şi crede urechilor. Vrei să spui, să devin o femeie detectiv?

— Lucrul dvs. n-ar fi de loc neplăcut, domnişoară Bedford, spuse Willit pe un ton serios. Nu veţi avea de a face decât cu persoane din societatea înaltă…

— Dar… cunoaşte dl. Stormer antecedentele mele?

— Vreţi să spuneţi de furtul bijuteriilor? Da, domnişoară, cunoaşte totul.

Buzele lui Audrey tremură:

— Şi… lucrează conform teoriei, ca să prinzi pe boţi, trebuie să întrebuinţezi un alt hoţ.

Situaţia era de aşa natură, încât şi solemnul Willit se porni pe râs.

— Nu, domnişoară, nu vi se cere să prindeţi hoţi. Avem nevoie de dumneavoastră pentru un caz unic. Pentru supravegherea unui anume, Torrington.

Audrey îngălbeni.

— Cine-i acest Torrington?

— Un om foarte bogat, din Africa de Sud. Vă interesează Africa de Sud?

O văzu codindu-se.

— Da… în cazul când din toate câte am auzit povestindu-se sunt lucruri adevărate, Africa de Sud mă interesează. Ea nu dăduse niciodată crezare pe deplin vorbelor răutăcioase, pe

care Dora i le aruncase în faţă, şi cu toate acestea, rămăsese în creierul ei, o urmă de îndoiala.

— N-am nici o idee de felul în care trebuie supravegheaţi oamenii. Trebuiesc oare urmăriţi peste tot, unde se duc? Nu prea îmi vine să cred că aş fi în stare de un asemenea serviciu, cum n-am fost nici pentru cel care tocmai l-am părăsit.

Îi făcu o descriere asupra experienţei sale în ce priveşte datoria şi găsi în Willit un auditor foarte simpatic. Ajungând din nou la propunerea pe care o primise, acesta se grăbi să o liniştească.

— Nu vi se va cere să-l urmăriţi pe Torrington; sarcina dvs. va fi mult mai uşoară.

— Ce-i el? Hoţ?

— Nu, declară Willit, nu chiar hoţ.

— Chiar? spuse Audrey înfricoşată. O fi poate un criminal!

— M-am servit de o experienţa nenorocită; se grăbi să spună Willit, surâzând. Nu, domnişoară, este un om perfect cinstit; dar vrem să supraveghem de aproape toate persoanele care mişună în jurul lui. Gândiţi-vă vă rog la propunerea pe care v-am făcut-o. Am dori în orice caz să vă avem în întreprinderea noastră.

— Aş putea să-l văd pe domnul Stormer?

— A plecat înapoi în America, răspunse repede Willit, dar ultimele sale instrucţiuni erau să vă angajăm indiferent cu ce salariu.

Audrey începu să râdă.

— Ei bine, spuse ea, voi încerca.

Willit suspină uşurat. Când se înapoie la birou, îşi găsi şeful mult mai bine dispus, şi-i povesti succesul avut.

— Ştiam eu că n-o să ne refuze.

Willit, pe care această siguranţă a lui Stormer îl cam intriga, îndrăzni să formuleze o întrebare:

— Eraţi atât de sigur că n-o să vă refuze? Atunci de unde ştiaţi că n-o să fie mulţumită de serviciul pe care-l avea? Hepps s-a purtat foarte urât cu ea, s-a răstit la ea, şi s-a

plâns de felul cum lucra, într-un aşa hal, până când biata fată n-a mai putut rezista. Omul acela e o brută.

— Serios?! Atunci să ştii că s-a schimbat enorm faţă de ultima dată, de când nu l-am văzut. Pe vremuri l-am scăpat pe fiul său dintr-o afacere foarte neplăcută; şi-mi aduc aminte că atunci era omul cel mai blând…

Când Willit părăsi camera, Stormer luă telefonul.

— Dumneata eşti Hepps? Aici e Stormer. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Drept să-ţi spun, mi-a fost foarte greu să procedez astfel, răspunse vocea lui Hepps plină de remuşcări. Pare a fi o fată foarte de treabă şi plină de calităţi, cu totul excepţionale. Odată cu ea am pierdut o funcţionară eminentă şi tare mi-e teamă că şi renumele meu cel bun. După halul în care m-am purtat cu domnişoara Bedford, n-am să mai îndrăznesc niciodată să privesc fetele în faţă.

Cu un surâs plin de mulţumire, Stormer, întrerupse convorbirea.

Capitolul XLII.

COPOIUL.

Apartamentul pe care dl. Torrington îl ocupa la Ritz Carlton – în registre era înscris sub numele de Brown – era unul din cele mai luxoase apartamente ale hotelului. Primea foarte puţine vizite; el însuşi fiind foarte rar văzut de către personalul hotelului. În afară de directorul şi băiatul de serviciu, care îi aducea mâncare în salonul particular, puţini erau funcţionarii care îl cunoşteau.

Se ştia doar atât că nu dorea să vadă pe nimeni; şi când într-una din zile, întrebă de el un slăbănog jerpelit, funcţionarul de serviciu aruncă acestuia o privire din cele mai bănuitoare.

— Dl. Brown nu primeşte decât pe aceia pe care i-a invitat.

— Pe mine o să mă primească, spuse repede omuleţul. Am întâlnire cu el.

— Mă duc să văd, spuse funcţionarul. Se înapoie după câteva momente.

— Dl. Brown nu v-a dat nici o întâlnire. De unde sunteţi?

— Sunt de la… şi numi una din cele mai însemnate societăţi diamantifere din Kimberley.

Funcţionarul dispăru din nou, apoi reveni făcând un semn băiatului de serviciu.

— Condu-l pe dl. la apartamentul d-lui Brown, şi rămâi pe coridor, ca să-l conduci înapoi.

Când vizitatorul pătrunse în odaie, dl. Brown scria nişte scrisori. Prin ochelari fixă pe cel sosit, cu o privire pătrunzătoare.

— Sunteţi de la De Beers? întrebă el.

— Nu tocmai de la De Beers, d-le Brown, spuse vizitatorul cu un surâs dulceag, dar adevărul este că v-am cunoscut în Africa de Sud.

Brown îi arătă un scaun.

— Când asta?

— Înainte… de a fi avut neplăcerile, d-le Brown.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr pe vremea aceea, amice, spuse Brown, surâzând.

— Sunt mult mai în vârstă decât par. Adevărul este că am ajuns la sapă de lemn şi m-am gândit că veţi ajuta un prieten din tinereţe, când pe acesta l-a ajuns nevoie.

— Ai avut perfectă dreptate, şi te asigur că te voi ajuta, dacă povestea ţi-e adevărată. Îţi spun dinainte că nu cred. Am o memorie excelentă a figurilor, şi nu-mi uit niciodată prietenii. Unde ne-am întâlnit?

Vizitatorul aruncă un nume la întâmplare:

— La Kimberley.

După câte ştia, Kimberley era centrul industriei miniere a diamantelor.

— Ca toţi care fac afaceri cu diamante, spuse Brown, am fost şi eu la Kimberley. În cazul acesta cu siguranţă îţi aminteşti de numele care-l purtam pe vremea aceea.

Jerpelitul era la înălţime.

— Bineînţeles că mi-l reamintesc, spuse el fără să se încurce, dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea sili să-l

spun. Când cineva doreşte să i se zică Brown, ei bine Brown este suficient pentru mine. Adevărul este că… şi aici avu o inspiraţie divină, am executat o condamnare în acelaşi timp…

— Ah! zi, tovarăşi de lanţuri! şi dl. Brown îşi vârî mâna în buzunar.

— Drept să-ţi spun, nu-mi amintesc de d-ta, deoarece am făcut eforturi supraomeneşti ca să-i uit pe cei cu care am fost împreună la Break Water!

Pe masă era o scrisoare pe care bătrânul tocmai o terminase.

Vizitatorul zări semnătura, dar era prea departe ca să o poată descifra. De-ar putea să se apropie de masă, ar fi putut căpăta certitudinea informaţiei sale, şi în felul acesta ar fi fost în posesia unui fapt pe care încă nimeni nu-l ştia.

Bătrânul luă din portvizit o hârtie de bancă şi o puse pe masă.

— Vreau să sper că vei avea mai mult noroc…

Omuleţul luă biletul, îl cocoloşi, apoi în faţa privirii înmărmurite a binefăcătorului său, îl aruncă în căminul care se afla în spatele acestuia.

Uluit, dl. Brown se întoarse şi într-o secundă, semnătura fu citită.

— N-am nevoie de banii d-tale spuse omuleţul. N-am venit cu intenţia de a te stoarce. Păstrează-ţi banii, Torrington.

Daniel Torrington îl privi cu asprime.

— Hm! Îmi ştii şi numele! Pune mâna pe bani şi nu mai fă pe idiotul. Ce dracu poţi vrea de ia mine, dacă nu bani?

— O strângere de mână prietenească, se văicări omul; dar în acelaşi timp puse mâna şi pe ghemotocul pe care avuse grijă să-l arunce într-un loc unde nu mai era foc.

Torrington îl conduse la uşă. În temniţă nu-l cunoscuse nimeni sub numele de Torrington. Ani de-a rândul nu fusese decât un simplu număr, până când, într-o zi i se năzări unuia dintre gardieni să-l numească în batjocură, Brown, şi aşa i-a rămas numele. De unde până unde omul acesta?…

Atunci privirea-i căzu pe scrisoarea de pe masă, şi înţelese totul.

Ce dorea însă omul acela? Care putea fi motivul real al vizitei?

El nu auzise niciodată vorbindu-se de aceşti îndrăzneţi copoi ai lumii interlope.

Capitolul XLIII.

DORA SPUNE ADEVĂRUL.

După vizita pe care o făcuse în casa lui Marshalt, Martin se întoarse acasă, fără a manifesta nici cea mai uşoară emoţie.

Găsi pe birou un teanc de scrisori, la care trebuia să răspundă şi era pe cale să se apuce de scris, când intră Dora.

Îi aruncă o privire repede, îi spuse simplu bună ziua, şi avu aerul că se ocupă mai departe de corespondenţă. În cele din urmă, lăsă tocul din mână şi întrebă:

— Ascultă Dora: cu ce te ocupai tu înainte de a ne fi cunoscut?

— Ce vrei să spui cu asta? Făceam teatru.

— Bine, bine. Dar ce fel de teatru? Cum ţi-ai început cariera? Vezi, nu te-am întrebat niciodată despre asta.

— Am început cu Marsh şi Bignal, în calitate de coristă. Marsh a dat faliment şi ne-a lăsat amanet într-un orăşel de mâna a treia. Timp de trei luni am jucat într-o piesă ca dublură, apoi m-am angajat în trupa de revistă a lui Jebba, unde eram totul de la steaua principală, până la ultima figurantă. Am făcut de toate, adăugă ea brusc. De ce mă întrebi toate astea?

— Aşa mi-a venit cheful… Şi unde l-ai cunoscut pe Marshalt?

Atunci observă el că mâna ei tremura: dar după o scurtă tăcere, Dora spuse:

— Aici la Londra… ce bine ar fi fost dacă muream înainte!…

Subiectul era grozav de penibil atât pentru el, cât şi pentru ea.

— Spune drept Dora, îl iubeşti?

— Îl urăsc, îl urăsc, spuse ea cu violenţă. Crezi poate că asta înseamnă ceva? Eşti convins că n-am fost o soţie cinstită; ştiu prea bine că te gândeşti la asta. Ei bine, am să-ţi spun ceva şi mai şi. Îl iubeam, ţinta mea era să rup legătura cu tine, şi să te fac să primeşti divorţul. Dar am fost cinstită, atât de cinstită, încât l-am plictisit cu asta. Pe de altă parte, am şcoală veche şi, afară de asta, rezistenţa îţi dă numai avantaje… O femeie nu păstrează un bărbat atât timp cât nu-i satisface poftele. Eu am simţit când a murit Lacy. Nu vreau să vorbesc de moartea-i corporală, ci vreau să-ţi spun că am simţit cum intervine o schimbare radicală, tot aşa cum am simţit şi când a murit Audrey… da, a murit… Legăturile noastre vechi, oricât de neînsemnate ar fi fost, însemnau totuşi ceva.

El se lungi în fotoliu, privind-o printre gene.

— Poate nu vrei să crezi că-i mort?

— Nu ştiu, nu-mi face impresia asta… şi apoi drept să-ţi spun, mi-e egal.

De data asta era sinceră. El era convins de asta.

— Ţi-a vorbit vreodată de Malpas?

— De bătrân? Da, chiar dese ori. Singurele momente în care îl vedeam într-adevăr nervos, era atunci când îmi vorbea de tipul din casa de alături. Malpas îl ura. Lacy spunea poliţiei şi oricui avea ocazia, că habar n-avea de el, dar nu era adevărat. Mie mi-a spus, că pe vremuri era asociatul lui Malpas, şi la un moment dat, a fugit cu nevastă-sa. Dar ce, crezi că mai ţin minte câte şi mai câte? Mi-a mai povestit… L-ai văzut pe Stanford?

Martin făcu semn că da.

— Ţi-a spus ceva? Ştiu că se cunoşteau.

— Hm… se cunoşteau! Erau cei mai intimi prieteni. Stanford n-a fost niciodată comunicativ, dar găsesc că tot ar fi trebuit să-mi spună ceva despre legăturile dintre ei.

Ridicându-se, merse înspre ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus. Cred că de acum încolo ne vom putea înţelege de minune. Care sunt sentimentele tale pentru Audrey?

Ea nu răspunse.

— Mai eşti supărată? Pentru ce oare? Dacă toată cauza este numai omul acesta…

— Ura contra lui Audrey este înrădăcinată în mine. Am fost crescută cu un sentiment de dispreţ contra ei.

— Drept să-ţi spun, o regret din suflet, spuse Martin.

O mângâie uşor pe umăr şi apoi ieşi. Îşi spunea că pentru anumite motive, trebuia să-i fie recunoscător Dorei. Ea era aceea care-l împiedicase de a se vârî în afacerea gravorului italian, care făcea bilete de câte o mie cu atâta îndemânare încât chiar Banca Franţei putuse fi înşelată. Stanford le trecuse unui alt colaborator, şi acesta fusese prins în posesia biletelor, şi-şi aştepta condamnarea.

Elton luă masa într-un restaurant din Soho, şi inevitabilul copoi veni să-i vorbească.

— Sunt încântat să vă văd d-le Elton. Nu v-am văzut de multă vreme. Afacerile merg foarte prost la noi.

— Eu credeam că din contră, afacerile merg de minune.

— Poate ale D-voastră; dar eu mă gândeam la bieţii excroci; eu unul nu frecventez cercurile lor – sunt mult prea comuni – dar cu siguranţă că şi printre ei ar merge afacerile de minune, dacă ar ştii ceea ce ştiu eu.

— Şi ce şti?

Copoiul coborî vocea.

— Am ceva minunat pentru dumneata, şi sunt singurul care cunosc afacerea. Eu am descoperit-o. „Şmecherii” vorbesc câte şi mai câte despre ea, dar eu sunt cel care am dibuit-o! Individul despre care se bănuieşte că ar fi sosit acum din Africa de Sud este aici de mai bine de un an. A fost la răcoare pe viaţă… dar este tot atât de bogat… a şi numit pe unul dintre cei mai însemnaţi financiari… şi chiar şi mai bogat.

— La răcoare? Dar ce a făcut?

— A omorât pe cineva, sau dacă nu, cam aşa ceva; dar a fost graţiat şi crede-mă ce spun, valorează cel puţin un milion, dacă nu mai mult. „Şmecherii” au aflat că a fost pus în libertate, dar ei nu ştiau că-i la Londra.

„Şmecherii” era un termen vag. Martin ştia că asta însemna banda care nu se servea de acest copoi, ca informator.

— Zici că… din Africa de Sud? întrebă Elton, cuprins de un subit interes. A fost închis la Break Witer? Nu cumva în chestia I. D. B.?

— Exact! Pentru cumpărături de diamante. Există o lege sud africană care trimite la ocnă pe toţi cei care cumpără diamante pe sub mână. Nu-mi pot închipui cum de şmecherii nu l-au putut dibui. E un şchiop.

— Un şchiop, Martin tresări. Cum se numeşte?

— Îl cheamă Brown, dar numele lui adevărat este Torrington, şi, d-le Elton, individul poate fi foarte uşor…

Martin vârî nişte bani în mâna copoiului, îşi plăti consumaţia şi se înapoie acasă.

Dora era tocmai pe punctul de a pleca.

— Trebuie să-ţi vorbesc ceva Dora.

Intrară amândoi în salon şi Martin încuie uşa.

— Ascultă la mine, zise el. Ultima dată când a fost Audrey pe aici i-ai aruncat în fotă că poartă un nume care nu-i aparţinea; i-ai spus că taică său este un puşcăriaş, că-i închis la Break Water pentru cumpărături ilegale de diamante. Ce-i cu povestea asta? Este adevărat?

— Da, răspunse ea surprinsă; dar… pentru ce?

— În noaptea aceea mi-ai spus că în momentul arestării s-a tras asupra lui şi că a rămas şchiop. Care-i numele tatălui lui Audrey?

— Ea îl privi bănuitoare.

— Ce te interesează?

— Draga mea, spuse el nerăbdător, fi sigură că nu te întreb de florile mărului. Vrei să mi-l spui, sau nu?

— Adevăratul său nume era Daniel Torrington.

— Trebuie să fie unul şi acelaşi, e la Londra.

— Tatăl lui Audrey? exclamă ea gâfâind. Dar e imposibil, e doar la ocnă… pe viaţă… Marshalt mi-a spus-o. Pentru asta dorea el să se căsătorească cu Audrey.

— Care va să zică… ştia că e fata lui Torrington! Şi nu mi-ai spus-o!

— Sunt atâtea pe care nu ţi le-am spus; nu-i nevoie să mai revenim asupra acestei chestiuni, spuse ea furioasă; apoi, tare mâhnită adăugă: Iartă-mă dragă Martin, nu ştiu ce am de câteva zile, că-mi ies atât de repede din sărite… Da, Torrington a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă.

— Ei bine a fost graţiat acum un an, spuse Martin, şi cea mai mare parte din timp şi-a petrecut-o la Londra. Ştia Marshalt acest lucru? Nu. Cu siguranţă că nu! Dacă ar fi ştiut-o, n-ar fi fost atât de liniştit. Oh, Oh… îşi duse mâna la gură şi murmură… Malpas!

— El o privi uluit, deoarece îi venise şi lui acelaşi gând.

— Marshalt trebuia să fi ştiut, sau în orice caz, a ghicit-o, spuse ea coborând vocea îngrozită.

Era tot timpul în casa de alături Bunny. Malpas e Torrington.

Capitolul XLIV.

NOUA MOŞTENITOARE

— Torrington! Imposibil, spuse Martin. Nimeni nu poate urî într-un aşa grad, încât să-şi petreacă douăzeci de ani de viaţă, făcându-şi planuri cum să se răzbune pe duşmanul său. Probabil că Torrington îşi caută fiica.

— Pentru asta o fi aia? întrebă ea repede.

— Habar n-am; caut şi eu să formulez probabilităţile. Ce poate fi mai logic şi natural, decât ca Torrington să-şi cheltuiască averea, căutând-o pe mama ta şi pe fiica lui.

— Greşeşti, spuse Dora foarte liniştită. Torrington crede că fiica lui e moartă. I-a spus-o mama precum şi Marshalt, care o cunoscuse pe vremuri. Ea n-a primit de la el din închisoare decât o singură scrisoare: nu pomenea în ea decât despre fata lui. La îndemnul lui Lacy i-a spus că

Audrey a murit de scarlatină şi Marshalt i-a scris la fel. Nu mi-a spus niciodată ce i-a mai scris în acea scrisoare; dar cert este că a scris-o numai în scopul să-l facă pe Torrington să sufere. Într-o bisericuţă din Rosenbank, în Colonia Capului, se află o placă de marmoră în amintirea lui Audrey. Torrington ceruse duhovnicului închisorii să aibă grijă de asta. Marshalt mi-a povestit o mulţime de lucruri când a aflat că Audrey mi-e soră. Dacă Torrington nu-i Malpas, atunci cu siguranţă, Lacy mai are şi alt duşman.

Martin se plimba prin odaie în lung şi-n lat, gândindu-se în fel şi chip.

— Care crezi că poate fi averea lui Torrington?

— Peste două milioane de lire, spuse Dora.

— Şi cât crezi că ar da ca să afle adevărul?

Ca o leoaică ea se întoarse spre el.

— Să arunci o asemenea pomană în mâinile lui Audrey! Să-i dai aşa din senin un tată cu milioane, când eu sunt aici, zbătându-mă în mocirlă, având de bărbat un excroc şi ca prieteni toată drojdia societăţii! strigă ea cu pumnii strânşi de mânie. Eşti nebun?

Ea merse lângă el cu ochii atât de injectaţi, încât Martin se dădu înapoi.

— Cum e numele ei?

— Dorothy Audrey Torrington. El nu ştie că se numeşte Audrey. Când a fost arestat, ea încă nu era botezată. I-a ales numele de Dorothy şi vorbea întotdeauna de ea sub acest nume, dar pe ea n-a chemat-o niciodată aşa.

Martin o privi lung.

— La ce te gândeşti?

— Că Audrey nu trebuie să pună mâna pe moştenirea asta, spuse el rar şi apăsat. Scrie-i.

Dora privi ţintă la el.

— Scrie-i lui, sau vezi-o pe ea… sau mai bine scrie-i mai întâi ei. Spune-i să vină să ia ceaiul la tine. Spune-i că moartea lui Marshalt a schimbat totul şi vrei să-i arăţi cât

de mult regreţi vorbele grele pe care i le-ai spus deunăzi, şi toate minciunile câte i le-ai îndrugat.

— Asta n-am s-o fac, Martin.

— Şi mai ales, nu uita să repeţi în scrisoare, că regreţi minciunile cu privire la rudenia voastră. Şi când o fi să vină, spune-i că tot ce i-ai înşirat referitor la ea, era adevărul asupra naşterii tale. Dar de ce n-a fost numită cu numele ce-l alesese tatăl său?

— Nu se putea, deoarece era numele meu. Era imposibil ca două surori să aibă acelaşi nume, Dora.

— Unde aş putea găsi actul de naştere al lui Audrey?

— Mama a lăsat un teanc de hârtii… eu nici nu m-am uitat la ele. Du-te de le caută, Bunny. Trebuie să fie sus, pe garderobul meu. El se duse şi se întoarse cu o cutie veche de tinichea. Era plină cu fotografii şi acţiuni fără valoare. La fund, într-un plic albastru se aflau două hârtii.

— Iată actul meu de naştere, şi iată-l pe al lui Audrey.

Martin le întinse pe masă.

— Dorothy Audrey Torrington, citi el şi ochii îi străluciră.

— Care-i numele tău, Dora.

— Nina Dorothy Beadford, ăsta era numele mamei, înainte ca să se mărite cu Torrington.

— N-ar fi mare lucru ca să schimb aici, şi să pun Audrey în loc de Nina. O să-i scrii, şi o să-i spui fără acompaniament de lacrimi, asta-i treaba ta, că ea este sora ta cea mai mare. Vârsta nu poate fi dovedită niciodată. Şi dacă-şi reaminteşte ceva precis, atunci, privirea lui deveni aspră… Am o slăbiciune grozavă pentru femeile, care sunt la ananghie şi-ţi mărturisesc că, dacă aş putea-o ajuta pe Audrey, aş face-o, dar… în afacerea asta este vorba de milioane şi vreau să le am.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că tu eşti Audrey Torrington.

— Şi dacă ea îşi reaminteşte? Şi cu siguranţă că-şi va reaminti. Eu purtam cocul cu mult înaintea ei.

— Atunci o să fie nevoie să se care într-un loc unde va uita, spuse el cu răceală.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră camerista.

— Vă caută un domn Smith, domnule, spuse ea. Un domn Smith din Chicago.

Capitolul XLV.

DL. SMITH ADUCE VEŞTI NOI.

Fu un moment de tăcere, apoi Martin spuse:

— Spune-i să poftească. Îl cunoşti pe individul ăsta, nu-i aşa, Dora?

— Da, l-am întâlnit odată. Ţi minte când. N-aş vrea să fiu de faţă.

— Ba ar fi nimerit să rămâi aici. E un ticălos grozav de şiret. Mă întreb cam ce-o fi vrând de la mine.

Smith părea că vine de la cine ştie ce mare ceremonie. Fracul, care-i cădea impecabil, pantofii lucioşi şi jobenul de mătase, îi dădeau o înfăţişare splendidă.

— Sunt foarte supărat că trebuie să vă deranjez. Aş fi venit mai devreme, dar am avut mult de furcă, până să fac să-mi piardă urma unul care mă urmărea.

Figura lui Martin se întunecă.

— Îmi permiţi, cred, să-ţi sugerez că, în asemenea circumstanţă, ai fi putut să nu mi-l aduci în faţa uşii.

— Fii pe pace, spuse Smith surâzând, îţi spun doar că mi-a pierdut urma. Nu s-a născut acel detectiv, care să mă poată urmări, atunci când mi-am pus în gând să mă fac nevăzut. Chiar şi cel mai înverşunat copoi al lui Stormer nu şi-ar putea vârî nasul în treburile mele. Am venit să-ţi aduc la cunoştinţă lucruri extraordinar de interesante, să-ţi fac o destăinuire pe care mă voi strădui s-o dramatizez pe cât posibil. Audrey, stimabila d-tale cumnată face parte din poliţie.

Martin încruntă sprâncenele. Nu era de loc sigur de acest om.

— Ce tot îndrugi acolo? Audrey poliţistă?

— Când spun poliţie, cam exagerez puţin, cu toate că Stormer e atât de aproape de „Oficiali”, cât poate fi cineva în ţara asta.

— Vrei, adică să spui că a intrat în serviciul lui Stormer?

— Da, şi am descoperit-o, aşa din întâmplare. Am văzut-o intrând împreună cu Willit în birourile lui Stormer. Eu îl cunosc pe Stormer; de când mă ţin minte m-a tot urmărit, aşa că mă interesează tot ceea ce se referă la el. El a introdus aici un sistem care nu era cunoscut, sistemul insignelor. Fiecare funcţionar al lui are o insignă, o steluţă de argint cu numele său gravat pe dos. Am văzut aşadar pe fată, intrând şi ieşind cu Willit şi s-au dus apoi amândoi la Labei, bijutierul care fabrică steluţe de „speranţă”. S-au despărţit în faţa uşii, iar Willit s-a dus la cel mai apropiat telefon. Şi ia ghici ce a făcut?

— A telefonat, răspunse Martin laconic.

— Tii! Dar inteligent mai eşti, Elton. Da, a telefonat ia Ritz Carlton, ca să comande un apartament pentru doamna.

Smith îşi scoase batista ca să scuture un firicel de praf de pe haină.

— Dl. Brown, sau Torrington, locuieşte şi el la Ritz Carlton, adăugă el cu nepăsare.

Martin şi nevastă-sa fură atât de înmărmuriţi la această veste, încât le fu imposibil să se facă că nu-l cunosc pe Torrington.

— M-am gândit să v-o spun şi vouă, vă va fi de folos să ştiţi că domnişoara Bedford, poate fi în mod special periculoasă pentru acei pe care Willy Wilfredi a pus pe urmele milioanelor lui Torrington.

Martin înţelese că face aluzie la copoiul cu care avusese întâlnire şi-i pieri tot cheful.

— E un tip tare de treabă, urmă Smith, dar prea îşi aruncă ştirile în toate vânturile şi tocmai din cauza asta, cam nu au nici o valoare. Ştiam că v-a pus pe urmele lui Torrington, şi-mi închipuiam că veţi fi mulţumiţi să aflaţi…

Martin îşi redobândi glasul şi spuse.

— În orice caz, îţi mulţumesc. Pun totdeauna prea puţină bază pe poveştile acestor fel de oameni.

— Şi faci cât se poate de bine, răspunse Smith. Ochii lui erau fixaţi asupra Dorei.

— E un copilaş tare drăguţ, surioara d-tale!

Martin era gata-gata să se prăbuşească. Nu era exclus ca Smith să fi ascultat din dosul uşii, la convorbirea lor. Dora se fâstâcea însă mult mai greu.

— Vrei să vorbeşti de Audrey? întrebă ea râzând. N-ai idee ce nostim mi se pare, când aud lumea vorbind de ea ca de sora mea mai mică. De fapt eu sunt mai mică cu un an decât ea.

— Şi ce te face să crezi, Smith, că ne interesează ce face Audrey?

— Afecţiunea de familie. Şi afară de asta, natura precară a profesiei noastre comune. Ascultaţi bine ce vă spun eu: fata asta o să ne dea mult de lucru. Omul cel misterios era cât pe ce să pună mâna pe ea, mai ieri noaptea şi dacă n-ar fi fost o anumită persoană, cu siguranţă că ar fi reuşit

— Vorbeşti poate de Malpas? Nu cumva ea e doamna din Regency?

Smith aprobă din cap.

— Asta nu era nimic. Tentativa lui principală era la Outer Circle. E al treilea care încearcă să o răpească şi al treilea care nu izbuteşte. Nu ştiu ce mă face să cred că voi merge după dricul celui de al patrulea. E fermecată fata aceasta.

Se părea că terminase scopul vizitei sale.

— Acum, după ce mi-am făcut datoria, plec. Sora dumitale cea mică, doamnă Elton e cu siguranţă păzită de farmece.

El nu accentuă cuvântul mică, dar Martin ştia prea bine, că în mod special s-a servit de acest cuvânt şi de îndată ce plecă îi spuse Dorei:

— Smith ne dă şah. Dacă facem cumva afacerea, o să ne coste cel puţin douăzeci de mii, dacă nu mai mult, ca să-i închidem gura. Totul depinde de ce va trebui să i se întâmple lui Audrey.

Capitolul XLVI.
APARTAMENTUL DIN HAYMARKET.

Cu toată forfoteala necontenită şi duduitul omnibuzelor, cu toate semnalele claxoanelor şi ţipetele vânzătorilor de ziare, locuinţa pe care Dick Shannon o avea în Hamymarket, era un colţişor foarte liniştit.

În noaptea aceasta, tânărul detectiv era ocupat să caute o corelaţie între dispariţia lui Lacy Marshalt şi moartea servitorului său. Notase de acum patru inele, care se înlănţuiau între ele: omul ucis care fu găsit în fluviu, femeia găsită moartă în parc, moartea lui Tonger şi dispariţia lui Marshalt.

Stanford era un nou factor, o figură pe plan secundar, prea bine cunoscut de poliţie, dar întovărăşit de bande, pe care Dick credea că Lacy n-are de unde să le cunoască, afară decât doar prin legăturile sale cu Dora.

Deschise un portvizit plin cu note dactilografiate, pe care le parcurse încetişor.

Era acolo o poveste amănunţită a celui care, cu siguranţă, era Lacy, notiţe scurte, şi mai puţin satisfăcătoare asupra necunoscutei din parc, iar dosarul cel mai voluminos îl privea pe Tonger.

Ca să-şi reîmprospăteze memoria, reciti totul: era menţionat acolo tot ce conţineau buzunarele valetului şi printre acestea se vorbea de un ac mare, triunghiular.

Dick privi spre tavan. Acest ac îl mai intrigase şi cu toate că şi l-a oprit în speranţa că-i va găsi întrebuinţarea, nu-i venea totuşi până în prezent nici o inspiraţie. Începu aşadar să-l examineze cu lupa.

Obiectul era ceva mai mare de zece centimetri, tocit la vârf şi se termina cu un mâner de tirbuşon. În acest loc, oţelul se lărgea până în locul unde pătrundea în lemn şi avea o lăţime de aproape trei centimetri: prin aceasta un observator, fie el chiar neprofesionist, putea observa că este un obiect făcut de un amator.

Dick îşi reaminti de şuruburile şi pilele, pe care le văzuse în camera de provizii şi ghici că această unealtă ciudată trebuie să fi fost fabricată acolo. Dar în ce scop?

În dosarele lui Laker şi al necunoscutei, nu era nici un fel de indiciu, după care să fie identificaţi. Hârtiile lui Marshalt, cercetate înainte de a le fi ridicat notarul, n-au dat nici o indicaţie mai detaliată. Dick verificase conturile pe care milionarul le avea la bancă, dar mai mult ca sigur trebuie să fi avut bani investiţi şi-n alte întreprinderi, deoarece aici nu era nimic care să fi lăsat să se bănuiască o avere însemnată. Shannon puse hârtiile la locul lor, îşi aprinse pipa şi se lungi pe fotoliu.

Deodată, tresări şi privi pe fereastră. Auzise un zgomot de pietre aruncate în geam. Dete perdelele la o parte, deschise fereastra, dar nu zări decât nişte bieţi pietoni, care alergau prin ploaia care cădea nemiloasă.

Se aşeză din nou, dar iar se auzi semnalul. Coborî în stradă, dar nu zări pe nimeni.

Veni sus şi sună pe omul care-l servea, după cum avea nevoie: valet, şofer sau bucătar.

— Vezi William, cineva se amuză azvârlind cu pietricele în geam. Ieşi prin poarta din dos şi treci la pândă. Dacă o fi vreun ştrengar, nu-i nevoie să-l iei la bătaie.

Şt...o nouă ploaie de pietricele, în geam.

— Aşează-te aici, ca să-ţi vadă umbra pe perete.

Coborî încetişor, deschise uşa cu băgare de seamă, şi ascultă. Auzi zgomotul unui pumn de pietricele căzând pe trotuar. Era o fată, cu impermeabilul ud leoarcă. O apucă de braţ.

— Ia ascultă fetiţo, ce fel de joacă-i asta? întrebă el pe un ton sever şi se găsi nas în nas cu Audrey.

— Cum? zise el sufocat.

— Vreau să cred că nu te-am speriat prea tare. Trebuia să te văd neapărat şi cum detectivii nu sună niciodată...

— Ce dracu vrei să spui? Vezi bine că m-ai cam speriat. Ce erau acele cu care aruncai în geam? Porumb pentru găini?

— În primul rând, nu mai am nimic de a face cu găinile. Am părăsit serviciul acela. Din fericire pot veni şi fără dădacă întrucât eşti de-ai noştri.

Între timp ajunseră sus în odaie şi Dick îl concedie pe servitor.

— Şi acum fetiţo, după ce ai reuşit să mă păcăleşti, aşa cum ai vrut, poate că vrei să-mi explici ce înţelegi prin „de-ai noştri”.

Ea îşi vârî mâna în buzunarul mantoului şi scoase o steluţă de argint, pe care o aruncă pe masă, cu un gest dramatic.

El o luă, o cercetă amănunţit, citi inscripţia şi zise, ca şi când nu şi-ar fi crezut ochilor:

— Stormer?! Dar… te credeam instalată foarte liniştită în coteţul de găini al jurnalului…

— Am rupt orice legătură cu găinile, spuse ea, scoţându-şi mantaua. Cu siguranţă că nu eşti obişnuit să primeşti femei în casă, şi asta nu poate fi decât în favoarea dumitale. Când îţi intră o femeie în casă, prima grijă pe care trebuie să o ai este să o întrebi dacă nu vrea ceai şi după aceea, dacă nu cumva îi este foame. Pe urmă trebuie s-o duci lângă foc, să-i oferi cel mai bun fotoliu pe care-l ai şi să-ţi exprimi speranţa că nu are picioarele ude, întrebare la care răspund: nu. Ei fi, nu zic nu, un detectiv bun, dar nu ştii să faci pe gazda.

Dick sună pe valet şi-i dădu ordin să aducă ceai şi gustări.

— Acum spune-mi te rog, ce s-a întâmplat?

În câteva fraze precise, ea îi povesti cât de urât şi de dur se purtase Hepps cu ea, dar că atribuţiile noului serviciu, erau mult mai greu de definit.

— Nu ştiu ce voi avea de făcut, dar deocamdată sunt nevoită să trăiesc într-un hotel de primul rang şi să am ochii bine aţintiţi asupra unui bătrânel de vreo şaizeci de ani, care nici nu mă cunoaşte şi care după toate probabilităţile ar fi cât se poate de indispus ştiindu-se păzit de mine. Dar afacerea este respectabilă şi dl. Stormer este mai plăcut decât Malpas.

— Cum a auzit vorbindu-se de dumneata?

— Ştie toate cele, e un adevărat detectiv: în realitate însă căpitane Shannon, eu nici nu-l cunosc.

— Şi cum îl cheamă pe acest bătrânel inofensiv?

— E un milionar.

— Asta încă nu-i un motiv să fie supravegheat.

În acel moment, servitorul aduse ceaiul şi puse tava pe masă.

Dick rămase un moment pe gânduri.

— Da, spuse el în cele din urmă, este adevărat o profesiune, dar care nu convine deloc unei fete; deşi dacă eşti bine îndrumată poţi fi ferită de părţile-i rele. Sunt mulţumit că lucrezi cu Stormer. Nu prea ştiu ce te-aş putea sfătui…

Ea se ridică repede şi spuse:

— Trebuie să mă înapoiez. Ceaiul a fost delicios şi-ţi mulţumesc.

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

— Iată în orice caz, unul care ştie cum se poate intra la mine, fără să-mi spargă geamurile, spuse Shannon surâzând.

— Te-a supărat asta? A fost într-adevăr foarte urât din partea mea, când ştiam cât eşti de ocupat.

William se înapoie, urmat de Steel.

Acesta salută şi luând din buzunar un pumn de pietricele galbene întrebă:

— Ce or fi astea, domnule?

— Astea?… Sunt diamante! spuse Shannon. Grămada pe care mi-ai pus-o pe masă, valorează cel puţin un sfert de milion de lire sterline.

— Şi mai sunt încă cel puţin încă de trei ori pe atâtea în camera lui Malpas, zise Steel. Idolul este plin cu de astea. Acum ştiu de ce revine fantoma.

Capitolul XLVII.

IDOLUL

— Ascunzătoarea am găsit-o printr-o simplă întâmplare, povesti Steel. Întrucât mă plictiseam, cercetai idolul. Vă

reamintiţi, poate, că era susţinut de fiecare parte prin nişte animale de bronz. Mi-a venit atunci în gând întrebarea, dacă acestea erau simple ornamente sau dacă nu cumva erau de vreo utilitate oarecare. Am împins atunci cu putere unul din ele şi, spre surprinderea mea, a început să se învârtească, provocând un ţăcănit, care mi-a dovedit că atinsesem probabil un mecanism. Nu se întâmplase însă decât, faptul că animalul se întoarse într-o parte, în vreme ce mai înainte avea privirea aţintită înainte. Am procedat la fel şi cu al doilea animal şi se întâmplă acelaşi lucru. De data asta însă, cum se opri, se produse un fapt extraordinar: partea de sus a idolului, adică pieptul, se deschise la mijloc, ca o uşiţă cu două canaturi. Urcai atunci pe soclu, vârâi lampa de buzunar înăuntru şi văzui, că tot corpul este plin de pietre mult mai mari ca astea de aici. Am luat un pumn din ele şi am venit aici!

Dick cercetă cu mare atenţie diamantele. Fiecare din ele aveau o pecete roşie.

— Ai închis oare la loc uşa idolul?

— Am împins animalele la loc, şi uşiţa s-a închis singură.

Shannon luă diamantele, le puse într-o zaharniţă şi le închise în casa de fier.

— Va trebui luăm şi restul în noaptea asta, spuse el, le vom pune într-un săculeţ şi le-om duce la Scotland Yard.

Audrey rămase tăcută. Dick aproape uitase de prezenţa ei.

— Vi cu noi? îi spuse el. În felul acesta vei cunoaşte aspectul pe care-l poate avea un milion în diamante.

— Vezi că… nu prea am poftă să revăd camera aceea; şi totuşi curiozitatea este una din slăbiciunile mele.

După ce mai întâi dădu ordin servitorului să nu facă un pas afară din birou înainte de întoarcerea sa, Dick ieşi împreună cu Audrey şi Steel, chemă un taxi şi urcară toţi trei în el.

Drumul fu parcurs în cea mai mare tăcere. Lucru extraordinar, Dick era chinuit de amintirea acului mare, deşi nu-şi putea da seama cam ce legătură ar fi între el şi

descoperirea din astă seară. Luase cu el un săculeţ destul de voluminos, ca să aibă în ce pune diamantele.

Steel lăsase în cameră doi poliţişti, un al treilea era în hol, iar inspectorul coborâse la primul etaj ca să le vină în întâmpinare.

— Cred, spuse el, că ar fi nimerit ca toţi oamenii să vină în cameră, pentru cazul când s-ar întâmpla unul din acele accidente bizare, care se produc ori de câte ori se aduce vreo împotrivire dorinţelor lui Malpas.

Merse la perete şi dădu perdelele de o parte, apoi împinse unul din animale. Se auzi un ţăcănit iar animalul, jumătate pisică, jumătate panteră, se învârti uşor la dreapta apoi se opri. Făcu acelaşi lucru şi cu al doilea animal şi se produse aceeaşi mişcare. De îndată ce acesta se opri, se deschise pieptul idolului.

Dick se urcă pe un scaun, apoi pe soclu, vârî mâna în deschizătură şi scoase afară un pumn plin de pietricele galbene.

Coborî, deschise sacul, şi-l aşează pe masa de lucru a lui Malpas. Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Cele două pisici se învârteau, aşezându-se în poziţia lor iniţială.

Steel, înmărmurit privi statuia.

— Trebuie să fie acolo un mecanism pe care nu-l pricep prea bine, spuse el. Aşteptaţi puţin, să le pun din nou în mişcare.

Făcu un pas înainte, şi deodată, toate luminile se stinseră.

— Rămâneţi la uşă, porunci repede Dick. Unde-s lămpile?

— Pe masa din sală, răspunse inspectorul.

— Treci de le caută. Tu, ăla de la uşă, lasă-l pe inspector să iasă, dar fi cu băgare de seamă să fie tot el care se întoarce, nu altul.

Audrey simţi inima-i bătând cu putere şi instinctiv căută braţul lui Shannon.

— Ce-o să se mai întâmple? murmură ea îngrozită.

— Nu ştiu, rămâi lângă mine şi apucă-mă de mâna stângă.

— Uşa-i încuiată, spuse inspectorul.

Dick uitase că atât luminile cât şi uşile erau acţionate de către o comandă secretă.

— Dă-mi repede, cineva să-mi dea un chibrit.

Era vocea lui Steel, venind dinspre podea, în timp ce se târa spre idol.

— Oh! Dumnezeule! Urmă un strigăt de agonie.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dick. Auziră un strigăt înăbuşit de durere.

— Arde ceva, spuse Audrey, nu simţiţi miros de fier încălzit?

Dick îl simţise acum, dădu pe fată la o parte. În momentul acela, poliţistul care se afla în celălalt capăt al camerei frecă un chibrit şi ca prin minune, în aceeaşi secundă se reaprinseră luminile. În odaie nimic nu părea schimbat. Idolul avea figura-i hidoasă, îndreptată spre cameră, iar ochii verzi ai pisicilor luceau ca şi înainte.

— Ce ţi s-a întâmplat Steel?

Poliţistul îşi ţinea mâna. Pe palmă era un semn roşu-negru lat ca de un deget.

— O arsură, gemu el. Era ceva care venea din podea, un fel de vergea de fier înfierbântată.

— Vergea sau nu, spuse Dick, trebuie să pun mâna pe pietrele acelea.

Întoarse pisicile şi portiţa se deschise.

Urcându-se pe soclu, vârî mâna în adâncitură.

Corpul idolului era gol.

Capitolul XLVIII.

UN SĂCULEŢ

— Asta o să ne dea gata! spuse Dick. Să fim furaţi, când se găsesc atâţia laolaltă, e mai mult decât poate admite opinia publică.

Cercetă podeaua cu amănunţime, dar nu găsi nici o urmă de trapă. Locul unde putuse răsări vergeaua de fier rămânea un mister de nepătruns.

Privi spre fată şi surâse.

— Dacă n-ai să devi o detectivă mai bună ca mine, apoi ar fi mai bine să te laşi de la început de meserie.

Dar evenimentele bizare din noaptea aceea nu erau deloc terminate.

— Am pus de s-au tăiat cablurile elevatorului, spuse Steel; în felul acesta, macaraua din bufet nu mai funcţionează. Văleu, Văleu!

Audrey îi bandajă mâna cu două batiste, pentru ca să evite contactul rănii cu aerul.

— Drăcia dracului, n-aş fi crezut niciodată că o asemenea bagatela ar putea fi atât de dureroasă, gemu el.

— Fiecare să-şi ţină de acum încolo lampa de buzunar la el, inspectore! Treceţi de le luaţi.

S-ar fi putut crede că aceste vorbe sunt un semnal şi că necunoscutul decretase că lămpile de buzunar nu trebuiau luate, deoarece luminile se stinseră pentru a doua oară, şi uşa dinspre sală se închise cu zgomot puternic.

— Repede chibriturile! strigă Dick, căutându-se prin buzunare.

O frecătură, se zări o flacără şi în acelaşi timp se reaprinseră toate luminile.

— Asta-i prea de tot! exclamă Dick.

Audrey îl zări privind îngrozit spre idol, în faţa căruia se găsea un sac nou nouţ.

Shannon alergă într-acolo şi ridică cu oarecare greutate sacul îl puse pe masă alături de cel care-l adusese el.

— Băgaţi de seamă, d-le căpitan spuse Steel, nu se ştie ce poate fi înăuntru.

Shannon îşi trecu mâinile pe deasupra sacului.

— Dacă o fi cumva o bombă, apoi să ştii că-i o bombă de un sistem cu totul nou… spuse el şi deschise sacul.

Interiorul lui era aproape plin cu pietre galbene, pe care le văzuse în interiorul idolului.

Scoase un suspin adânc şi-i făcu semn lui Steel să se apropie.

Acesta rămase ca tâmpit. Dick luă sacul în mâini şi se apropie de idolul de bronz.

— Eşti înfiorătoare, dar în acelaşi timp foarte amabilă. Îţi mulţumesc.

— Să ducem acum sacul la mine, spuse el pe şoptite. De îndată ce voi adăuga şi pe cele care le am acasă, mă duc să le închid pe toate la cartierul general. N-am să pot dormi liniştit, până ce nu le voi şti la adăpost, în dosul uşilor care nu se tem de gloanţe.

— Dar cum de-a ajuns asta aici? întrebă Steel.

— Să lăsăm acum discuţiile şi să ieşim de aici înainte ca să-şi poată da seama de greşeala făcută, spuse Shannon repede.

Plecară, şi în momentul când Dick întinse mâna ca să închidă uşa în urma lui, aceasta se închise de la sine cu violenţă. Prin fereastră zări cum se aprind luminile.

— Au descoperit repede greşeala şi o să fie tămbălău mare. Aş da oricât să fiu de partea cealaltă a uşii.

Chemă un taxi şi făcu un ocol, ca să-l lase pe Steel la Middlesex Hospital, ca să-şi îngrijească mâna rănită, apoi traversă Oxford Street şi în urmă Wardour Street.

— Ar fi trebuit să iei pe unul din poliţişti cu dumneata, căpitane Shannon, spuse Audrey.

— Fleacuri, exclamă detectivul surâzând, nu cred că până la Scotland Yard să fim atacaţi.

Pe la jumătatea străzii Wardour, se profila o lumină la fereastra din spatele maşinii şi aplecându-se, zări o maşină mare, care trecu pe la dreapta lor prin locul unde era imposibil ca două maşini să treacă una pe lângă alta. Atunci se petrecu inevitabilul: taxiul fu azvârlit de bordura trotuarului şi capotă.

Primul gând al lui Dick fu la tânăra femeie, şi trăgând-o spre el chiar când geamurile se spărgeau, împiedică fărâmele de sticlă să-i ciopârţească faţa. Uşa taxiului se deschise repede şi o mână se întinse şi apucă sacul. Pumnul

lui Shannon căzu ca o ghiulea pe umărul omului, care dădu drumul sacului şi se repezi la maşină blestemând.

Dick zări o lucire de oţel, şi ca să evite lovitura, se întoarse şi zvârli cu toată puterea în agresor, cu piciorul, pe care cu siguranţă că-l atinse căci auzi un mormăit şi cuţitul căzu în mijlocul geamurilor sparte. Într-o secundă, omul dispăruse.

— Pune mâna pe el, strigă Dick, care zărise apropiindu-se un poliţist, dar vocea-i fu acoperită de zgomotul motorului. Maşina cea mare porni cu viteză şi dispăru în Shaftesbury Avenue.

Cu multă greutate Shannon ieşi din taxi, şi ajută tânăra fată să coboare. Maşina era într-o stare de plâns, dar şoferul nu era rănit. Dick se legitimă faţă de poliţist.

— Am nevoie de un taxi, dar merg împreună cu dumneata să-l caut, deoarece nu am de gând să rămân singur cu sacul acesta. Unde ţi-e inspectorul?

— Trebuie să vină imediat, domnule, soseşte de obicei la ora aceasta. Uite-l chiar cu sergentul său.

Shannon îi explică situaţia în câteva cuvinte, iar poliţistul încântat să aibă o oarecare variaţie în monotonia funcţiei sale, îl însoţi acasă.

— Na! Na! exclamă Dick privind ferestrele apartamentului său.

Dăduse ordin servitorului să nu părăsească biroul şi când colo, toate luminile erau stinse.

— Poftim în coridor, şi ţine sacul. Dumneata Audrey rămâi lângă ofiţer. William al meu nu e omul care nu ascultă porunca.

Urcă şi deschise uşa apartamentului. Străbătu holul şi pătrunse în birou. Întoarse comutatorul şi odaia fu inundată de lumină. Primul lucru pe care-l văzu fu William pe jumătate culcat pe canapea, pe jumătate la pământ. Picăturile de sânge care curgeau arătau lui Shannon ce se întâmplase.

Casa de fier era deschisă, iar zaharniţa împreună cu preţiosul ei conţinut dispăruseră.

Îl ridică pe William, care respira greu de tot. O cercetare rapidă a rănii arătă că nu era cine ştie ce gravă, dar observă că atentatul fusese comis cu puţine minute înainte.

Luă o carafă cu apă, şi o azvârli pe faţa servitorului. Acesta deschise ochii şi privi năuc în juru-i.

O să te trimit la spital, îi spuse el. Îl vei găsi acolo pe dl. Steel. Trecând spre coridor, găsi scara cufundată în întuneric.

— Cine a stins lampa? întrebă el.

— Dumneavoastră aţi stins-o? întrebă foarte surprins poliţistul.

— Nu, urcă şi adu-mi sacul.

— Sacul, domnule? Păi nu l-aţi luat dumneavoastră?

— Ce face? urlă Dick.

— Când aţi coborât a doua oară, nu sunt nici două minute, mi-aţi spus doar: dă sacul încoace şi rămâi unde eşti.

— Animal idiot ce eşti! ţipă Dick la el. Ce era cu tine? Aveai orbul găinilor?

— Era întuneric beznă, domnule.

— Dumneata l-ai văzut Audrey?

Nu primi nici un răspuns.

— Unde-i domnişoara?

— Acolo lângă uşă de la intrare.

Dick întoarse comutatorul, lampa se aprinse, dar pe coridor nu era nimeni.

Coborî scara în fugă şi ieşi afară ca o furtună.

Audrey dispăruse.

Că i se furase sacul, era desigur foarte neplăcut; dar dispariţia lui Audrey îngheţă inima lui Dick Shannon.

Capitolul XLIX.

O VIZITĂ DOMICILIARĂ.

Şoferul taxiului mai aştepta încă. Zărise el un domn ieşind cu un sac în mână, apoi după el o femeie, dar mai mult nu ştia.

— Cum era, tânăr, bătrân?

Şoferul habar nu avea. Situaţia lui era de aşa natură încât nu putuse observa prea bine, dar credea că domnul era mai în vârstă.

Inima lui Dick se făcu grea de plumb.

În câteva minute fură înştiinţate toate staţiile poliţieneşti din Londra. Fură trimişi în toate colţurile biciclişti, ca să înştiinţeze toate patrulele, să dea atenţie la orice bărbat, care ar duce în mână un sac şi o domnişoară îmbrăcată în impermeabil.

William îşi revenise îndeajuns ca să poată povesti tot ceea ce ştia şi care echivala cu nimic.

— Eram cufundat în cititul ziarului, când mi se păru că aud un zgomot în camera de culcare. Ascultai cu atenţie şi mi se păru că nu era decât un foşnet al storurilor, aşa că nu m-am deranjat. Ultimul lucru care mi-l amintesc după aceea, este o dare de seamă asupra unui proces la Old Bailey.

Spatele clădirii în care se găsea apartamentul lui Dick dădea spre un acoperiş plat, şi detectivul îşi dădu seama pentru prima oară cât de uşor i-ar fi venit unui hoţ să pătrundă la el în casă. Părăsindu-l pe William, care urma să fie transportat la spital, ieşi să meargă la Scotland Yard.

Fu salutat de către cineva. Era un ofiţer de poliţie îmbrăcat în civil, care-şi făcea rondul şi pe care Shannon îl cunoştea.

În câteva cuvinte detectivul îl puse la curent cu cele petrecute, şi i-o descrise pe Audrey.

— Nu, n-am zărit pe doamna şi nici vreun individ ducând un sac.

— N-ai văzut pe nimeni care să se fi interesat de acest furt? Nici pe vreunul din băieţi?

Ofiţerul şovăi.

— De fapt… am zărit pe unul, mărturisi el, un tip pe care l-aţi semnalat acum câteva luni.

— Slick Smith? întrebă Dick într-un suflet

— Da, domnule. Venea dinspre Haymarket şi mi se părea că-i tare grăbit. Purta o manta de ploaie albastră şi mult

mai sigur că stătuse mult în ploaie, deoarece era ud leoarcă.

— Ce ora să fi fost?

— Acum vreo cinci minute.

Când Dick ajunse în cartierul general, nu sosise nici o ştire. Nu rămăsese acolo decât atât cât i-a trebuit să-şi prevină şeful şi o porni în căutarea lui Slick Smith.

Acesta nu era acasă şi nici nu se înapoiase în cursul nopţii.

— N-am idee când ar putea să se înapoieze, îi spuse proprietarul. De fapt nu-l aud niciodată când vine acasă, e un om foarte liniştit; unul din cei mai de treabă chiriaşi ai mei.

Nu se opuse ca Shannon să se urce în apartamentul ocupat de către cel mai de treaba chiriaş, deoarece ştia prea bine la ce trebuie să se aştepte de la el – îl prevenise doar politia.

— Uşa era încuiata, dar Dick o putu deschide foarte uşor şi făcu la repezeala o percheziţie, ca să-şi dea seama dacă Smith putea fi incriminat în afacere.

Auzi deschizându-se uşa de la stradă, apoi o convorbire în şoaptă. După câteva momente Smith intră în cameră cu ţigara aprinsă, şi clipi din ochi.

— Bună ziua căpitane, spuse el vesel. Dacă m-ai fi înştiinţat, fi sigur că m-aş fi înapoiat mai devreme acasă. Vezi d-ta ce-mi place mie la englezi, este extrema lor sociabilitate. Zău aşa, când te gândeşti că dl. căpitan a binevoit să-mi facă o vizită.

Dick închise uşa.

— Arată-mi amănunţit ce ai făcut în ultimele cinci ore, spuse el aspru.

Smith îşi scarpină bărbia.

— Păi… să vezi… Asta o să fie cam greu. Singurul lucru de care sunt absolut sigur este că pe la zece fără un sfert eram la Haymarket. De altfel, m-a zărit şi unul din copoii dumitale. Restul timpului, căpitane, am hoinărit şi eu pe ici pe colo. E inutil să-ţi spun pe unde, că ştii prea bine, că de

ţi-oi spune că am fost la Bunny, acesta o să jure că am stat la gura sobei chiar dacă aş fi fost la o sută de kilometri depărtare de el. De te îndoieşti însă cât de puţin de buna credinţă a mea, căpitane, apoi să-ţi spun eu singur unde să te adresezi. Este o anumită agenţie Stormer, care a pus copoi pe urmele mele şi unde ai putea cu siguranţă să capeţi toate amănuntele, aşa ca să te satisfacă pe deplin… Dacă n-oi fi făcut ca să-mi piardă urma… Aşa se întâmplă câte o dată şi, zău, aşa de rău îi înfurie. O să-ţi fac o propunere: cu cărţile pe faţă. În noaptea asta s-a săvârşit un furt în casa dumitale.

— De unde ştii? întrebă Dick sever.

Slick Smith se porni pe râs.

— Acum zece minute, trecând prin faţa casei d-tale, am zărit un poliţist care păzea şi un altul care ducea la spital pe un individ cu capul spart. Nu trebuie să fii cine ştie ce, ca să ghiceşti ce s-a putut întâmpla. Mă cauţi cumva pentru furt?

— Nu te caut de loc, spuse Dick aspru. Ai o reputaţie rea şi la ora când hoţii pătrundeau în apartamentul meu, erai pe acolo prin împrejurimi! Dar ce ai acolo la obraz?

De când intrase, Smith ţinuse capul într-o parte, aşa ca o parte din obraz să-i rămână în întuneric. Dick îl întoarse brusc, şi-l ţinu în plină lumină. De la umărul obrazului şi până deasupra urechii stâng era o zgârietură grozav de adâncă şi care luase cu ea câteva smocuri de păr.

— Asta-i urma unui glonte de revolver, urmă detectivul şi atingând cu mâna mica rană de sub falcă… şi asta-i o tăietură de sticlă spartă. Cine a tras asupră-ţi Smith?

— N-am putut să-i aflu numele şi adresa, murmură Smith, eram grăbit.

— Îmi dai voie să-ţi spun eu cum a fost? Şi în ce poziţie erai când s-a tras? Erai în spatele unei ferestre; glontele a lovit în geam, ţi-a atins fruntea, a ricoşat de-a lungul capului, şi o bucată de sticlă…

Se opri; zări un punct strălucitor pe mantaua-i udă a omului şi întinzând mâna îl scoase de pe pânza, unde era

înfipt.

— Asta-i sticla.

Se priviră în tăcere.

Surâsul dispăruse de pe buzele lui Slick, dar ochii îi clipiră şiret.

— Ştii Shannon, în d-ta există elementele unui excelent detectiv, spuse el. E adevărat, s-a tras asupră-mi prin geamul unui taxi. Îţi pot da numărul taxiului în care mă găseam, în cazul când ai voi să faci vreo anchetă.

Luă un bilet din buzunar şi-l puse pe masă. Dick văzu numărul scris cu creionul. Smith îşi preparase perfect alibiul. Shannon era exasperat de neruşinarea acestui individ, nervii îi erau surexcitaţi la culme. În sine îşi dădea seama că pierderea diamantelor nu-l interesa atât, cât îl chinuia grija pentru siguranţa fetei.

— Ascultă aici Smith, vrei să fi sincer cu mine asupra unui singur punct. Apartamentul meu a fost prădat, s-au furat de acolo obiecte de valoare extraordinară, aparţinând altuia, dar mie puţin îmi pasă de asta, ceea ce mă interesează este… cu totul altceva. Când am sosit acasă eram însoţit de domnişoara Bedford. Dacă ai avut vreun amestec în furt, pentru moment nu vreau să ştiu. Vrei să-mi spui numai dacă ai zărit-o în noaptea asta pe domnişoara Bedford?

— Dacă am zărit-o? Vezi bine că da, spuse Smith surâzând, şi sper că, numai în cazul când n-o fi răpit-o cineva între timp, s-o revăd în curând. Doughty Street este un loc prea răcoros pentru ca o fată tânără să acţioneze acolo pe vremea asta.

— Doughty Street? spuse Dick gâfâind. Unde-i fata?

— Acum vreo câteva minute era jos în faţa uşii, spuse Smith.

Capitolul L.

POVESTEA LUI AUDREY.

Înainte încă de a-şi fi terminat vorba, Shannon cobora scara în goană. Jos, în stradă, zări silueta unei tinere fete mergând în lung şi în lat.

— Audrey, strigă el vesel, şi mai înainte ca să-şi dea seama ce face o cuprinse în braţe.

— Scumpo, nici nu-ţi dai seama ce teamă mi-a fost!

— Cum, nu ţi-a spus Smith că aşteptam jos? întrebă ea, smulgându-se din braţele lui. N-a vrut în ruptul capului să mă lase să intru, înainte de a fi convins că eşti sus.

— Cu alte cuvinte se aştepta să mă găsească la el? întrebă Dick.

— Aşa bănuia el, spunea că ăsta-i primul loc unde ai putea veni. O introduse în casă şi urcară împreună la Smith.

Atunci fata începu povestirea.

— Eram în faţa uşii în Portman Square, când te-am auzit coborând şi spunând ceva poliţistului, pe şoptite. Abia când individul trecu lângă mine şi deschise uşa, mi-am dat seama de eroare, Dick, era Malpas!

— Malpas! Eşti sigură?

— Imposibil să mă fi înşelat. Prima mea mişcare a fost să strig, atunci mâna mea din buzunar atinse insigna şi mă gândii la responsabilitatea ce-o are un detectiv.

— Şi l-ai urmărit?

— Traversasem de-acuma strada, când m-am hotărât la acest lucru. Ca să nu-l pierd din vedere am alergat după el. L-am urmărit de aproape o bună bucată de drum. În Grat Windmill Street am zărit o maşină care aştepta la marginea trotuarului. Îmi dădui seama că era a lui, abia când el sări în ea şi dădu drumul motorului. Atunci făcui un lucru din cele mai stupide, am început să strig: Opreşte, alergând spre maşină. În loc să o ia la goană, el opri pe loc.

— Dumneata eşti domnişoara Bedford? întrebă el. Intră înăuntru, aş vrea să-ţi vorbesc ceva.

Începui să alerg, dar într-o clipită fu afară din maşină. Cât puteai cuprinde cu privirea nu se zărea ţipenie de om, aşa că mi-am pierdut cumpătul. Nu ştiu cum a fost posibil să scap, dar am izbutit. Înainte de a-mi pierde sufletul, am ocolit vreo trei-patru colţuri de stradă. Mă hotărâsem să chem un poliţist, când dădui ochii de dl. Smith. El mă

conduse până la apartamentul d-tale. Pe drum întâlnirăm un poliţist, care ne-a spus că te interesaseşi de dl. Smith.

Dick respiră uşurat.

— Ce făceai prin locurile acelea? întrebă el pe Slick.

— O urmăream pe domnişoara, răspunse el fără să lase să-i tresară nici un fascicol din muşchii feţei lui.

— Asta făceam, o urmăream pe duduiţa. E adevărat că dacă ştiam că este afiliată agenţiei Stormer, aş fi fost mai puţin îngrijorat.

Dick o conduse pe Audrey la hotelul unde locuia şi liniştit de-acum în ceea ce o privea pe dânsa, începu să gândească la faptul că undeva în Londra erau nişte diamante de o valoare formidabilă, şi că acestea se găseau în posesia unui hoţ.

Capitolul LI.

O ÎMPĂCARE.

A doua zi dimineaţă, Audrey se trezi întrucâtva înmărmurită că se găsea în apartamentul mobilat luxos, în timp ce fosta-i locuinţă era atât de modestă.

Cineva bătu la uşă şi o subretă foarte îndemânatecă îi aduse dejunul şi pe tavă se găsea o scrisoare la vederea căreia scoase o exclamaţie de mirare. Era de la Dora şi nu numai că era adresată la hotel Ritz Carlton, dar avea menţionat pe ea şi numărul apartamentului pe care-l ocupa.

Audrey surâse la gândul că noutăţile îmbucurătoare se propagă atât de repede ca şi cele rele. Ea deschise scrisoarea.

Primele rânduri subliniate îi produseră o uimire extraordinară.

„Mititica mea scumpă. Mă întreb mereu, dacă ai să mă ierţi vreodată pentru cuvintele urâte, pe care ţi le-am spus şi conduita mai mult decât oribilă, pe care am avut-o faţă de tine, acum un an. Gândul că ai stat la închisoare nevinovată, pentru o acţiune de care singurul vinovat era Martin, mă urmăreşte şi când mă gândesc în ce hal te-am atacat, îmi vine să cred că nu eram în toate minţile. Te implor să uiţi

trecutul şi să vi să mă vezi. Am atâtea lucruri să-ţi spun… Aş putea cel puţin să repar una din acţiunile mele. Vrei să fi îngerul iertător şi să-mi telefonezi?

Sora ta care te adoră.

Dorothy”

— Dorothy, repetă Audrey foarte mirată.

Cu toate acestea, în ciuda emoţiilor contradictorii, care o năpădeau, era mulţumită.

Merse la telefon. Îi răspunse chiar Dora.

— Bineînţeles că voi veni să te văd, chiar astăzi după masă, de voi putea. Nu te mai frământa din cauza… incidentului de la Holloway. Nu pot vorbi mai desluşit la telefon, dar mă înţelegi cred!

— Da, scumpa mea, răspunse Dora în şoaptă. Aşadar ai să vii şi… mă vei ierta, nu?

Cu inima mult mai uşoară, Audrey merse în baie. În fond, ea o iubea pe soră-sa şi antipatia ei fusese pentru ea foarte penibilă. Acum i se părea că una din cele mai mari tristeţi ale existenţei sale, dispăruse.

Nu-şi uită totuşi misiunea şi în timp ce se îmbrăca, profită de prezenţa cameristei ca s-o descoase în privinţa milionarului Torrington.

— Se spune că ar fi milionar, dar nu văd ce fel de plăcere ar avea de pe urma banilor săi. Nu merge nicăieri, nu face nimic, rămâne tot timpul în cameră, citind şi fumând. Iese numai seara, dar nu merge la teatru, ci se plimbă pe străzi.

În timpul dimineţii, Audrey merse la Stormer unde-şi făcu un scurt raport.

Pe la orele trei după amiază, suna la uşa de intrare din Curzon Street şi fu primită de o cameristă nouă.

Conversaţia principală a Dorei se referea la vechea cameristă, dar aducându-şi aminte că subiectul acesta nu era de loc potrivit să facă intrarea în subiect, aşa cum dorise, căzu în braţele fetei, o privi cu dragoste şi spuse:

— M-ai iertat, fetiţo?

— Vezi bine!

Pentru o cauză pe care nu şi-o putea lămuri, Audrey se simţea foarte stânjenită. Plutea ceva în atmosferă, care o buimăcea. Să fi fost oare lipsa lui Martin? Împăcarea se arăta incompletă şi găsea ciudat, că Dora nu pomenea de el nici cel puţin, ca să-l scuze.

— Şezi scumpa mea şi lasă-mă să te privesc. Nu te-ai schimbat deloc în acele zile de tristă memorie. Cine ar spune, că ai un an mai mult ca mine!

Audrey o privi uluită.

— Am un an mai mult ca tine? spuse ea.

— Pentru asta te-am chemat. Ia o ceaşcă de ceai!

— Ascultă Dora, nu te înţeleg ce vrei să spui, eu nu-s mai mare ca tine, ci cu un an mai mică.

— Eşti cu un an mai mare, scumpa mea. Toată încurcătura e din vina mamei. Dintr-un motiv pe care-l regret amarnic, mama nu te iubea de loc, şi această lipsă de afecţiune, luase după cum ştim, forme din cele mai bizare.

— După câte am înţeles eu întotdeauna, începu Audrey, mă născusem la 1 decembrie 1904.

— La 3 februarie 1903, spuse Dora surâzând. Am aici actul tău de naştere, stai să ţi-l arăt.

Deschise birouaşul, luă din sertar un plic albastru şi scoase din el o hârtie, pe care o întinse sorei sale.

— Iată-l, scumpo. Audrey Dorothy Bedford. Acesta a fost primul bărbat al mamei.

Audrey cercetă documentul cu multă atenţie.

— Dar ea mi-a spus, a spus-o de multe ori, că tu erai cea mai mare. Şi apoi Dora, îmi amintesc perfect de bine, că tu ai fost întotdeauna cu o clasă înaintea mea, când eram la şcoală. Dacă este adevărat ceea ce-mi spui, atunci tatăl meu…

— Îţi spusesem, că tatăl tău este la Break Water, dar nu-i adevărat.

Dora lăsă ochii în jos cu o voce sfârşită.

— Acela-i tatăl meu. Era american şi venise în Africa de Sud unde a întâlnit-o pe mama imediat ce rămăsese văduvă,

cu un copilaş de câteva săptămâni. Trei luni după aceea s-au luat.

Audrey căzu zdrobită pe scaun.

— Ce bizare sunt toate, câte îmi spui. Eu sunt Audrey, şi pe amândouă ne cheamă Dorothy. Dar mi-e imposibil să cred, că sunt cu un an mai mare decât tine.

Dora făcu eforturi să-şi oprească mânia. Dar ceea ce voia să adauge, fu acoperit de un strigăt al surorii sale.

— Pot dovedi că eu sunt mai mică, strigă ea cu un aer de triumf. Măicuţa mi-a spus unde am fost botezată, într-o bisericuţă din Africa de Sud, în Rosebank.

În camera de asupra celei în care vorbeau cele două femei, Martin Elton, cu urechea lipită de podea asculta şi păli deodată.

Trebuie neapărat ca Audrey Torrington să dispară.

Aşteptă, ascultă mai departe şi când auzi în cele din urmă că Audrey pleacă, veni jos şi deschise uşa. Dora veni înaintea lui râzând.

— Ei, cum îţi place? spuse ea.

Văzând însă figura lui, se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovită.

— Martin, nu cumva ai dori… El făcu doar un semn din cap.

Între el şi averea imensă, care fusese visul existenţei sale, nu era decât o singură persoană. Luase aşadar o hotărâre.

Capitolul LII.

SECRETARA LUI TORRINGTON.

În faţa lui Dan Torrington, dl. Willit era întotdeauna nervos, cu atât mai mult în momentul de faţă, sub privirea scrutătoare a bătrânului.

— Îi permit lui Stormer să se ocupe de multe din afacerile mele, dar când e vorba să-mi aleg un secretar, cred că am tot dreptul să fiu acela, care să hotărască.

Willit se simţea foarte prost dispus.

— Nu avem absolut nici o dorinţă, dar vă sugerăm, indiferent cine ar fi, domnul meu, şi dl. Stormer ştie prea

bine, că sunteţi capabil să vă ocupaţi singur de afacerile dumneavoastră particulare. Ţine însă neapărat ca această persoană să fie angajată.

— În sfârşit, spune-i d-lui Stormer, că poate să-l angajeze, îi dau permisiunea.

— Nu să-l, ci s-o, deoarece este vorba de o domnişoară, mârâi Willit.

— Atunci cu siguranţă că n-am s-o iau în serviciu, strigă Torrington. O fată, sigur că o să mă calce pe nervi; iar eu o să-mi pierd jumătate din vreme ofensând-o, iar cealaltă cerându-mi scuze.

Zări atunci figura adânc mâhnită a detectivului şi se porni pe râs.

— Îmi face impresia că ţii foarte mult, la lucrul asta. Cine-i fata?

— E tânăra care fusese în serviciul lui Malpas.

— Malpas! spuse bătrânul încetişor. Nu e cumva din întâmplare prietena acelui tânăr extrem de simpatic, a căpitanului Shannon?

— Da, domnule!

— Atunci se schimbă situaţia! spuse Torrington. Şi dorinţa aceasta e şi al lui Shannon?

— Shannon habar nu are, e pur şi simplu ideea lui Stormer, la drept vorbind…

— În sfârşit, iată că am ajuns la punctul principal. Care-i motivul adevărat?

— Fata este în serviciul nostru şi avem neapărată nevoie să fie cineva în imediata apropiere a dumneavoastră, în cazul când lucrurile ar lua o întorsătură proastă.

— Crezi că ea ar fi capabilă, să le întoarcă la loc cum trebuie? întrebă râzând bătrânul. Nu mai fac nici un fel de obiecţiune. Spune-i că o aştept după masa. Da… cum o cheamă?

— Audrey Bedford.

— Spune-i să vina la orele trei.

— Este şi acum la hotel. Adevărul este d-le Torrington, că i-am dat toate instrucţiunile şi i-am spus să vegheze asupra dvs.

Râzând înfundat, Torrington îşi freca mâinile.

— Trimite-o la mine. Nu prea sunt sigur că n-o să trebuiască să-mi petrec vremea protejând-o eu pe ea.

Willit ieşi, revenind imediat cu tânăra fată.

Torrington o examină atent din cap până în picioare.

— N-am văzut încă pe cineva care să semene atât de puţin cu un detectiv, spuse el, clătinând din cap.

— Şi care să nu se simtă mai puţin capabilă, spuse ea râzând. Dl. Willit îmi spune ca doriţi să mă aveţi secretară, adăugă ea, luând mâna pe care, bătrânul i-o întinsese.

— Dl. Willit exagerează, răspunse Torrington, pe un ton blajin. Singurul lucru pe care nu-l doresc este să-mi fi secretară, cred însă că accepţi această situaţie. Eşti secretară capabilă?

— Nu, răspunse ea încurcată.

— Cu atât mai bine.

Surâsul lui Torrington era molipsitor.

— Cred că n-aş putea suporta o secretară capabilă. În orice caz, cred că n-ai să-mi deschizi corespondenţa fără voia mea. Şi sunt tot atât de sigur că pot lăsa banii vraişte, fără să-mi lipsească ceva. Prea bine, domnule Willit, lasă-mă singur să vorbesc cu domnişoara.

Se simţea atras în mod curios de această fată tânără, o simpatie bizară, pe care o simţise îndată ce aceasta intrase la el în cameră, făcea ca el dă dorească imediat angajarea ei.

— Obligaţiile dumitale sunt egale cu nimic, spuse el glumind. Orele de prezenţă vor fi acelea pe care le voi fixa, doar când am nevoie de ajutorul dumitale. Acuma-mi amintesc de dumneata. Eşti fata aceea, care a avut neplăceri acum un an, nu? Ai şi o soră? Nu-i aşa?

— Da, am o soră.

El îşi muşcă buzele.

— Nu-i cine ştie ce de capul ei.

Adăugă repede:

— Iartă-mă dacă te-am supărat cumva cu asta.

— Nu sunt supărată; dar nu-mi vine să cred că ea să fie chiar atât de rea pe cât crede lumea.

— Aici greşiţi! Ar fi mai puţin rea, dacă n-ar fi măritată cu Martin Elton. Da, da! Îl cunosc pe stimabilul perfect de bine, cu toate că el habar n-are de asta. Aşadar… ai lucrat cu Malpas? Un tip cam ciudat.

— Oh, foarte ciudat! răspunse ea, repede.

— În orice caz, un bărbat foarte bine nu-i aşa?

— Cine? Malpas? Mie din contră mi se pare oribil! Un surâs uşor trecu peste buzele bătrânului.

— Ai suferit un şoc, noaptea trecută. Cu siguranţă că d-ta erai tânăra care-l însoţea pe Shannon, când cu pierderea diamantelor.

Ea privi uimită.

— Stă scris asta în ziare?

— Nu, asta-i din ziarul meu particular. Şi zici că le-ai văzut? Erau multe, multe pietricele galbene, frumoase… acelea toate îmi aparţineau mie.

Lui Audrey îi pieri graiul şi rămase adâncită într-o uluială profundă.

Bătrânul vorbise pe un ton obişnuit ca şi cum ar fi spus: Asta-i odaia mea.

Trei milioane de lire, în pietre brute! Era greu de crezut că un om care constată cu atâta calm, poate accepta cu atâta filosofie, pierderea.

— Da, ale mele sunt, mai bine zis erau ale mele, spuse el. Se poate vedea pe fiecare din ele, pecetea minei Halem & Coold. Când te mai vezi cu Shannon, spune-i asta, deşi îmi închipui că o ştie.

— Mie nu mi-a spus-o.

— Sunt multe, pe care Shannon le ştie şi nu le spune, într-o zi sau alta cineva o să aibă o surpriză.

Deodată el lăsă privirea în jos şi fixă îndelung pantofii lui Audrey, care jenată îşi retrase picioarele.

— Pe vremea umedă, trebuie să-ţi facă tare rău, nu-i aşa?

— Da, puţin spuse ea, fără să-şi dea seama.

Apoi revenindu-şi, îngăimă:

— Rău? Ce vreţi să spuneţi cu asta? De unde ştiţi?

El râdea aşa cum nu mai văzuse pe nimeni râzând. Când termină avea lacrimi în ochi. Văzând-o roşind, el fu tare mâhnit.

— Iartă-mă dacă te neliniştesc. Vezi, sunt un om tare curios şi am făcut asupra dumitale o anchetă pe lângă funcţionarii închisorii,… medicul mi-a spus o mulţime de lucruri…

Schimbând apoi subiectul, îi arată biroul şi-i spuse:

— Sunt aici câteva scrisori, fii bună şi răspunde-le.

— Ce trebuie să le spun?

— Celora care îmi cer parale, să le spui, nu. Cui vrea să mă vadă le spui că sunt la Paris; iar gazetarilor, care îmi cer o întrevedere, scrie-le că am murit peste noapte şi că am avut un sfârşit foarte liniştit.

Vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un plic mototolit.

— Iată o scrisoare, care cere un răspuns special, urmă el dar nu i-o dădu. Scrie doar atât: Miercurea viitoare este un vapor, care pleacă spre Africa de Sud. Îţi acord 500 lire şi biletul de drum. Dacă ţi la viaţă, acceptă oferta.

Ea scrise repede, cele dictate.

— Cui trebuie să-i adresez scrisoarea?

— D-lui William Stanford, 552 Portman Square, spuse bătrânul având privirea-i indiferentă, aţintită spre plafon.

Capitolul LIII.

CE A VĂZUT BUNNY.

În apartamentul lui Torrington erau aranjamente bizare, pe care Audrey nu le observase decât atunci când, după masă, rămase singură în salon. Toate uşile erau prevăzute cu zăvoare şi deschizând fereastra ca să privească un incendiu ce se declanşase la dependinţele din faţă, fu

extrem de surprinsă văzând uşa că se deschise violent şi trei oameni pătrund brusc în odaie.

Recunoscu pe unul din ei, era un agent de-al lui Stormer.

— Sunt foarte mâhnit că v-am speriat domnişoară, spuse el. Ar fi trebuit să vă spunem sa nu deschideţi ferestrele.

— Dar ce am făcut?

— Deschizând fereastra, aţi atins soneria de alarmă. Această cameră are un sistem special de ventilaţie.

— O sonerie de alarmă exclamă ea, nici prin gând nu mi-ar fi trecut.

— Există la fiecare fereastra şi noaptea la fiecare uşă.

— Trece oare dl. Torrington, într-adevăr printr-un astfel de pericol?

— Niciodată nu poţi şti ce se poate întâmpla, răspunse agentul.

Audrey rămase foarte îngândurată. În urma celor întâmplate era absurd să fie supărată pentru o simplă problemă de vârstă. Mama lor era bizară, încât era foarte posibil să fi vrut să pretindă ca cea mare este cea mică. Îi scrise aşadar Dorei: „Scumpă Dora. Cred că amândouă am fost cât se poate de proaste. Eu sunt Dorothy sau cum îi vrea să spui, iar tu eşti sora mea cea mică. Simt de pe acum pentru tine un sentiment matern, care incumbă şefului de familie. Vreau să te revăd cât se poate de repede. Semnă Dorothy”

Cu poşta de seară, în timpul mesei, Dora primi scrisoarea şi fără nici un comentariu o trecu soţului.

— E mult mai inteligentă ca tine, draga mea, spuse Martin. Te-ai supărat ca o zăpăcită, voind să precipiţi lucrurile? Ar fi trebuit să laşi ca ideea să se infiltreze singură în ea.

— În orice caz, fie ce o fi, eu nu mai continui jocul acesta, spuse ea înţepată. Când o să fie să ajungem la probe, naşterea ei este înregistrată la Rosebank. Ar fi de-ajuns o telegramă, ca să adeverească cele spuse de ea.

— Nu pleca! Iată o scrisoare, care o să te intereseze.

El i-o aruncă pe masă.

Ea deschise repede şi figura i se întunecă.

— Nu ştiam că ai un asemenea deficit. Credeam că ai hârtii de valoare.

— Am chiar. Banca le-a consemnat în vederea excedentelor, iar valorile mele au scăzut vertiginos de la un timp încoace. Anm intrat la apă. Trebuie neapărat ca Audrey să dispară.

— Unde?

— Nu ştiu încă. Pe undeva în străinătate, până când vei putea aranja lucrurile.

— Dar de o fi ca ea să dispară, o să ştie imediat că e ceva la mijloc, când m-oi prezenta cu pretenţii. Shannon nu-i un imbecil!

— Shannon. Dacă ai ştii cât de puţin mă sinchisesc eu de el. Ceea ce mă hărţuie pe mine este că mă gândesc la Slick Smith şi la cât o să mă coste afacerea aceasta. Nu numai în ce priveşte pe Audrey. Îţi mai aminteşti de noaptea când m-am dus să trag asupra lui Marshalt? Nu prea există ziduri pe care să nu mă pot căţăra, şi eu mă urcasem pe acoperişul casei lui Malpas, exact înainte de a fi început afacerea de jos.

— Vrei să vorbeşti, de uciderea lui Marshalt?

— Da, fusesem acolo doar cu câteva minute înainte şi abia când a afirmat Shannon că ceasornicul de la poliţie… mi-a salvat viaţa. La marginea acoperişului era de gardă un detectiv. Nu m-a văzut, după cum n-a văzut nici pe cel care se căţărase pe o frânghie şi deschizând geamul de pe acoperiş, pătrunse în casa lui Malpas. Eu însă l-am văzut. Mi-am dat seama că o să se petreacă nişte lucruri extraordinare şi am fugit.

— Ai văzut pe cineva trecând prin fereastra podului? Atunci l-ai văzut pe ucigaş, spuse ea gâfâind.

— Am văzut chiar mai mult decât atât; când a sosit în odăiţa din pod, a aprins o lumânare, şi-a scos din buzunar o perucă, un nas şi o bărbie falsă. După ce le-a pus, chiar

mama care l-a făcut, nu l-ar mai fi recunoscut, decât ca Malpas.

— Malpas? strigă ea sufocată. Cine-i ăla?

— Slick Smith.

Capitolul LIV.

RIDICAREA IDOLULUI.

Sergentul Steel sosi la biroul lui Shannon, care-l chemase prin telefon şi îl găsi cu o cablogramă kilometrică. Putu zări că soseşte din America şi se aştepta ca şeful său să-i comunice conţinutul ei; probabil însă că nu era în legătură cu afacerea la ordinea zilei, deoarece Dick o puse pe masa de lucru, şi nu-i spuse lui Steel decât pentru ce l-a chemat.

— Ia dumneata un agent, îmbracă-l în civil şi du-te la Portman Square 551. Doresc să rămâi acolo, ca să fii de faţă la ridicarea idolului lui Malpas, şi îndată ce va fi luat, închizi casa şi vi să-mi faci raportul.

— Vreţi să ridicaţi idolul?

— M-am înţeles cu Compania de Transport a Conducătorilor, care la orele trei jumătate va trebui să aibă în faţa casei un camion cu douăzeci de oameni. Ai grijă să fie lăsaţi înăuntru, supraveghează încărcarea şi însoţeşte idolul până la Scotland Yard. Acolo s-a aranjat totul pentru primirea lui. După aceea, doi dintre inginerii noştri îl vor examina cu amănunţime şi în cele din urmă vom ştii pe ce lume trăim în ce-l priveşte pe Malpas, şi metodele sale. Am vorbit azi dimineaţă cu una din servitoarele lui Marshalt. A venit să-mi povestească o mulţime de fleacuri, dar printre ele i-a scăpat şi un amănunt de cea mai mare însemnătate. Marshalt avea într-adevăr o groază nebună de omul din casa de alături. Îmi închipuisem la un moment dat că toată punerea în scenă a oamenilor lui Stormer era un simplu bluf, dar vezi că era chiar de-adevăratelea. Într-una din zile, femeia aceea ducându-se în odaia de lucru să pună cărbuni în sobă, auzi trei lovituri în zidul comun cu locuinţa alăturată. Marshalt era în odaie împreună cu Tonger, iar Marshalt era extrem de impresionat.

— Nu cred că asta ne-ar putea aduce vreo lumină, spuse Steel.

Dick Shannon surâse.

— Mie, din contră îmi face multă lumină. Asta îmi arată cine era individul cu dublă identitate din casa de alături. Eh, de acuma poţi să pleci.

Jumătate de oră mai târziu, sergentul Steel însoţit de un agent îmbrăcat în civil urca treptele nr.-lui 551, introduse cheia în broasca cea mică şi intră împreună cu însoţitorul său.

La lumina zilei, camera lui Malpas era cu mult mai lugubră decât la lumina lămpilor electrice.

Steel aruncă o privire la ceasornicul de pe mână.

— Oamenii de la transport vor fi aici peste o jumătate de oră, şi atunci să vedem noi cum o să arate idolul ăsta vechi de la Muzeul Negru.

— Vor să-l ridice de aicea, sergent?

— Aşa au intenţia.

— Cine vine să-i ridice?

— Compania de Transport al Conducătorilor. Ai înţepenit bine jos uşa, întreba el pe un ton ce părea indiferent, dar se vedea cât de colo, că era plin de nervozitate.

Se scurse o jumătate de oră, fără să se arate cel mai mic semn al camionagiilor.

Steel luă receptorul, dar comunicaţia era întreruptă.

Cerul începuse să se întunece, întoarse comutatorul, dar lămpile nu se aprinseră.

— Hai să o ştergem, zise Steel repede. Mergi la telefonul din Orchad Street şi întreabă Compania când sosesc oamenii.

El începu să se plimbe pe trotuarul din faţa casei, supraveghind uşa de intrare, care rămăsese deschisă şi ţinând revolverul în mâna care-i era teafără. La o depărtare de câţiva paşi, zări o mână galbenă, apucând propteaua uşii. Era mâna unui om în carne şi oase, iar lui Steel nu-i era frică de nici o făptură pământeană.

Ridică arma, sări câteva trepte şi chiar în acel moment propteaua fu îndepărtată şi uşa începu să se închidă. Mai rămăsese întredeschisă cam de un deget, când Steel se aruncă asupra ei şi un moment reuşi să o ţină să nu se închidă; dar cineva de partea cealaltă împingea cu putere şi izbuti s-o închidă.

Suflând din greu, Steel se rezemă de uşă, când zări pe tovarăşul său, care sosea fugind.

— M-am pus în legătură cu Compania; pare-se că s-a dat după amiază un contraordin de către însuşi căpitanul Shannon.

— Pariez că nu-i adevărat, spuse el amărât. Când l-oi revedea pe căpitan, cu siguranţă că o să aflăm că n-a dat nici un ordin contrariu. Mă duc să-i telefonez.

Căpătă imediat legătura.

— Nu, n-am dat nici un fel de ordin. Lasă acum afacerea asta. Destul pentru astăzi. Voi deschide mâine casa şi prevăd că o să ai ocazia să asişti la nişte evenimente interesante. Păzeşte bine deocamdată intrarea din dos.

Steel şi tovarăşul său, porniră spre dependinţele casei lui Malpas. Erau la vreo şase metri de la intrarea lor, când zăriră ieşind de acolo un bărbat bine îmbrăcat învârtind în mână un baston lustruit – Slick Smith, exclamă Steel, şi poartă mănuşi galbene!

Capitolul LV.

HOŢUL.

Nebănuind impresia mănuşilor galbene, Slick Smith merse alene când sosi pe strada Edgevare, iar de acolo porni liniştit la plimbare prin Mauda Vale.

În acest cartier sunt o serie de apartamente splendide şi extrem de luxoase. Smith se dădu jos de pe trotuar şi merse de-a lungul aleii, care ducea la Grenville Mansion. Acest grup de clădiri erau ocupate de familii care îşi petreceau o parte din an la proprietăţile lor de la ţară.

Slick intră într-un hol splendid, cu panouri sculptate şi surâse portarului, care se afla la intrarea odăii sale.

— Aş dori să vorbesc cu dl. Hill, spuse el foarte amabil.

— Domnul Hill nu este în oraş, domnul meu. Aţi venit poate în problema apartamentului?

— Da, spuse Slick încetişor. Am aflat că e de închiriat apartamentul d-nei Kilfren!

— Da, domnule, se închiriază complet mobilat. Veniţi probabil din partea agenţilor dumisale?

Mănuşa cea galbenă se afundă în buzunarul pardesiului impecabil pe care-l purta şi scoase de acolo o bandă de hârtie albastră, pe care portarul o citi.

— Foarte bine, aceasta-i autorizaţia de a vizita apartamentul d-nei Kilfren. Poftiţi vă rog, domnule.

Îl conduse la etajul al doilea, deschise o uşă frumoasă şi-l introduse în apartament.

Slick aruncă o privire asupra mobilierului acoperit şi dădu din cap cu tristeţe.

— După cum îmi dau bine seama, aici este faţada clădirii. Eu am înţeles însă că apartamentul dă în curte. Vezi mata, eu dorm tare prost şi mă deranjează zgomotul maşinilor.

— Regret, domnul meu, dar n-avem nimic de închiriat la curte.

— Al cui este apartamentul acesta?

Erau pe condor şi Smith arăta o uşă din dosul ascensorului. Portarul spuse numele locatarului – un notar – în timp ce Smith merse liniştit să privească fereastra dinspre curte.

— Ăsta mi-ar conveni de minune, spuse el. Are şi scară pentru caz de pericol. Am o groaza nebună de foc!

Cercetă curtea cu privirea şi văzu acolo o mulţime de lucruri. Îşi dăduse seama ca la uşa nr. 9 erau broaşte patent şi că un om energic, stând pe marginea scăriţei, ar putea uşor să ajungă la fereastra holului de la nr. 9.

— Tare aş vrea să văd unul din apartamentele astea, dar bănuiesc că-i imposibil.

— Da, domnule. Am un aviz pentru caz de incendiu, dar mi-e interzis să mă folosesc de el în alte cazuri.

— Un aviz?

Smith era delicios în perplexitatea pe care o arăta.

— Ce-i aia un aviz?

Cu satisfacţia pe care o pune un om cu inteligenţă limitată ca să explice un lucru pe care-l ştie, aceluia care nu-l cunoaşte, portarul scoase din buzunar o cheie şi i-o arătă.

— Iată domnule, ăsta-i avizul.

Slick luă cheia ca să se uite la ea.

— E extraordinar, spuse el. Păi asta seamănă cu orice cheie. Şi care-i sistemul care o pune în funcţiune?

— Nu ştiu, domnule, asta-i mai presus de orice înţelegere a mea, spuse portarul plin de gravitate.

Vârî cheia în buzunar şi în acel moment se auzi soneria ascensorului.

— Scuzaţi-mă domnule…

Smith îi apucă de braţ:

— N-ai putea sa mai vi înapoi? Aş dori să am părerea dumitale asupra apartamentului din faţă.

— Mă întorc imediat.

Când se înapoie, după ce conduse mai multe persoane la etajul de sus, Smith mai era în acelaşi loc, unde-l lăsase.

— Cum v-am spus domnul meu, aceste chei…

Portarul băgă mâna în buzunar, însă o retrase cu o exclamaţie de groază.

— Am pierdut-o! Aţi văzut şi dumneavoastră când am băgat-o în buzunar.

— Da, sunt sigur. Dar ia stai, ce-i aia?

Arătă cu degetul ceva pe jos, lângă picioarele portarului.

— Pentru nimic în lume n-aş fi dorit s-o pierd, spuse mai liniştit portarul.

— Ar fi bine dacă aţi arunca o privire de pe acoperiş. Este o privelişte splendidă de acolo. Vin numaidecât să vă urc cu ascensorul.

— Mulţumesc prefer să urc pe scări.

Aşteptă până ascensorul dispăru şi dintr-o săritură fu în faţa uşii, pe care o deschise încetişor, deoarece în timpul

primei lipse a portarului o descuiase. Inspectă repede camera şi în cinci minute luase cu el totul ce părea să aibă o oarecare valoare.

Auzi ascensorul, şi când portarul coborî din el şi el era în hol.

— Ah, iată-vă domnul meu, mă întrebam unde puteaţi fi!

— M-am hotărât să iau apartamentul doamnei Kilfern, însă bănuiesc că nu dumneata eşti însărcinat cu asemenea tranzacţii.

— Într-adevăr domnule, eu nu pot face asta. Mulţumesc mult.

Acceptă bacşişul boieresc, pe care Smith îl strecură în mână.

La oarecare distanţă de Maida Vale, Smith chemă un taxi şi ceru să fie dus la Soho. Aici plăti maşina, o luă pe o stradă lăturalnică se opri în faţa magazinului unei bijuterii şi pătrunse înăuntru.

Un omuleţ cu tichie în cap îi ieşi înainte.

— De ţi-oi da cinci lire, mă fur pe mine însumi.

— De mi-ai oferi cinci lire, te-aş ucide pe loc.

În acel moment uşa se deschise şi un om cu spate de atlet, pătrunse înăuntru.

— Ho! Ho! Smith ce învârteşti?

Smith privi surâzând la omul de la Scotland Yard.

— După câte văd, o mică afacere de vânzare, cumpărare, nu? Ia să văd şi eu inelul ăla?

— Nu l-am cumpărat, nu l-am cumpărat, strigă bijutierul. E adevărat că mi l-a oferit, dar i-am spus să-l ia şi să plece!

— De unde ai inelul ăsta Smith?

— E un cadou de la mătuşa Hilda! spuse Smith vesel. De fapt este inelul meu. Căpitanul Shannon va cunoaşte oricând că spun adevărul.

— Shannon? întrebă agentul surprins.

— Bineînţeles, afirmă Smith. Vino cu mine să-l vedem. Priveşte dacă vrei în interiorul inelului. Detectivul luă inelul

şi-i cercetă interiorul: citi inscripţia: Lui Slick, din partea mătuşii.

— Vrei să mă duci la Shannon?

— Într-una din zilele astea, spuse detectivul ameninţător.

Slick ieşi din magazin fluierând şi abia când ajunse la Bloomsbury, îşi dădu seama de prostia care o făcuse. Dacă detectivul l-ar fi arestat şi percheziţionat… Smith se cutremură.

Capitolul LVI.

PÂRGHIA.

Martin Elton tot căutând să-şi aducă aminte cam ce lucru din trecutul lui ar fi putut să-l scoată din situaţia critică în care se afla, îşi aduse aminte de patru pagini scrise cu scrierea frumoasă a lui Bill Stanford.

Acesta era un strateg teoretician; pe vremuri îi plăcea să aştearnă pe hârtie loviturile pe care le proiecta, şi aceasta până în cele mai mici amănunte. Cea mai mare parte din aceste documente fuseseră distruse după realizarea proiectului, era însă unul care-l frapase pe Martin – era extraordinar de bine ticluit astfel că Martin îl păstrase pe de o parte ca o chestie de curiozitate, iar pe de cealaltă parte în vederea unei viitoare lovituri. Aceste hârtii erau ascunse într-un loc sigur şi în după masa aceasta, Martin îşi petrecuse o oră cu distrugerea a tot ce nu-i mai putea fi de folos.

Când se înapoie în camera de lucru, avea în buzunar cele patru hârtii, care puteau să devină valoroase în momentul în care ar fi vrut să-l aducă pe Stanford să facă ceea ce ar fi dorit el.

Îi trimise aşadar un bileţel, şi după jumătate de oră, se auzi sunând telefonul.

Stanford părea foarte prost dispus.

— Ascultă Martin, n-am poftă să joc aşa cum îmi cânţi tu. Ce vrei în definitiv de la mie?

— Vreau să te văd, este ceva foarte important.

— Cel mai bun lucru ar fi, dacă ai veni tu la mie.

— Nu, Stanford. Primeşte instrucţiunile mele aşa ca de obicei, fie că eşti împuternicitul lui Marshalt, fie că nu. Vreau să vi tu aici, astă seară, înainte de ora cinci.

— Ce tot bodogăneşti acolo? întrebă Stanford, aspru şi bănuitor. Ţi-am spus doar că nu mă pot ocupa acum de nici o afacere.

— Toate acestea, vino să mi le spui aici, spuse Martin nerăbdător, şi nu mai toca nimic prin telefon, unde jumătate din curioşii Londrei stau cu urechile ciulite. Să nu-ţi închipui că te-aş chema, dacă nu ar fi o chestie de cea mai mare importanţa.

— Bine, iacă vin numaidecât. Dar bagă-ţi minţile în cap Elton, că nu-s chiar atât în ghearele tale, încât să faci din mine ceea ce pofteşti.

Martin întrerupse convorbirea.

Stanford sosi foarte prost dispus.

— Ce dracu m-ai chemat aşa de parcă aş fi robul tău?

— Închide mai întâi uşa, dragă prietene, deoarece vorbeşti puţin cam tare. Nu e locul să ne ciorovăim, nu te-aş fi chemat, dacă n-ar fi vorba de o afacere foarte serioasă. Audrey Bedford a intrat în serviciul lui Stormer şi mititica lucrează cu repeziciune.

— Audrey? Vorbeşti poate, de sora nevestei tale? Martin făcu semn afirmativ din cap.

— Ei şi, oamenii ăştia n-au nimica cu noi. Pentru atâta tot m-ai făcut să-mi neglijez îndatoririle din Portland Square? Îţi pierzi timpul de pomană.

— Ţi-am spus că lucrează cu o repeziciune uimitoare, zise Elton, rar şi apăsat. Nu trebuie să uiţi ce a făcut douăsprezece luni la Holloway, pentru că s-au găsit asupra ei nişte obiecte furate de tine.

— De ce spui de tine şi nu de noi? strigă Stanford mânios.

— A făcut un an de închisoare. Cum crezi că se gândeşte la timpul ăsta? Cred că tu unul ai fi înnebunit de furie de-ar fi trebuit să stai douăsprezece luni la răcoare pentru o crimă de care n-ai fi vinovat.

— Bine, bine şi pe urmă? Slavă Domnului are acum un serviciu bun; a fost scoasă din încurcătură. Dar de ce a angajat-o Stormer?

— Să ţi-o spun şi pe asta… pentru că s-a dus şi le-a spus tot ce ştia despre furt, iar ei i-au dat însărcinarea să adune dovezile.

Stanford începu să râdă batjocoritor.

— N-are decât să strângă toate dovezile, care le-o putea împotriva mea. Asta-i tot pentru care m-ai chemat?

— Nu tocmai. Ţi-aduci aminte că ai scris un plan întreg în chestiunea colierului reginei Finlandei?

— Mi-aduc aminte, răspunse Stanford, dar s-a distrus totul.

— Din păcate nu. Era un lucru atât de magistral încât eu, ca prostul, l-am păstrat. Acum vreo două zile a fost Audrey pe aici, în timp ce eu şi Dora lipseam de acasă. S-a urcat în camera soră-si, cheia casetei mele era în sertarul birouaşului ei.

— Şi spune odată totul.

— Astăzi dimineaţă, am deschis caseta, dar hârtiile dispăruseră.

Stanford îngălbeni ca ceara.

— Vrei să spui că planul meu a dispărut şi el?

— Da. Degeaba îţi faci acum inimă rea adaugă el, văzând tulburarea lui Stanford. Îmi dau perfect de bine seama de idioţenia pe care am făcut-o păstrând documentul. Pentru mine pericolul este tot atât de mare – poate, chiar mai mare decât pentru tine – deoarece contra mea şi a Dorei are o pică, pe care n-o are împotriva ta.

— Mizerabilule, m-ai vândut! strigă Stanford ieşit din minţi.

— Mă rog, să ne înţelegem: cine a scris toate numele pe hârtia aceea? Dacă n-ar fi fost ele, puţin ţi-ar fi păsat. Nu vreau să-ţi fac nici un fel de vină, dar totul este din cauza ta. Dacă o fi ca să spună că acel document este o probă concludentă, totul o să fie numai din cauza ta.

Stanford era distrus.

În dosul forţei aparente şi a lăudăroşeniei sale, se ascundea o slăbiciune pe care Martin o cunoştea.

— Ce trebuie să fac? întrebă el, în cele din urmă.

Timp de o oră încheiată, ambii complici discutară toate mijloacele.

Capitolul LVII.

AUDREY IA MASA ÎN ORAŞ

— În seara asta n-am nevoie de dumneata, spuse Torrington, aşa că dacă vrei cumva să mergi la teatru, sau să iei masa în oraş, ai tot timpul.

— Vreţi să ieşiţi? începu ea, dar se scuză imediat. E adevărat că n-ar fi trebuit să întreb aceasta, n-am pus întrebarea din cauza rolului meu de detectiv amator, ci din… se întrerupse căutând zadarnic cuvintele.

— Din simplă prietenie? sugeră el, iar fata făcu un semn de aprobare.

— Am bănuit-o. Nu copila mea, în noaptea asta rămân acasă. Am o conferinţă foarte importantă, după masa de seară.

Audrey era foarte mulţumită că avea o seară întreagă liberă, deoarece Dora o invitase să ia masa împreună, devreme, întrucât mai apoi trebuia să iasă şi nu voia să-şi mai schimbe toaleta; ceruse surorii sale să vină îmbrăcată aşa cum era.

Când sosi la Curzon Street îi deschise uşa chiar sora sa.

— Intră scumpa mea, spuse aceasta îmbrăţişând-o. Iar m-a apucat criza de ficat. Bucătăreasa mi-a plecat de acasă, iar servitoarea s-a dus s-o vadă pe mamă-se bolnavă; aşa că va trebui să fi foarte indulgentă în ce priveşte masa. Din fericire pentru mine, mâncăciosul de Martin a plecat la club.

— Credeam că trebuie să ieşiţi amândoi, împreună, spuse Audrey surprinsă.

— Da, răspunse surâzând Dora… Vine după aceea să mă ia. Avea întâlnire cu cineva, aşa că l-am sfătuit să mănânce

la club şi să revină după aceea.

Masa era pusă pentru două persoane. Era împodobită cu gust, iar mâncarea atât de delicioasă, încât Audrey bănui, şi cu drept cuvânt, că bucătăreasa a pregătit-o, înainte de plecare. Chiar aşa se şi petrecuse, deoarece femeia nu părăsise casa decât cu o jumătate de oră înainte de venirea fetei, după o acuzare josnică de necinste, pe care Dora o pregătise din vreme. Această despărţire nu i-a prea convenit, însă era sigură că femeia avea să se întoarcă a doua zi cu oarecare scuze.

În toiul mesei Dora spuse cu veselie:

— Ce ar fi să bem o sticluţă de vin, ca să serbăm această reuniune familială?

Se ridică şi luă de pe bufet o sticlă. Audrey începu să râdă.

— N-am mai înghiţit o sorbitură de vin de la…

Se gândea la seara când luase masa cu Marshalt şi goni repede din gând această amintire.

Dopul sări, iar Dora umplu paharul plin.

— Întru apropiata noastră veselă reunire! spuse ea ridicând paharul.

Audrey abia muie buzele în pahar.

— Ei, dă-l pe gât, strigă Dora. Nu se bea aşa, când se închină cu un pahar.

Tânăra fată goli atunci dintr-o sorbitură întreg paharul.

— Vai, spuse ea, o fi delicios vinul asta, probabil că n-am gusturile prea rafinate, deoarece mi s-a părut amar. Parcă ar fi fost chinină în el.

Jumătate de oră mai târziu, servitoarea Dorei se înapoie, pe negândite.

— Credeam că te-ai dus la teatru, îi spuse Dora tăios.

— Mă doare capul coniţă, îmi pare foarte rău, dar biletul pe care mi l-aţi dat rămâne pierdut.

— Intră, spuse Dora.

— Doriţi poate să vă servesc masa dv. şi domnişoarei?

— Am terminat masa şi domnişoara a plecat chiar acum! mă mir că nu ai întâlnit-o.

Capitolul LVIII.
DL. TORRINGTON.

Vizitatorul care veni la Ritz Carlton, era aşteptat şi de îndată ce-şi dădu numele, portarul chemă băiatul de serviciu.

— Condu-l pe domnul la apartamentul D-lui Torrington, spuse el, iar Martin Elton urmă pe băiat în ascensor.

Daniel Torrington în halat şi papuci, aruncă o privire cercetătoare asupra celui, care intră şi fără cordialitate îi arătă un scaun.

— Îmi pare că v-am întâlnit o dată d-le Torrington, spuse Martin.

— Eu însă sunt sigur că nu, deşi după reputaţie, te cunosc prea bine. Scoateţi pardesiul, domnule Elton. Am primit cererea d-tale pentru o întrevedere particulară şi aveam toate motivele să ţi-o acord. Eşti dacă nu mă înşel cumnatul secretarei mele particulare?

Martin plecă amărât capul şi spuse:

— Din nenorocire.

— Din nenorocire? Ah, da, vrei să vorbeşti despre trecutul ei original?

În tonul în care vorbea se ascundea un sarcasm care nu-i scăpă lui Martin.

— Îmi închipui eu, ce motive de grozave supărări trebuie să fie asta pentru dumneata şi soţia dumitale. După câte-mi aduc aminte biata fată a fost implicată într-un furt de bijuterii, nu-i aşa? Nu-mi amintesc bine, dacă ea a fost aceea care a oprit maşina reginei Finlandei în Parc, sau dacă a conceput doar ideea furtului.

— A fost prinsă cu bijuteriile asupra ei, spuse Martin.

— Vezi bine că ştiam eu toate astea când am angajat-o, dar bănuiesc că ai venit să mă pui în gardă asupra maşinaţiilor ei.

Pe Martin îl treceau sudori reci. Simţea că în ciuda aerului său imperturbabil şi a politeţii pe care o arăta, acest om îşi bătea joc de el.

— Nu, n-am venit cu această intenţie, ci pentru o chestiune cu mult mai intimă şi care pe dumneavoastră vă priveşte foarte de aproape. Îmi veţi ierta, dacă fără să vreau va trebui să foc aluzii la un lucru, care trebuie să vă fie foarte penibil, domnule Torrington, sunt câţiva ani de atunci când aţi fost condamnat la închisoare în Africa de Sud, pentru contrabandă de diamante!

— Da, a fost un complot organizat de cea mai mare canalie a minelor de diamante, un oarecare Lacy Marshalt, care din fericire este mort acum. Eu am fost victima acestui complot şi precum ai spus am fost condamnat la închisoare.

— Aveaţi atunci o soţie tânără. Martin şovăi înainte ca să continue… şi un copil, o fetiţă Dorothy.

Torrington făcu un semn de aprobare.

— Soţia dumitale a fost grozav de scandalizată de arestarea dv. şi nu v-a iertat niciodată, ceea ce consider că e o ruşine. Când aţi fost dus la Breakwater, ea a părăsit Africa de Sud şi de atunci cred că nu aţi mai avut nici un fel de ştire de la ea.

— Una singură.

Vorbele sale se abătură asupra lui Martin ca nişte lovituri de bici.

— A venit în Anglia împreună cu copilaşul şi cu o fetiţă ceva mai mare, dar şi-a reluat numele de Bedford şi a trăit dintr-o mică rentă.

— Dintr-o rentă pe care i-o alocasem înainte de arestarea mea. Continuă, te rog.

Martin respira cu multă greutate. În această atmosferă, fiecare vorbă pe care o scotea, cerea o sforţare extraordinară.

— Soţia dumitale era o femeie foarte bizară. Pentru un motiv pe care l-a cunoscut numai singură, a crescut-o pe Dorothy – acest nume îl spuse foarte apăsat – în ideea că ea era fiica primului ei soţ. Într-adevăr nu-mi pot explica mentalitatea acestei femei.

— Inutil, spuse Torrington. Toate cele ce-mi spui pot foarte bine să fie precum, tot aşa de bine, se poate să nu fie adevărate. Pe scurt, ce vrei?

Martin tresări.

— Dvs. credeţi că fiica dvs. Dorothy a murit. Nu-i adevărat. Ea trăieşte, este în Anglia şi-i soţia mea.

Daniel Torrington privi la el: ochii lui păreau că străbat în cele mai ascunse cute ale sufletului său.

— Asta-i povestea pe care ai vrut să mi-o spui? Că mica mea Dorothy trăieşte şi este soţia dumitale?

— Da, dl-e Torrington.

— Aşa! spuse bătrânul. Asta-i povestea! Urmă o tăcere îndelungată, penibilă.

— Cunoşti împrejurimile în care am fost arestat? Văd că nu, aşa că am să ţi le povestesc eu.

— Şedeam pe terasa casei mele din Winberg, cu bebeluşul meu în braţe, când îl văzui pe Marshalt că vine însoţit de doi detectivi. El avea o fricã nebună de mine şi când mă ridicai să-mi pun copilaşul în leagăn, scoase un revolver şi mă ţinti. A pretins atunci că eu am tras primul – asta era o minciună sfruntată. Eu n-aş fi tras de loc asupra lui, dar glontele lovise leagănul şi auzii copilul ţipând. Atunci abia am tras şi de n-ar fi fost grija pe care o simţeam cu privire la copilul meu, l-aş fi omorât; dar nu l-am nimerit şi cel de al doilea glonte pe care l-a tras mi-a sfârtecat piciorul. Ştiai asta?

Martin clătină din cap.

— N-ai auzit niciodată de glontele tras asupra leagănului, nu-i aşa?

— Nu, asta este ceva cu totul nou pentru mine.

— Îmi închipuiam eu. De fapt copilaşul n-a fost prea grav rănit. Glontele i-a atins doar degetul cel gros de la picior şi i-a spart osul. Mă surprinde că soţia ta nu ţi-a spus asta, adăugă el încet.

Martin continuă să tacă.

— Micuţa mea Dorothy, n-a murit, asta o ştiu de multă vreme. Am căutat-o şi graţie amicului meu Stormer am

găsit-o.
— Ea ştie asta? întrebă Martin, care îngălbenise ca ceara.
— Nu, n-am vrut să ştie. Am ţinut cu tot dinadinsul s-o las aşa până mi-oi atinge scopul. În faţa tuturor, cu excepţia unui singur om am pretins că mi-e străină. Privirea-i rece nu-l slăbea de loc pe Martin.
— Şi, zi, aşa. Soţia dumitale este fiica mea? Să-mi arate piciorul stâng. Ascultă Elton, poţi falsifica oricâte acte de naştere pofteşti. Asta te face să tresari amice? Dar ori câtă silinţă ţi-ai da, nu poţi transforma degetul de la picior!
Sună şi când intră băiatul de serviciu îi spuse:
— Condu-l pe domnul afară, şi când o veni domnişoara Bedford, adu-o direct la mine.
Elton se înapoie acasă ca un om hipnotizat şi Dora citi întreg dezastrul pe faţa-i palidă.
— Ce s-a întâmplat? strigă ea. L-ai văzut?
— Ştie totul, spuse el cu vocea răguşită.
— Ştie?
— Da. Ştie că Audrey este fiica lui. A ştiut-o din totdeauna şi voia să i-o spună în seara asta. Cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru noi doi.
Se aşează pe un scaun zdrobit.
— Asta ar fi trebuit să ne aducă bogăţia cea mare!
— Ai ţinut atât de mult ca eu să fac lucrul acesta şi contra voinţei mele, am acceptat. Ideea mea era să mărturisesc moşneagului că Audrey este fiica sa, dar tu ai început să boceşti că mai bine vrei să mori decât să vezi căzând pleaşcă pe capul ei atâta bănet. Dacă-i aşa, spune-mi te rog, de unde ne mai poate veni bogăţia?
— O să plătească pentru ea, dacă…
— Dacă?
— Dacă o mai fi în viaţă, spuse Dora Elton şi dacă nu, nu s-a întâmplat nimic altceva.
Capitolul LIX.
O DOAMNĂ ÎN VIZITĂ LA DL. SMITH.

Proprietarul de la Smith era foarte tolerant. Ştia că locatarul său duce o viaţă dubioasă, dar acest lucru nu-l scădea cu nimic în ochii lui. În seara aceea auzi bătăi la uşa de intrare; era unsprezece. Merse să deschidă şi se găsi în faţa unei tinere femei, care-i era cu totul necunoscută.

— Îl căutaţi pe dl. Smith, doamnă? Nu s-a înapoiat încă. Puteţi să-mi spuneţi mie despre ce este vorba?

— Trebuie să-l văd neapărat, este o chestiune urgentă.

Chiar atunci Smith cobora scara.

— Dar nici n-am văzut când v-aţi înapoiat.

— Chiar acum sosi şi eu, am auzit pe cineva bătând şi m-am gândit că trebuie să fie pentru mine. Aştept o veste de la amicul meu, de la Scotland Yard, dl. Shannon.

Proprietarul îl cunoştea pe Shannon ca renume şi lăsă pe doamnă să intre în salon.

Auzi un murmur de voci, apoi, după un sfert de oră, doamna ieşi, iar Smith îl chemă.

— Chestia este cu mult mai importantă decât credeam, spuse el cu gravitate. Căpitanul Shannon se găseşte într-o mare încurcătură şi-mi cere să… De multe ori se întâmplă să ajutăm poliţia, atunci când se află în încurcătură.

Slick se dezbrăcă de ţinuta de seară, îşi puse un pardesiu gros, şi se duse să se întâlnească cu persoana care-l aştepta la colţul străzii. Merseră împreună până la drumul care duce spre Southampton. Privind în juru-i, zări pe omul lui Stormer, care-l urmărea. Luă un taxi iar umbra făcu la fel. Se aştepta la aşa ceva.

— Mergi la Grenville Mansion, spuse el, şoferului.

Pătrunse cu un aer de proprietar în cartierul aristocratic şi acest fel de a se comporta era aproape în notă, deoarece devenise locatarul unui apartament princiar de la etajul al doilea.

În aceeaşi seară, sergentul Steel se găsea împreună cu inspectorul Marylebone în apartamentul lui Shannon, fuseseră convocaţi spre a discuta afacerea de la nr. 551.

— Sunt încă indecis în privinţa scoaterii idolului, dar ordinele pe care le-am dat Companiei electrice, rămân în picioare. Am văzut pe unul din ingineri, care mi-a afirmat că poate suprima curentul din exterior. Cu alte cuvinte, nu vor mai fi mijloace de care să se servească Malpas. Atunci când curentul va fi întrerupt, vom paraliza toate eforturile d-lui Fantomă şi vom închide pe amicul nostru într-una din ascunzătorile lui secrete.

— În acest caz, nu-l vom mai revedea pe dl. Slick Smith.

Shannon se porni pe râs.

— Îl bănuieşti poate pe Smith, că ar fi regele bandei?

— Sunt chiar sigur de asta, spuse Steel cu tărie. Nu vi s-a părut extraordinar că de câte ori s-au produs aceste fenomene, Smith era întotdeauna în vecinătate? Astăzi după masă l-am văzut ieşind din dependinţele casei, puţin după apariţia mâinii galbene, care deblocase uşa de la intrare, şi stimabilul purta mănuşi galbene!

— Sunt cel puţin cincizeci de mii de persoane în Londra, care poartă mănuşi galbene, răspunse Dick. Asta-i ultima modă printre oamenii de lume. Cu toate acestea nu strică să-l ţi pe Smith sub observaţie.

La zece jumate se despărţiră, iar Steel dădu o raită prin numeroasele cluburi care au luat fiinţă în Londra după război.

După terminarea inspecţiei, se înapoie acasă şi chiar când voia să vâre cheia în broască zări un om, care mai mult alerga decât mergea, ducând cu el un săculeţ. Pe om nu-l recunoscu, dar sacul îi era foarte familiar. Aşa încât se porni în urmărirea sacului.

Omul îşi dădu seama de aceasta şi o luă la goană. Există aşadar un motiv puternic să vrea să dispară, şi instinctul său de poliţist îi dădu aripi.

La capătul străzii se găsea un agent. Omul şovăi o clipă, apoi cum Steel se apropia de el, lăsă să-i cadă sacul jos din mână, se aplecă, trecu pe sub mâna poliţistului şi porni săgeată înainte. În acel moment Steel îl recunoscu pe Slick.

— Pune mâna pe el, strigă el agentului, în timp ce el ridică de jos săculeţul.

Dick tocmai voia să se dezbrace, când inferiorul său dădu buzna la el, cu ochii strălucind de excitaţie şi ţinând sacul în mână:

— Priviţi aici! spuse acesta desfăcându-l.

— Diamantele! exclamă Dick, încremenit.

— Smith Slick le avea, se bâlbâi Steel, abia ţinându-şi răsuflarea. L-am zărit, ducând sacul şi l-am urmărit fără să ştiu cine este. Văzându-mă a luat-o la goană, şi tocmai era să pun mâna pe el, când a lăsat jos sacul.

Dick pipăi pietrele.

— De data asta nu mai este nici un risc pentru noi. Du-te, te rog, şi adu un taxi.

Se îmbrăcă la repezeală şi când Steel se întorcea, el coborî scara. De data asta nu mai lăsase nimic la voia întâmplării şi când puseră sacul în maşină, aceasta era înconjurată de poliţişti în uniformă, o porniră spre Scotland Yard, unde uşile de fier ale tezaurului se închiseră peste diamantele lui Malpas.

— Acuma, spuse Steel, să mergem să punem mâna pe Smith. Mă duc la el.

— N-ai să-l găseşti, îi răspunse Shannon. Lasă pe mine, cred că ştiu unde o să-l găsesc.

Se înapoiară la Haymarket, unde-l găsiră pe William bănuitor, urmând cu privirea la un băiat foarte mic şi palid.

— Spune că are o scrisoare pentru dvs., domnule, şi că nu poate să mi-o dea mie.

— Mi s-a spus să n-o dau decât căpitanului Shannon, în mână.

— Eu sunt căpitanul Shannon.

Băiatul îi întinse atunci o hârtie murdară, făcută sul.

Dick o desfăşură. Era o bucată ruptă dintr-un ziar de dimineaţă. Pe partea netipărită era scris cu creionul: „Pentru numele lui Dumnezeu, scăpaţi-mă. Sunt la cheiul Fould.” Biletul era semnat Lacy Marshalt.

Capitolul LX.
CHEIUL FOULD

— Lacy Marshalt, urlă Steel. Dumnezeule Doamne! Nu-i posibil!

— De unde ai biletul acesta? întrebă Shannon.

— Mi l-a dat un băiat din Spa Road şi mi-a spus să-l aduc. Zicea că-i un boier. L-a strecurat printr-un grilaj şi că dacă l-oi duce căpitanului Shannon, o să-mi dea o liră.

— De ce nu l-a adus el singur?

— Pentru că spunea că el nu vă cunoaşte domnule… a fost de partea cealaltă a munţilor.

De partea cealaltă a munţilor, în limbajul oamenilor pe care îi cunoştea Dick, însemna că a fost la închisoare.

— Cheiul Fould? Ştii unde vine?

— Da, domnule, e aproape de Dockhead.

— Bine, o să ne arăţi drumul. Scoate maşina William şi ia pe băiat lângă tine. Iată-ţi bacşişul tinere.

Dădu o liră băiatului, care o luă cu lăcomie.

Maşina trecu pe la Scotland Yard, ca să ia câţi mai mulţi oameni disponibili şi traversând podul Londrei, luară şi pe un detectiv care cunoştea partea locului.

— Este un chei care face parte din antrepozite, construit pe stâlpi, deasupra apei, nu pe mal din pietre şi cărămizi, aşa cum se obişnuieşte.

Coborâră o pantă şi trecură printr-o barieră veche.

— Nu-i nimeni aici.

— Ajutor!

Vocea era foarte slabă, dar Dick o auzise.

— De unde venea strigătul?

— Parcă venea din partea apei.

Deodată auziră un geamăt înăbuşit, apoi:

— Ajutor! Pentru numele lui Dumnezeu.

Dick alergă la mal şi privi, fluxul era în creştere şi spre dreapta lui zări o barcă, alergă într-acolo şi se sui în barcă.

— Ajutor!

Vocea părea acum mai apropiată.

— Unde eşti? strigă Shannon.

— Aici. Era vocea lui Lacy Marshalt.

În barcă nu erau vâsle, dar o dezlegă şi o împinse înainte, ţinându-se de marginea cheiului. Cu lumina lămpii electrice de buzunar, căută să pătrundă întunericul şi într-o secundă lumină faţa galbenă ca de mort a lui Marshalt. Era vârât până în umeri în apă. Stinge lumina, strigă acesta, dacă nu, pune şi pe voi mâna.

Dick apăsă butonul lămpii şi chiar în momentul acela porniră două focuri de armă. Pălăria lui Shannon zbură şi simţi o durere la urechea stângă… îşi pierdu pentru un moment sprijinul şi barca plutea spre larg. Îngenunchind, vâsli cu mâinile spre mal, iar Steel îi veni în ajutor.

Într-o secundă fură lângă Marshalt. Mijlocul acestuia era cuprins de un lanţ gros, iar mâinile ţintuite în cătuşe ruginite. Era vizibil că dacă ar mai fi rămas încă doar câteva minute în această situaţie nimic pe lumea asta nu l-ar mai fi putut ajuta.

Într-o secundă fu eliberat de cătuşe şi Dick căută să deschidă lacătul care închidea lanţul cel gros, în timp ce Steel căuta prin împrejurimi ca să dea de cel care trăsese; nu zări însă nimic. După trei minute de lucru, Dick îl eliberase pe Marshalt. Îl duseră la chei. Starea lui era mizerabilă, tremura de frig, ca varga, iar faţa îi era pământie.

Îl conduseră la cel mai apropiat post de poliţie, unde după o baie caldă, îmbrăcă hainele pe care i le împrumutaseră şi dacă nu s-ar fi ţinut seama de paloarea lui cadaverică, nu s-ar fi cunoscut câtuşi de puţin că ar fi suferit de pe urma acestei aventuri.

— Habar n-am unde am fost, spuse el cu o voce obosită. Timp de două zile am fost ţinut într-o pivniţă de antrepozite. De n-aş fi găsit o bucăţică de hârtie pe care vântul o aruncase de pe stradă, aş fi fost mort de-acum. Când se înapoiază căpitanul Shannon?

— Cercetează antrepozitele, spuse unul din agenţi.

Cercetările lui Dick fură zadarnice. Descoperi totuşi un lucru de cea mai mare importanţă: într-una din încăperi găsi un carton verde. Era cutia în care ţinuse cartuşele unui revolver automat şi după toate probabilităţile acelaşi carton, care lipsea din lădiţa din camera cu provizii a lui Marshalt. Fără să pronunţe un singur cuvânt, i-o întinse lui Steel.

— Malpas trebuie să fie pe undeva prin partea locului, murmură detectivul.

— Nu-mi prea vine să cred, răspunse Shannon liniştit. Amicul nostru nu dă mai mult de o lovitură pe noapte.

— Sunt de părere că nu-i necesar să dăm astă seară o raită pe sus. Voi spune sergentului s-o facă mâine dimineaţă.

Un om care sta la pândă în dreptul unei crăpături a zidului scoase un oftat de uşurare, când auzi luându-se această hotărâre. Privi cu atenţie dacă nu s-a lăsat din întâmplare vreun agent de pază, apoi intră în barcă şi-o împinse departe în întuneric. Mâna-i atinse apa rece şi se cutremură.

— Războiul acesta este mai al dracului decât infernul, spuse Slick Smith.

Capitolul LXI.

POVESTEA LUI MARSHALT.

Când Shannon se înapoie la postul de poliţie, Marshalt îşi reveni suficient, ca să poată vorbi.

— Ca să fiu sincer, căpitane Shannon, nu prea am cine ştie ce mare lucru să-ţi povestesc. După cum ştii, am fost atras în casa lui Malpas printr-un bilet, care-mi cerea să întâlnesc acolo o doamnă. Biletul mi-a fost dat de către Tonger, lucru pe care îl poţi verifica personal.

— Tare mi-e teamă, că Tonger nu va mai putea spune nimica, răspunse Dick.

Marshalt îl privi surprins.

— A murit! exclamă el plin de groază. Când a murit?

— A fost găsit mort la jumătate de oră după ce ai fost atacat.

Noutatea aceasta părea că făcuse să-i piară graiul lui Marshalt. Totuşi, după câteva momente reluă:

— Nu ştiu dacă a fost vreun presentiment, dar înainte de a ieşi, m-am urcat în camera mea, şi am pus zalele mele cele vechi şi această precauţiune mi-a salvat viaţa. Am bătut la uşa de intrare de la 551, care se deschise imediat. O voce a strigat: Intră, şi am ascultat. Auzii apoi pe cineva râzând şi spunând: De acum eşti în mâna mea. Am zărit un om mascat, ţinând un revolver în mână. M-am aruncat asupra lui, dar el a tras. Asta-i tot ce-mi amintesc, până în momentul când mi-am revenit în simţiri.

— Unde te aflai când ţi-ai revenit?

— După întâmplarea povestită, nu-mi reamintesc decât prea puţine. Probabil că am fost trezit de mai multe ori şi-mi reamintesc cum o dată bătrânul mi-a înfipt un ac în braţ. Din timp în timp îmi recăpătăm conştiinţa; întotdeauna însă, mereu în alte locuri până în seara, când mă pomenii în acea pivniţă, cu mâinile prinse în cătuşe. Restul îl ştii, singur.

— Spune-mi un lucru, dle. Marshalt. Există oare vreo trecere secretă între casa d-tale şi cea a lui Malpas?

— Dacă este vreuna, atunci ea trebuie să fi fost făcută de către Malpas, dar mă îndoiesc de aşa ceva. Apropo, Stanford este la mine? În momentele de luciditate îmi reaminteam că pe vremuri îl numisem pe el să-mi păzească casa, în cazul când mi s-ar fi întâmplat ceva. Acum vreo câţiva ani eram mai legat de el, îl credeam cinstit, nu vreau să fiu nedrept faţa de el… dar în orice caz, nu pe el l-aş fi ales acuma.

Întinse mâna lui Dick.

— Mi-e imposibil să-ţi mulţumesc îndeajuns că mi-ai salvat viaţa.

Dick nu răspunse numaidecât, apoi zise:

— Cu toate că susţii că nu ai idee cine este. Malpas, n-ai cumva vreo bănuială?

Marshalt se codi, apoi zise:

— Da, am una, impresia mea este – cu siguranţă că ai să o găseşti fantastică – impresia mea este că Malpas, este o femeie.

Capitolul LXII.

CEEA CE VĂZU AUDREY.

Audrey se trezi cu o durere de cap nebună, cu un gust oribil în gură şi având o sete îndrăcită. Întinse mâna spre soneria de lângă pat ca să ceară să i se aducă un ceai, dar nu era culcată în patul ei; era lungită pe o saltea. Îngrozită, se ridică abia ţinându-se pe picioare.

Făcu o sforţare ca să caute uşa, sfârşi prin a o găsi, şi o deschise. Era întuneric beznă, dar la capătul unui coridor lung ardea o luminiţă. Se apropie împletecindu-se de ea şi zări o lămpiţă atârnată în tavan printr-o sârmă, apoi într-un ungher observă un lavoar. Merse acolo şi deschise robinetul. Servindu-se de palmă în loc de pahar bău pe nerăsuflate, apoi îşi spălă faţa. Pe cuier atârna un prosop, părea că fusese pus special pentru ea, deoarece nu mai era nici un fel de mobilă decât salteaua şi pătura.

Încercă să-şi dea seama ce se întâmplase, încetul cu încetul îi reveni memoria şi tresări de oroare. Masa luată împreună cu Dora, vinul care spumega şi care avea un gust atât de amar. Dora! Era în casa Dorei. Îi spusese aceasta, că etajul de sus nu era mobilat.

Încercă să gândească, să raţioneze şi în acel moment auzi o voce. Acela care vorbea era un bărbat. Se târî până la uşă ca să poată asculta mai bine şi auzi zgomotul furişat al unor paşi pe scară, exact în faţa uşii.

Cine putea să fie? Inima îi bătea cu putere. Vocea se auzi din nou în josul scării şi recunoscând-o, era cât pe ce să leşine.

Era Lacy Marshalt.

Ca să nu strige, îşi duse mâna la gură.

Lacy Marshalt vorbea:

— Da, pe aici pe undeva…

Simţea că înnebuneşte… era un lucru evident. Jos la scară era Lacy Marshalt, aşadar Lacy Marshalt, nu murise.

În timp ce sta ca îngheţată de spaimă, paşii reveniră şi plecându-se, ea privi prin gaura cheii.

Scara era luminată de o lumină slabă şi Audrey zări silueta unui bărbat, dar faţa acestuia se întoarse în altă parte.

— Era pe aici pe undeva, reluă vocea lui Marshalt, din dosul scării.

Bărbatul de pe coridor asculta cu aceeaşi intensitate cu care asculta şi ea singură. În timp ce ea privea, acesta întoarse capul şi fata zări un nas lung şi o bărbie ascuţită ca a lui Malpas.

Malpas şi Marshalt. Ce putea să însemne asta?

Tot corpul îi tremura. Aşadar nu era la Curzon Street ci în mâinile omului demon. O cuprinse groaza. Cineva bătu apoi încetişor la uşă. Ea îşi ţinu respiraţia, cu ochii ţintă la punctul de unde avea să apară.

Capitolul LXIII.

OMUL DIN CORIDOR.

Bătăile în uşă fură repetate. Audrey nu se mişcă din loc. Aşteptă o jumătate de oră, apoi reintră în prima cameră şi tresări auzind că se vâră în broască o cheie. Se mişcă ceva, apoi uşa se închise la loc.

Ea făcu uz de tot curajul de care era capabilă ca să privească, şi dete un ţipăt de bucurie, deoarece jos pe podea se găsea o tavă cu cafea caldă, brioşe, pâine, unt şi felii de şuncă.

Duse tava în cameră şi mâncă cu cea mai mare prudenţă. Îi părea rău că nu îndrăznise să privească la cel ce fusese pe coridor.

O fi fost poate Dora? Dar nu, nu trebuia să spere nimic din partea Dorei sau a lui Martin. Începu să privească situaţia cu multă atenţie şi să judece lucrurile clar.

De ce or fi făcut ei asta? Ce putea câştiga Dora şi bărbatul ei din acest act nesăbuit? Că Dora o ura, ştia prea bine; ştia că ar fi fost în stare să-i facă şi mai mult rău, dar fără nici

un profit niciodată! Era foarte neliniştită şi se gândea dacă să încerce să vadă pe bărbatul sau femeia care i-au adus de mâncare. Deodată auzi pe cineva coborând scara. Privi din nou pe gaura cheii. Cineva se opri pe coridor şi putu vedea un bărbat îmbrăcat într-o manta lungă, cu capul acoperit de un fetru moale. Acesta ascultă câtva timp, apoi întinse mâna şi o parte de zid se dădu în lături. O deschizătură care nu avea mai mult de câţiva centimetri pătraţi, atât de bine ascunsă în desenele hârtiei ce acoperea zidul, încât Dick Shannon, care trecuse de multe ori pe lângă ea, nu putuse să o observe.

Ea privea înmărmurită, în timp ce braţul se vâra în deschizătură, zări strălucirea unei flăcări albastre, apoi lumina din coridor se stinse. Omul se întoarse, reveni spre uşă şi ea văzu o cheie care pătrunse în broască.

Fugi de acolo ţipând, intră în camera sa, închise uşa şi se propti cu spatele pe ea… broasca de afară se deschise.

Capitolul LXIV.

DORA REFUZĂ SĂ VORBEASCĂ.

Era ora patru dimineaţa, când Dick Shannon se înapoie acasă, după ce-l întovărăşise pe Marshalt până la el şi a constatat în acelaşi timp încurcătura lui Stanford la această apariţie subită.

Intrând în salon îl găsi pe William pe jumătate adormit, şi…

— Oh. D-le Torrington, sunteţi cea din urmă persoană pe care m-aş fi aşteptat să o găsesc aici.

Bătrânul era cu totul schimbat; tonul glumeţ ce-l adopta de obicei dispăruse complet. Dick observă imediat acest lucru.

— Am urgentă nevoie de d-ta. Fiica mea nu s-a înapoiat acasă.

— Fiica?

— Da, fiica mea Audrey. Aşa, dumneata nu ştiai că e fata mea. Nu-ţi pot spune acum toată povestea, dar Audrey Bedford este Audrey Torrington, fiica soţiei mele, a doua.

Dick părea că visează.

— Sunt înmărmurit, spuse el. Audrey, spuneţi că a dispărut? Dar era la hotel la dvs.

— A plecat aseară şi nu s-a mai înapoiat. Am lăsat-o să iasă întrucât aveam întâlnire cu Elton, care voia să-mi spună ceva, ceva ce ştiam şi pe care-l ghicisem.

Povesti pe scurt scena petrecută cu Elton.

— Dădusem ordin ca de îndată ce se întoarce Audrey să fie introdusă la mine. Am început să mă neliniştesc abia când am auzit ceasul bătând ora unu, apoi două; n-am mai putut aştepta şi am venit repede aici.

— Dar unde a plecat?

— Nu ştiu, n-am căutat în camera ei.

— Hai, s-o pornim repede, spuse Dick şi se înapoiară la hotel. Portarul nu avea nici o ştire, fata nu se întorsese.

Urcară în camera ei. Dick privi în juru-i şi zări o scrisoare ruptă şi aruncată la coşul de hârtii. Luă bucăţelele şi spuse:

— E la doamna Elton, şi poartă data de astăzi.

Adună bucăţelele şi post scriptum-ul era semnificativ.

După ce termini scrisoarea, arde hârtia!

— Mă duc să fac o vizită Eltonilor. Nu-i nevoie să veniţi mine.

Locuinţa Eltonilor era cufundată în cel mai adânc întuneric, dar nu fu nevoit să aştepte prea mult. Martin Elton veni să-i deschidă.

— Oh! Shannon, eşti un musafir cam matinal, spuse el închizând uşa în urma lui.

— S-a sculat nevasta dumitale?

— Nu ştiu, vrei să o vezi?

— Aş vrea să vă văd pe amândoi, împreună.

Când un ofiţer de poliţie vorbeşte pe tonul întrebuinţat de Shannon, însemna că orice argumentare este de prisos.

După câteva momente, sosi Dora îmbrăcată doar într-un capot.

— Doreşti să mă vezi, căpitane Shannon?

— Vreau să o văd pe Audrey Torrington.

— Nu ştiu, începu ea.

— Ascultă doamnă Elton! Sora dumitale a venit aici, invitată de dumneata. A intrat în casa aceasta cam pe la orele şase.

Apoi avu o idee subită:

— Aş vrea să o văd pe servitoare!

— Dragă căpitane, la ce-ţi poate fi servitoarea de folos? O să-ţi spun eu singură tot ceea ce ştiu. E inutil să amesteci servitorii în afacerile astea, spuse Dora cu un ton tăios.

— Mergi te rog şi o caută!

Martin urcă, bătu în uşă, care se deschise imediat şi rămase înmărmurit când văzu fata îmbrăcată ca pentru ieşire.

— Căpitanul Shannon doreşte să te vadă. Face o anchetă cu privire la sora cucoanei. Precum ştii, a luat masa aici, aşa trebuie să-i spui lui Shannon. Că ai fost tot timpul acasă, şi că ai văzut-o plecând.

Ea nu răspunsese.

— Iată fata, Shannon.

Dora o măsură cu privirea.

— De ce eşti îmbrăcată?

— Pentru că mă îmbrac întotdeauna când plec.

— Ascultă fetiţă, spuse Shannon. Domnişoara Audrey Torrington, sau Bedford, deoarece sub acest nume o cunoşti, a mâncat aici, aseară?

— Da domnule, aşa cred. Eu nu eram aici când ea a sosit şi nici n-am văzut-o plecând. Doamna Elton m-a trimis la teatru şi a concediat bucătăreasa cu o oră înainte de sosirea domnişoarei Bedford. Aşa că în casă nu erau decât trei persoane: domnul, doamna Elton şi domnişoara Bedford.

— Eu nici nu eram aici, spuse Elton plin de mânie, eram la club.

— Eraţi în casă, sus, spuse servitoarea. Eu n-am văzut-o pe domnişoara plecând, vorbeam cu unul din oamenii noştri, la capătul străzii. Am văzut plecând o maşină şi când m-am întors acasă, domnişoara Bedford nu mai era aici.

— Cu unul din oamenii voştri? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Shannon.

În loc de răspuns, ea scoase o steluţă de argint cu cinci braţe.

— Aparţin lui Stormer, şi în acelaşi timp sunt supusa dvs. servitoare, stimată doamnă Elton.

Întorcându-se spre Shannon spuse:

— Va aşteptam domnule, speram că veţi veni. Tot ceea ce pot spune, este că domnişoara Bedford nu mai este în casa aceasta. Am scotocit-o din pod până în pivniţă.

Faţa lui Martin se îngălbeni ca ceara, soţia lui luptă însă până la capăt.

— Ce romantic! rânji ea. O femeie detectiv, acum îmi explic de ce era o servitoare atât de neîndemânatică.

Fata o întrerupse.

— Eu am strâns masa – îi vorbea lui Shannon – şi am pus aici tot ce a rămas din paharul domnişoarei Bedford. Ea scoase o sticluţă din buzunar; era tocmai atâta lichid cât abia acoperea fundul. Şi iată ce am găsit în cutia de bijuterii a doamnei Elton.

Dora făcu o mişcare repede să smulgă sticluţa din mâna fetei, pe care o scosese din buzunar, aceasta o dădu cu uşurinţă de o parte şi întinse fiola lui Shannon.

Privirea detectivului deveni aspră şi-l fixă pe Elton cu o strălufgerare metalică.

— Ai auzit? Unde-i Audrey?

— Vrei să ştii? răspunse Martin. Ei, bine, am să ţi-o spun dar pentru asta trebuie să plăteşti – nu, nu vreau bani, vreau doar douăzeci şi patru de ore libere, ca să pot părăsi ţara împreună cu Dora. Dă-mi acest răgaz şi-ţi spun unde se

află. Şi… lucru pe care ai face bine să-l îndeplineşti, deoarece este expusă unui pericol cu mult mai mare decât ai putea să-ţi închipui. Îmi promiţi?

— Nu-ţi promit absolut nimic. Chiar cu preţul scăpării lui Audrey, tot nu ţi-oi da drumul. Unde-i Audrey?!

— Găseşte-o, îi strigă Dora sfidând cu privirea.

Dick nu pronunţă nici un cuvânt. Scoase din buzunar o brăţară de oţel, pe care o închise împrejurul mâinilor lui Elton, care nu opuse nici cea mai mică rezistenţă. Doar când oţelul îi atinse pielea, figura-i îmbătrâni parcă dintr-o dată.

— Mie n-ai să-mi pui cătuşe, strigă Dora, atunci când Dick o apucă de braţ. Nu, nu vreau!

Dar femeia de la Stormer trecu în spatele ei şi o ţinu.

Capitolul LXV.

STANFORD.

Dick îi conduse la postul de poliţie şi ordonă închiderea lor. Nu putea să le aducă nici o acuzare până ce nu avea probe. O întrebă pe femeia de la Stormer.

— Au primit vizite în acest timp?

— Da, pe Stanford. S-au certat, nu ştiu pentru ce anume, parcă pentru un proiect, dar n-am putut auzi destul de bine.

— În principiu nu sunt partizanul detectivilor particulari, spuse Shannon, surâzând, dar parcă încep să mă împac cu cei de la Stormer.

Se gândi să meargă mai întâi la Torrington, dar după oarecare gândire îi povesti pe scurt la telefon cele întâmplate şi plecă la Fortman Square. Sună, bătu la uşă, sună din nou şi după zece minute uşa se deschise; era însuşi Stanford.

La vederea detectivului acesta se tulbură. Dick ar fi putut să jure că tremură.

— Unde-i domnişoara Bedford? întrebă Shannon fără nici un fel de introducere. Gândeşte-te bine, înainte ca să-mi răspunzi… chiar eu l-am arestat pe Elton şi pe nevasta lui…

Alături este o celulă întunecoasă care ţi s-ar potrivi de minune.

Stanford privi la el fără să găsească un răspuns.

— Nu ştiu ce vrei să spui, articulă el în cele din urmă.

Apoi mai îndrăzneţ adaugă:

— Ce legătură este între Elton şi mine? M-am certat cu el în privinţa unui obiect care îmi aparţine şi pe care l-am pierdut.

O voce din capătul scării întreba:

— Cine-i acolo?

— A, Shannon, mormăi omul nostru.

Încheindu-şi pijamaua, Marshalt coborî scara.

— Voiai să mă vezi pe mine, Shannon?

— Am venit să-l văd pe Stanford. Domnişoara Bedford a dispărut aseară după ce luase masa cu sora sa. Avem dovada ca a fost narcotizată şi luată de acolo cu o maşină. Toate motivele ne fac să credem că acest om nu este străin de întreaga afacere.

— Veniţi sus în odaia mea.

Toţi trei urcară în biroul lui Marshalt.

— Povesteşte-mi te rog şi mie ce s-a întâmplat, spuse Marshalt.

— Ai auzit tot ce era de auzit, spuse Stanford cu mânie. Curiosul ăsta nu are nici o dovadă împotriva mea, şi tot ceea ce face nu este decât un bluf.

— Cât priveşte, nu ştiu nimic despre tine, asta-i altă poveste, are tot ce trebuie ca să te duc la spânzurătoare. Am găsit acum vreo două nopţi anumite lucruri în idolul de bronz al lui Malpas; înainte de a le lua, diamantele au dispărut; dar cineva a făcut o prostie şi noi le-am luat într-un săculeţ brun, nou, nouţ, cumpărat la Waller, da, cumpărat de tine. Waller te-a recunoscut.

Stanford ţinea ochii plecaţi în pământ

— Ai auzit ce ţi-a spus căpitanul? întrebă Marshalt tăios.

— Am auzit şi n-am nimic de spus.

— Unde-i domnişoara Bedford?

— N-am nimic de spus, repetă Stanford. Cât despre sac, se vede că visezi, n-am cumpărat în viaţa mea un sac, dacă am nevoie de ceva, fur.

— Îl cunoşti pe Slick Smith?

— L-am văzut, spuse Stanford, îmbufnat.

Apoi cuprins de furie:

— Dacă ai ceva cu mine, arestează-mă.

— N-am să te arestez acuma, o să scot eu mâine la iveală afacerea asta, te găsesc eu. Dar dacă ai avea cea mai mică vină în dispariţia domnişoarei Bedford, îţi garantez că n-o să mai ai timp să te căieşti.

Dick se înapoie la Ritz Carlton.

— Văd că eşti zdrobit de oboseală, îi spuse Torrington, zărindu-l. Crezi că oamenii aceştia ştiu cu adevărat? Oare nu mint ei?

— Vorbiţi de Eltoni? Da, cu siguranţă că ştiu.

Torrington măsura camera în lung şi în lat.

— Nu s-ar putea să-i văd şi eu?

Dick şovăi.

— Sunt arestaţi, dar n-am adus încă nici un fel de acuzare contra lor, aşa că nu există motive care să vă împiedice să-i vedeţi.

Nu întrebă pe tatăl lui Audrey de ce voia să-i vadă. Ştia lucrul acesta fără să vrea. Ceea ce nu putuse să obţină el prin ameninţări, Torrington va obţine prin bani.

— Ştiu că îţi cer un lucru al cărei aducere la împlinire îţi este penibilă, dar mai ştiu un lucru Shannon, că nimeni pe lumea asta nu ţine la siguranţa fetiţei mele, ca dumneata.

În creierul lui Shannon lupta fu cât se poate de scurtă.

— Veniţi cu mine, zise el.

Merseră la postul de poliţie şi spuse comisarului de serviciu: Pune în libertate pe cei doi, pe care i-am arestat. Dacă oi mai avea nevoie de ei, ştiu de unde să-i iau…

Se înapoie foarte deprimat, şi adormi aproape imediat.

La orele nouă se trezi, îşi făcu o toaletă sumară, mâncă la repezeală şi luă telefonul. Torrington nu se întoarse încă la

hotel. Supraveghetorii din Doughty Street nu-l văzuseră pe Slick Smith.

În momentul acela sosi Torrington.

— Am încercat toate câte mi-au fost cu putinţă să-i fac să vorbească, spuse el obosit. Bărbatul era gata să o facă, dar nevastă sa! E teribil să vezi câtă ură zace în ea. Le-am oferit atâţia bani ca să-şi poată duce tot restul vieţii numai în lux şi bogăţie, dar nimic nu i-a putut mişca. Bărbatul a ajuns la capătul rezistenţei. Stanford ştie şi el. Asta i-a scăpat lui Elton.

— Dacă-i aşa, mă duc să-l văd, spuse Dick.

— Dă-mi voie să te aştept aici, nu pot suporta gândul să mă întorc singur la hotel.

Taxiul care-l ducea pe Dick dispăruse abia după colţul străzii când un bărbat ieşi din umbra prăvăliei din faţă.

— Uf! Uf! făcu Slick Smith. Şi el ar fi dat o mie de dolari pentru câteva ore de odihnă.

Capitolul LXVI.

PE DRUMUL CARE DUCE LA.

DEPENDINŢE.

În primul rând, Slick îşi îndesă pălăria cea moale, ridică gulerul pardesiului, chemă un taxi şi spuse şoferului să caute să ajungă din urmă maşina lui Shannon, care o pornise glonţ spre locuinţa lui Marshalt.

Atunci îşi schimbă tactica şi ceru să fie lăsat la câţiva metri depărtare de parc.

La această oră, dependinţele erau în plină fierbere; servitorimea pregătindu-se pentru munca zilnică. Nimeni nu dădu aşadar atenţie bărbatului scund care trecea pe lângă ziduri furişându-se în casa lui Malpas.

Dick fu introdus în camera de lucru a lui Marshalt. Acesta avea o mutră îngrijorată şi primind pe vizitator, faţa nu i se însenină de loc.

— Aş dori să-l văd pe Stanford, domnule Marshalt; dar între timp ţi-aş fi recunoscător, dacă ai voi să mă însoţeşti în

acea casă a misterului, şi să-mi spui exact ce ţi s-a întâmplat.

Arătând o mare nemulţumire, Lacy se sculă de pe scaun.

— Să-ţi spun drept… începu el casa aceea o detest cum nu se poate mai mult, dar nu-ţi pot refuza nimic. Ai posibilitatea să pătrunzi?

— Da, am o cheie şi de altfel curentul a fost restabilit.

Ieşiră. Cheia de la uşa de intrare funcţiona perfect, astfel că urcară amândoi în camera lui Malpas.

— Arată-mi te rog, unde se afla Malpas, atunci când a tras asupra dumitale. Aşează-te exact în aceeaşi poziţie.

Lacy străbătu camera şi se aşeză în spatele statuii.

— El era aici, iar eu eram în locul în care eşti dumneata acum.

— Înţeleg, spuse Dick, cred că am înţeles încă de acum opt zile, că… Pac! Uşa se închise, Lacy tresări.

Shannon însă nici nu clipi din ochi, era vaccinat împotriva oricărei surprize. Încercă să deschidă uşa, dar toate sforţările îi fură zadarnice.

— Unde-i Stanford?

— La mine acasă, răspunse încet Marshalt, dar cine dracu o fi făcut asta?

— Fii pe pace, descurc eu totul chiar astăzi. Na, na, na! Ia te uită! Uşa se deschise singură încet.

— E bizar, murmură Lacy.

Merse repede pe coridor şi se aplecă deasupra balustradei.

— E extraordinar! Mi-ai vorbit de un idol, unde este?

Dick pătrunse împreună cu el în cameră, dădu perdelele la o parte şi se trase îngrozit înapoi strigând.

Idolul era aici, şi mai era şi încă ceva; întins pe soclul de marmură neagră, cu capul plecat într-o parte şi cu picioarele în cealaltă parte, sta întins masivul Bill Stanford.

Capitolul LXVII.

CEA DIN URMĂ VICTIMĂ.

Dick făcu o săritură şi examină repede pe cel care zăcea jos.

— Nu-i mort, dar nici mult nu mai are, dacă nu i-om da ajutoare grabnice. Du-te dumneata acasă şi telefonează la Middlesex să-mi trimită o ambulanţă.

Dick cercetă rănile lui Stanford; fuseseră trase trei gloanţe, dintre care unul îi atinse umărul, al doilea trecuse exact deasupra inimii, iar al treilea abia îi atinse ceafa. Omul era leşinat, soclul era scăldat în sânge. Dick era tocmai ocupat să oprească hemoragia când auzi semnalele puternice ale ambulanţei şi câteva minute mai târziu nişte infirmieri în halate albe întindeau corpul celui rănit pe o targa.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Marshalt. Îl lăsasem în camera de provizii. Ne certaserăm tocmai, eu îi spuneam că cred că ştie unde-i Audrey Bedford; el s-a supărat şi m-a ameninţat că pleacă. Cu siguranţă că a fost omorât acolo după plecarea noastră.

— Ai observat că Stanford nu avea nici guler şi nici cravată?

— Când ne despărţisem le avea pe amândouă.

Ieşiră amândoi şi pătrunseră în casa vecină. Primele lucruri care le zăriră atârnate de cuier erau cravata şi gulerul.

Dick nu putu să descopere altceva şi ceru să fie dus la Middlesex unde-l găsi pe Steel stând lângă rănit.

— Ştie unde-i fata, spuse sergentul.

— A vorbit? întrebă repede Dick.

— Doar în somn, când i se administra anestezicul, pentru ca să i se extragă gloanţele… A strigat. Nu, nu, nu vreau să spun. N-o să spun unde este!

— Hm… Credea că vorbeşte cu mine! aşadar din partea asta, n-o să aflu nimic.

Shannon rămase în picioare, nehotărât, pe treptele spitalului cu senzaţia că era învins. Nu putea crede că Audrey era în casa lui Lacy şi-şi spunea că era imposibil să

fie transportată în casa misterului unde toate camerele sunt deschise şi disponibile de a fi cercetate în fiecare moment.

Şi chiar în acel moment, Audrey fugea de-a lungul coridorului ţipând de groază şi având în urma ei figura sinistră a lui Malpas.

Capitolul LXVIII.

ZIDUL CARE SE ÎNVÂRTEŞTE.

Mult timp după plecarea lui Dick, Marshalt rămase la masa-i de lucru adâncit în gânduri. Întinse apoi mâna şi sună.

La chemare, răspunse o servitoare.

— Cine mai este în casă în afară de dumneata?

— Doar Milly, domnule.

— Cheam-o şi veniţi împreună aici.

Luă din buzunar nişte hârtii de bancă, alese câteva din ele şi făcu două grămezi.

— Iată lefurile voastre pe o lună înainte.

— Când doriţi să plecăm, domnule?

— Chiar acuma, într-o jumătate de oră plec şi eu.

Rămase în capătul scării până ce fură coborâte cuferele fetelor şi aşteptă ca maşina lor să se îndepărteze. Se dădu jos, puse lanţul de siguranţă de la intrare şi se înapoie în odaia de lucru. Se gândea la omul care încercase să-l prade, la omul care din cauza unui reviriment tardiv de cinste refuzase să vorbească până ce…

Mai bine de o jumătate de oră stătu pe gânduri. Tresări în cele din urmă auzind soneria de la uşa de intrare, însoţită de ciocănituri violente.

Merse la fereastră şi privi afară. La uşă erau Elton cu soţia şi Torrington. Da, cu toate că nu-l mai văzuse de mulţi ani, îl recunoscu. Pe lângă ei, mai erau doi inspectori de poliţie şi patru detectivi.

Scoase din buzunar un mânier turtit şi un ac gros, şi le vârî unul într-altul. Merse apoi la cămin, introduse instrumentul de lemn şi fără să se producă vreun zgomot, întreg căminul se învârti pe axa lui centrală. Profilul

imensului idol se găsea la dreapta sa. Deschizând un sertar al biroului, luă o cutiuţă din care scoase o perucă, un nas, şi o bărbie ascuţită, atât de perfect adaptate în ce priveşte culoarea cu figura sa, încât nici un expert nu s-ar fi putut pronunţa unde se termină natura şi unde începe arta.

Împinse apoi de ac şi căminul se întoarse la locul său. La uşa de intrare loviturile continuau cu mai multă furie şi în cele din urmă se auzi un zgomot de sticlă spartă. Când zidul şi căminul se învârtiră, puse piciorul înainte, ca să micşoreze şocul şi aşa destul de mare pe care-l făcea când ajungeau la locul lor. Într-una din zile, neîndemânaticul Tonger închise atât de brusc zidul încât un cărbune căzuse în odaia lui Malpas.

Ajuns în casa lui Malpas, urcă încet scara.

Audrey Bedford era acolo, i-o spusese Stanford. Şi acum, toată tragedia aceasta avea să se termine aşa cum începuse... cu Audrey Bedford.

La fiecare coridor se oprea să se bucure dinainte de triumful său final asupra copoilor legii, care lătrau la uşa lui.

Surâse, dar surâsul îi încremeni brusc. Cum se face că comanda uşilor a funcţionat în timp ce el stătea acolo cu Shannon? Care putea fi motivul? Nu cumva, toate planurile sale, toate manevrele lui erau dibuite? Ridică din umeri! Fleacuri! Atât clima cât şi alte motive puteau să influenţeze un curent electric.

Era acum în faţa uşii şi asculta. Auzi un pas uşor pe coridor. Simţi o bucurie feroce la ideea groazei pe care o va simţi ea când va da cu ochii de el. Întoarse comutatorul ca să facă întuneric complet în camera goală, vârî cheia în broască şi într-o secundă fu înăuntru. Singură cu el, Audrey nu mai putea spera la vreun ajutor, nici de la oameni, nici de la Dumnezeu.

Îşi plimbă mâinile de-a lungul zidului, pipăind... ea era acolo, îi auzea respiraţia.

— Haide mititico, vino încoace, scumpo. De data asta nu-mi mai scapi. Drăguţul tău e jos, adorato, imbecilul de Shannon cu agenţii şi tatăl tău! Tu nici habar n-aveai că ai un tată, aşa e, dar şi el e aici. Şi o să te vadă, dar mai târziu. Tu şi cu mine vom ieşi împreună; asta o să fie cel mai frumos final pentru omul care-l urăşte, n-o să-i facă nici o plăcere.

Deodată, dădu buzna şi apucă un braţ. Dar nu era braţul pe care-l aştepta. O lumină verde curioasă, înspăimântătoare îi lumină pieptul. În faţa lui se afla propria-i mutră, acelaşi cap, aceeaşi bărbie, acelaşi glas.

Un alt Malpas, îngrozitor, monstruos, îl ţinea strâns ca într-un cleşte.

— Dumnezeule! Ce-i asta? strigă el încercând zadarnic să se elibereze.

— Am nevoie de tine, spuse o voce ca din mormânt.

Cu un urlet, Marshalt lovi în mutra cea hidoasă, se întoarse şi fugi. În acelaşi timp lămpile se aprinseră şi uitându-se înapoi văzu un al doilea exemplar al lui însuşi.

Malpas! Dar cum era posibil, când el era Malpas?

— Pe toţi dracii, gemu el şi ridicând revolverul trase un foc, două.

— Las-o încurcată prietene nu te mai osteni degeaba, spuse imaginea lui. Cartuşele tale sunt oarbe, le-am schimbat acum vreo douăzeci şi patru de ore.

Cu o exclamaţie de furie, Lacy aruncă revolverul asupra adversarului.

Acesta se aplecă, şi după o secundă, îl apucase pe Marshalt de gât. Ceva mai departe, în umbră, cu mâinile împreunate de groază sta Audrey, simţind cum în inimă începeau să-i încolţească noi speranţe.

Capitolul LXIX.

CELĂLALT.

Deşi Shannon sosi şi el lângă grupul care sta în faţa uşii de la intrare, dar ciocăniturile încetaseră. Uşa fu deschisă cu ajutorul unui şperaclu.

— Eşti sigur că-i aici?

Martin făcu un semn de aprobare.

— Stanford a luat-o aseară de la noi. Spunea că o să o ducă în casa lui Malpas.

— Ştii ce i s-a întâmplat lui Stanford?

— Am aflat chiar acum, spuse el cu vocea sfârşită. În acel moment uşa cedă şi intrară cu toţii în casă.

Odaia de lucru a lui Marshalt era goală, iar Dick merse direct la cămin de căută deschizătura care ştia precis că trebuie să se găsească acolo. Sfârşi prin a găsi gaura, introduse în ea acul triunghiular al lui Tonger, căminul se învârti şi cei care erau în spate, zăriră camera lui Malpas.

Dick auzi cele două focuri de revolver, se opri locului, palid ca un cadavru… după o secundă începu să alerge ca un nebun. Când sosi în faţa uşii de la etajul de sus, aceasta se deschise şi se găsi în faţa a doi oameni atât de perfect identici încât îi examina înmărmurit.

— Iată-ţi pasărea pe care o cauţi, căpitane Shannon, spuse cel mai grăsan dintre ei, şi-l aruncă pe prizonier cu mâinile încătuşate în braţele detectivilor, care tocmai soseau.

Atunci cu un gest măreţ, îşi scoase peruca, nasul şi bărbia.

— Cred că mă cunoşti, nu?

— Te cunosc foarte bine, răspunse Dick. Eşti Slick Smith Stormer sau cum preferi să fi cunoscut de către poliţia din Londra, Slick Smith.

— Aşa… Mi-ai dat de urmă, dar când m-ai recunoscut?

Dick avu un surâs fin.

— Un detectiv atât de îndemânatec cum eşti dumneata, ar trebui să o ştie singur!

Shannon zări în fundul camerei pe cineva. Într-o secundă fu acolo şi o cuprinse pe fată în braţe.

Slick închise uşa care-i despărţea şi spuse vecinului său.

— Sunt sigur că-ţi adori fata şi ea la rândul ei ar fi foarte mulţumită să te vadă; dar bănuiesc că pe flăcăul acesta îl cunoaşte mai bine decât pe dumneata.

Torrington fu de aceeaşi părere.

Capitolul LXX.
CE POVESTEŞTE SLICK

— N-am fost niciodată sigur că mă apreciaţi la justa mea valoare, spunea Slick, oaspete celebru, care în această seară prezida masa.

— Am început să mă ocup cu această afacere acum unsprezece luni, când am primit o scrisoare de la dl. Torrington, care-mi aducea la cunoştinţă toate faptele pe care le cunoştea, cerându-mi să-i regăsesc soţia şi să verific povestea morţii fiicei sale. Mi-a povestit o mulţime de lucruri despre Marshalt, lucruri care m-au interesat nespus de mult, atât ca om cât şi ca detectiv.

Ştiu bine, că detectivii particulari nu sunt prea bine văzuţi, mai ales în Anglia, şi că de aş fi vrut să duc lucru la bun sfârşit trebuia neapărat să mă introduc în pleava societăţii. Mă dusei ca Stormer să-l caut pe căpitanul Shannon, spunându-i că un excroc celebru din America trebuia să sosească în Anglia şi-i dădui cea mai desăvârşită descriere a acestui pungaş.

La cartierul general mi s-a confirmat că se va ţine seama de cele comunicate de mine, dar ştiu absolut precis că în momentul când Slick Smith debarcă, a fost dibuit, urmărit la Londra, avertizat, într-un cuvânt, ceea ce se întâmplă în mod obişnuit cu acest articol de import.

Din fericire, la Londra, mă cunosc prea puţine persoane. Principiul meu este să nu apar niciodată personal în nici o afacere, doar trei sau patru oameni din statul meu major ar fi în stare să mă identifice. Alt avantaj important a fost acela că, în calitatea de Slick Smith, aveam întotdeauna pe unul din oamenii mei cu mine, fără ca prin aceasta să atrag atenţia criminalilor.

O altă misiune a mea a fost aceea de a descoperi diamantele care îi fuseseră furate d-lui Torrington şi care au fost transportate în Anglia. Putui să descopăr un trafic imens, iar Lacy era unul din traficanţi. Comerţul cu diamante este foarte periculos în Africa de Sud, atât pentru

vânzător cât şi pentru cumpărător, aşa că Lacy luă hotărârea de a se muta la Londra. Se instală într-o casă mare şi organiză un serviciu regulat de curieri, care îi aduceau pietrele. Bineînţeles că nu putea face această operaţie sub numele lui adevărat. Şi-a cumpărat atunci cele două case din Portman Square, sub două nume diferite, şi introduse în ele nişte instalaţii electrice importante. Cred că ştiţi cu toţii, Lacy este inginer.

Idolul l-a cumpărat la Durban, asta am aflat-o acum un an şi-i cunoşteam mecanismul, dar ideea căminului învârtitor, i-a revenit numai lui singur.

Tonger se mai afla încă în Africa de Sud, şi-i servea ca om de legătură. Când toate lucrările de instalaţie fură gata, îl aduse şi pe el la Londra şi în acelaşi timp apăru şi Malpas, care nu putea fi văzut niciodată.

Tonger este adevărata victimă a acestei întregi afaceri. Se însurase cam tomnatic cu o tânără, care muri lăsându-i o fiică pe care o adora. Nenorocul lui fu acela ca aceasta să-l întâlnească pe Marshalt, pentru care nu era nimic sfânt, şi când se întâmplă inevitabilul şi când Tonger voi să afle anumite lucruri, Lacy profită de arestarea lui Torrington, ca să o convingă pe fată să declare că acesta fusese amantul ei.

O expedie în America, unde-i trimitea săptămânal o sumă destul de frumuşică. O ameninţă că dacă n-o să-i scrie tatălui ei că-i fericită, îi suprimă renta şi-l ruinează şi pe tatăl ei, despre care fata credea că ocupă o funcţie importantă pe lângă Marshalt.

Rita îşi urmă destinul ei, o porni pe băutură, făcu datorii şi într-o bună zi, se înapoie la Londra. Ea este aceea pe care o văzuseşi la uşa lui Marshalt, domnişoară Audrey.

Bietul Tonger, trebuie să-l fi apucat un atac, atunci când a zărit-o. În orice caz nu a fost greu să reconstitui cele petrecute. A luat-o înăuntru, a ascuns-o în apartamentul lui şi a ţinut-o închisă mai multe zile, încercând să o aducă la realitate şi să o facă să-i spună tot adevărul. Lacy a

descoperit că ea este în casă şi a presimţit că dacă Tonger află adevărul, soarta lui este pecetluită.

Îl expedie pe Tonger la Paris, cu scrisoarea fără nici o importanţă. În timpul acesta se urcă la fată şi i-a spus să meargă să-l aştepte în parc. Reţineţi că fata lui Tonger era obişnuită cu băutura şi că în camera lui Tonger s-au găsit cantităţi mari de băutură deşi el nu bea de loc.

Marshalt i-a dat fetei un flacon cu o cantitate mare de cianură ştiind că în aşteptarea lui, ea va consuma din conţinutul flaconului.

În aceeaşi seară se aştepta la vizita domnişoarei Audrey.

Tonger se înapoie de la Paris, dar Lacy nu se temea că ar fi putut fi câtuşi de puţin bănuit de dispariţia fiicei lui. Nu credea că Tonger o să afle chiar în acea seară de moartea fiicei lui. Totuşi Tonger îl bănui de vinovat pe Marshalt şi de răzbunare încearcă să-l omoare trăgând asupra lui două focuri dintr-un revolver vechi. Cămaşa de zale pe care o purta Lacy îi salvă viaţa.

În timp ce Tonger nebun de durere scotocea prin sertarele din biroul lui Marshalt, Lacy, revenindu-şi din leşin se întoarse în casa lui, şi îl omorî pe Tonger. Auzind pe servitoare ţipând şi auzind glasul lui Shannon, decise să-şi schimbe domiciliul. De multă vreme avea închiriat un apartament luxos în Grainville Mansion pe numele de Crewe şi se dete drept notar. Eu la rândul meu, închiriai un apartament alăturat, având un scop bine determinat.

În noaptea respectivă Marshalt veni acolo şi-şi îngriji rănile. Se înapoie la Portman Square să-şi ia diamantele. Ştiu bine lucrul acesta, că l-am văzut.

— Cine era omul a cărui figură am văzut-o în noaptea crimei pe acoperişul de la pod? întrebă Shannon.

— Eu, răspunse Slick.

— Dar oamenii dumitale de pe acoperiş îmi spuseră…

Slick avu un acces de râs.

— Şi pentru care motiv crezi că erau pe acoperiş? ei erau protectorii mei. Deşi eram în spatele coşului, ei spuseră că

nu mă văzuseră. Altminteri erau în pericol să-şi piardă postul.

Scopul lui Marshalt era să terorizeze pe toată lumea pentru a evacua casa, deoarece voia să pună mâna pe diamante. Datorită ajutorului dat de Stanford, reuşi să golească idolul dar burtosul, neîndemânatec, când diamantele erau toate gata, începu să se joace cu mecanismul, luminile s-au stins, şi cuprins de spaimă, puse sacul pe soclu. Când luminile s-au reaprins aţi pus mâna pe sac. Dar ei v-au urmărit. Stanford s-a dus la Haymarket şi te-a furat în timp ce Marshalt a produs accidentul cu taxiul. Sacul a fost apoi luat de către Stanford, şi Marshalt le puse în siguranţă în Granville Mansions. Căutând pe domnişoara Torrington, am găsit diamantele, dar nu am lăsat sacul din mână până când am fost convins că se află în mâini sigure, adică la Shannon. Bănuitor pe asociatul său Stanford, Marshalt îşi acuză complicele că l-a furat şi încercă să-l ucidă cu câteva momente înainte de venirea dumitale de azi dimineaţă.

Nu puteam ştii ce s-a petrecut între Stanford şi Lacy, dar este mai mult probabil că Lacy a aflat abia în acel moment că tânăra fată este în casa lui. Ştiind că maşinaţiile lui au fost descoperite, că întreaga avere era pierdută, a vrut să se răzbune pe fiica aceluia pe care-l ura.

Spre nenorocul lui, eu aveam obiceiul să fiu întotdeauna în casa aceea când soseau emisari din Colonia Capului, aducând diamantele. Eram acolo chiar în plină zi, şi loveam pereţii ca să descopăr mecanismul uşii care se învârtea. Deseori m-am machiat imitând pe misteriosul Malpas. Am vârât groaza chiar şi în biata fată.

Audrey surâse.

— Am ţipat, nu-i aşa? spuse ea. Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că mă chemaţi.

— Nu-i nici o ruşine. Şi eu am ţipat de mai multe ori, zise Slick.

— Şi acuma Shannon, nu mai am să-ţi spun decât un lucru pe care de altfel îl ştii. Odată ce Marshalt şi-a regăsit diamantele, era necesară o reapariţie senzaţională. Aşa şi-a imaginat punerea în scenă de pe cheiul Fould. Aceasta devenea chiar prea dramatic. El singur şi-a pus lanţul cel gros şi cătuşele la mână, apoi cu cheia într-o mână şi revolverul în cealaltă, te-a aşteptat. Ştia precis că ai să vi. Dar, cum ai întârziat câteva minute, a scăpat cheia în apă. De nu ai fi venit în câteva minute cu siguranţă s-ar fi înecat. Revolverul îl ţinea în mână, şi cu siguranţă l-ai fi văzut. De aceea striga să stingi lumina. După ce a tras câteva focuri în aer, a aruncat arma în apă.

De te-ar fi omorât, nevinovăţia sa era evidentă.

Restul îl cunoşti.

Şi acum domnişoară Torrington, fi bună şi înapoiază-mi steluţa de argint.

Ea tresări, surprinsă, căută în poşetă şi dete steluţa de argint.

— Mulţumesc, spuse Slick, vreau să cred că gestul acesta nu te-a supărat. Dar am obiceiul să nu permit niciodată cuiva să păstreze steluţa atunci când părăseşte întreprinderea mea, spre a intra la rivali.

Privirea-i zâmbitoare întâlni pe aceea a lui Dick.

— Am glumit, spuse el. Dumneata nu vezi gluma pentru că eşti englez. Dar cred că n-ai nimic împotrivă, ca să râd singur!

SFÂRŞIT